

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 104

Dimecres, 16 de desembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 68, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

sobre situacions convivencials d'ajuda mútua i sobre l'acolliment de persones grans

Projecte de llei

del Consell Interuniversitari de Catalunya

Projecte de llei

dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya

Projecte de llei

de modificació de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

Preguntes

Projecte de llei

d'estadística de Catalunya

Proposició de llei

de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador

Projectes de resolució

pels quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats les proposicions de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat i d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors

Projecte de resolució

pel qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial

Proposició no de llei

sobre la reformulació del model d'empreses de treball temporal

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de llei sobre situacions convencionals d'ajuda mútua i sobre l'acolliment de persones grans (Tram. 200-00049/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:10)

<i>Presentació del Projecte:</i> consellera de Justícia.	7152
— Esmena núm. 1 (P)	
<i>El president anuncia la retirada d'aquesta esmena i la presentació d'una esmena transaccional conjunta de tots els grups parlamentaris.</i>	7152
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	7153
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	7154
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	7155
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	7155
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Guitart i Domènech.	7157
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	7157
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	7158
<i>El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional.</i>	7158
<i>Votació de l'esmena transaccional (10:56:26):</i> aprovada per unanimitat.	7159
<i>Votació del text del Dictamen (10:56:48):</i> aprovat per unanimitat.	7159

2. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del Consell Interuniversitari de Catalunya (Tram. 200-00050/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (10:57)

<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de la Presidència.	7159
— Esmenes núm. 1 a 3, 11, 14, 17, 21, 24, 26, 31, 32, 41 i 48 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	7160
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	7160
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 12, 13, 18, 27, 28, 33 i 42 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	7161
— Esmenes núm. 20, 29 i 45 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	7162
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmena núm. 44 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Escartín i Sánchez, que n'anuncia tot seguit la retirada.	7163
— Esmenes núm. 16, 19, 25, 34 a 36, 38 i 39 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Duch i Plana, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 4 a 10, 15, 22, 23, 30, 37, 40, 46 i 47.	7163
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Mutjé i Pujol (CiU).	7166
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 3, 11, 14, 17, 21, 24, 26, 31, 32, 41 i 48 (12:06):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.	7168
<i>Votació de les esmenes núm. 12, 13, 18, 27, 28, 33 i 42 (12:07:14):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.	7168
<i>Votació de les esmenes núm. 20, 29 i 45 (12:07):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.	7168
<i>Votació de les esmenes núm. 16, 19, 25, 34 a 36, 38 i 39 (12:08):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.	7168
<i>Votació del text del Dictamen (article 8) (12:11:02):</i> aprovat per 68 vots a favor, 10 en contra i 26 abstencions.	7169
<i>Votació del text del Dictamen (article 10) (12:11:30):</i> aprovat per 86 vots a favor, 8 en contra i 7 abstencions.	7169
<i>Votació del text del Dictamen (articles 12 i 19) (12:12:02):</i> aprovat per 96 vots a favor, 7 en contra i 1 abstenció.	7169
<i>Votació del text del Dictamen (article 13) (12:12:30):</i> aprovat per 84 vots a favor, 2 en contra i 18 abstencions.	7169
<i>Votació del text del Dictamen (articles 1 a 7, 9, 11, 14 a 18 i 20, disposicions addicional, transitòries, derogatòria i final) (12:13:02):</i> aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.	7169

Votació del text del Dictamen (exposició de motius i títol) (12:13:38): aprovat per unanimitat.

7169

3. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya (Tram. 200-00051/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (12:14)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència.

7169

— Esmena a la totalitat núm. 1 (S), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sra. Duch i Plana, que n'anuncia tot seguit la retirada.

7170

Torn en contra: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

7172

La Sra. Duch i Plana (S) intervé.

7172

— Esmenes del G. Mixt

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo.

7173

— Esmenes del G. Socialista

Torn a favor: Sra. Duch i Plana, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 27, 32 i 37.

7173

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

7175

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón.

7176

Torn en contra: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

7177

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

7179

El secretari primer llegeix les esmenes tècniques presentades i n'anuncia la incorporació al text del Dictamen.

7179

Votació de les esmenes del G. Mixt (13:35): rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

7180

Votació de les esmenes del G. Socialista (13:36:12): rebutjades per 35 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

7180

Votació de les esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (13:36:40): rebutjades per 35 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

7180

Votació de les esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (13:37): rebutjades per 34 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

7180

Votació del text del Dictamen (articles 3.2.e i 9.a) (13:40:10): aprovat per 73 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

7180

Votació del text del Dictamen (articles 11.a i 11.d) (13:40:48): aprovat per 90 vots a favor, 8 en contra i 6 abstencions.

7180

Votació del text del Dictamen (esmena tècnica a l'article 6.2) (13:41): aprovat per 88 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.

7181

Votació del text del Dictamen (article 3.1) (13:42): aprovat per 76 vots a favor, 27 en contra i 1 abstenció.

7181

Votació del text del Dictamen (article 2 i resta de l'article 3) (13:43:24): aprovat per 81 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

7181

Votació del text del Dictamen (articles 8 i resta de l'article 9) (13:43:52): aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

7181

Votació del text del Dictamen (resta del text) (13:44): aprovat per unanimitat.

7181

4. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (Tram. 200-00053/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (13:45)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència.

7181

— Esmena a la totalitat núm. 1 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

7182

— Esmena a la totalitat núm. 2 (S), de retorn del Projecte al Govern, i esmenes núm. 4 a 8 (S)

Torn a favor: Sr. Carbonell i Abelló, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 9, en benefici d'una transaccional.

7183

— Esmena a la totalitat núm. 3 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

7184

7148

<i>Torn en contra:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 9.	7185
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	7187
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	7188
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	7188
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 3 (14:36:08):</i> rebutjades per 29 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.	7188
<i>Votació de les esmenes núm. 4 a 8 (14:36:54):</i> rebutjades per 18 vots a favor, 62 en contra i 15 abstencions.	7189
<i>Votació de l'esmena transaccional (14:37):</i> aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.	7189
<i>Votació del text del Dictamen (articles 1.2, 1.3 i 2 a 4 i exposició de motius) (14:38:24):</i> aprovat per 65 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.	7189
<i>Votació del text del Dictamen (resta del text) (14:38:54):</i> aprovat per 83 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.	7189

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda.

5. Preguntes (Punt trentè de l'ordre del dia.) (16:30)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament de l'Eix Transversal al cap d'un any de la seva inauguració (Tram. 317-00605/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	7189
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7189
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	7189
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7190
Pregunta al president de la Generalitat sobre el futur immediat de la política catalana (Tram. 317-00610/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7190
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7190
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	7190
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7191
Pregunta al president de la Generalitat sobre si les institucions catalanes de govern són les que haurien de decidir i controlar el grau de solidaritat de Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol (Tram. 317-00613/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7191
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7191
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	7191
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7192
Pregunta al president de la Generalitat sobre com afectarà la proposta de compensació de les companyies elèctriques els consumidors de Catalunya en cas que s'aprovi (Tram. 317-00616/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	7192
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7193
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	7193
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7193
Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb l'escola pública catalana (Tram. 317-00617/05)	
<i>Formulació:</i> Sra. Sanabra i Villarroya (CiU).	7194
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7194
Pregunta al president de la Generalitat sobre la promoció de la participació oficial de les seleccions esportives catalanes tot i la seva inviabilitat (Tram. 317-00622/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7194
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	7195
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	7195
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	7195

— Pregunta al Consell Executiu sobre la possible constitució d'un banc públic català (Tram. 310-00461/05)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M).

7196

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

7196

Repregunta: Sr. Morera i Tanyà (M).

7196

Segona resposta: conseller d'Economia i Finances.

7197

— Preguntes al Consell Executiu sobre el manteniment dels jutjats penals a Arenys de Mar (Maresme) (Tram. 310-00467/05) i sobre el projecte de llei que fixa Mataró (Maresme) com a seu de dos jutjats penals (Tram. 310-00468/05)

Formulació: Sr. Clofent i Rosique (S).

7197

Resposta: consellera de Justícia.

7197

Repregunta: Sr. Clofent i Rosique (S).

7198

Segona resposta: consellera de Justícia.

7198

— Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures establertes per a garantir a les famílies el dret a escollir el centre escolar per a llurs infants (Tram. 310-00431/05) i sobre el dret de les famílies a optar per un determinat centre públic (Tram. 310-00440/05)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

7198

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7199

Repregunta: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

7199

Segona resposta: conseller d'Ensenyament.

7199

— **6. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'estadística de Catalunya** (Tram. 200-00052/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:25)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances.

7200

— Esmenes núm. 1 a 6 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

7201

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra: Sr. Codina i Castillo (CiU), que les dona per contradites.

7202

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

7203

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

7203

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

7204

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

7205

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal.

7206

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

7207

Votació de les esmenes (18:20): rebutjades per 6 vots a favor, 55 en contra i 25 abstencions.

7208

Votació dels articles 4.c, 7.d i 13.1 i del paràgraf cinquè de l'exposició de motius (18:21): aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

7208

Votació del text del Dictamen (18:22): aprovat per unanimitat.

7208

— **7. Proposició de llei de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador** (Tram. 202-00115/05 i Tram. 202-00119/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (18:22)

Votació del text del Dictamen (18:23): aprovat per unanimitat.

7208

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Explicació de vot del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

7209

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

7209

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

7210

Explicació de vot del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

7210

Explicació de vot del G. Socialista: Sr. Corbacho Chaves.

7210

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.

7211

8. Projectes de resolució pels quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats les proposicions de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (Tram. 269-00001/05) i **d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors** (Tram. 269-00002/05) (Punts dinovè i vintè de l'ordre del dia.) (18:41)

— Esmenes núm. 1 a 5 al punt dinovè (P)

— Esmenes núm. 1 a 4 al punt vintè (P)

Torn a favor: Sr. Francàs i Porti.

7212

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

7213

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès.

7214

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

7215

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

7216

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

7216

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

7218

Votació de les esmenes al punt dinovè (19:27:20): rebutjades per 10 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

7218

Votació del text del Dictamen del punt dinovè (19:27:54): aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

7218

Votació de les esmenes al punt vintè (19:28:42): rebutjades per 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

7218

Votació del text del Dictamen del punt vintè (19:29): aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

7218

9. Projecte de resolució pel qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial (Tram. 269-00003/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (19:30)

— Esmena núm. 1, a la totalitat (P)

Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich.

7218

Torn en contra: Sr. Camp i Batalla.

7220

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

7222

— Esmenes núm. 2 a 5 (S)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta. Tot seguit, n'anuncia la retirada a favor de dues esmenes transaccionals

7223

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

7224

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

7225

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.

7227

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

7227

El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per al·lusions.

7227

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

7227

Votació de l'esmena a la totalitat (20:31): rebutjada per 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

7228

Votació de les esmenes transaccionals (20:32:08): aprovades per 81 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

7228

Votació del text del Dictamen (20:32:38): aprovat per 81 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

7228

10. Proposició no de llei sobre la reformulació del model d'empreses de treball temporal (Tram. 250-01873/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (20:33)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (M).

7228

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

7229

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

7230

El president es reincorpora al seu lloc.

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S).

7231

Presentació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

7233

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) i el Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervenen per al·lusions.

7234

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

7235

Votació (21:19): aprovada per unanimitat.

7235

La sessió se suspèn a un quart de deu de la nit i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 68.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i del secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència i la consellera de Justícia.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei sobre situacions convivencials d'ajuda mútua i sobre l'acolliment de persones grans

El catorzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de llei sobre situacions convivencials d'ajuda mútua i sobre l'acolliment de persones grans. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia, honorable senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, en el marc de la Llei 1/1998, de 7 de gener... Ai, perdó, m'he equivocat... (*Remor de veus. Pausa.*) Perdó, es veu que això de venir a primera hora del dematí, doncs, em fa confondre.

Molt honorable president, senyors i senyores diputades, em plau presentar tot seguit el Projecte de llei sobre situacions convivencials d'ajuda mútua. Aquesta és la primera legislació a l'Estat espanyol que regula les relacions de convivència de dues o més persones que, sense constituir una família nuclear, estan unides per vincles de parentiu més o menys llunyà en la línia col·lateral o de simple companyonia, que comparteixen un mateix habitatge i que posen en comú elements patrimonials, treball domèstic, amb voluntat d'ajuda mútua i de permanència. Aquesta normativa s'ha establert sobre la base de l'estudi jurídic que es va dur a terme utilitzant dades estadístiques fiables i també de caràcter sociològic. De l'anàlisi d'aquestes dades es desprèn que a la societat catalana d'avui, a més dels matrimonis i de les unions estables amb afecte de parella, hi han altres formes d'unions convivencials d'ajuda mútua, especialment pel que fa a les persones grans que intenten posar remei a llurs dificultats.

Així, d'acord amb les dades extretes del darrer cens de població de 1996, hi han a Catalunya 54.000 llars sense nucli, on conviuen 171.000 persones, bé unides per vincles de parentiu o bé sense que les uneixi cap parentiu, com situacions d'ajuda o de simple amistat. Actualment, tenint en compte l'envelliment progressiu de la població, una regulació legal de caràcter proteccionista, que fomenti aquest tipus de convivència, pot millorar la qualitat de vida de moltes persones grans.

Si hem optat per regular aquestes relacions de convivència en una llei especial, és a dir, a part tant del Codi de família com de la Llei d'unions estables de parella, és perquè entenem que són situacions diferents que exigeixen també una resposta diferent. Són diferents els subjectes del dret, els continguts i, en general, la motivació de la seva regulació. Durant la tramitació parlamentària es va acordar replantejar aquest Projecte de llei en el sentit de mantenir-ne el contingut pel que fa a les situacions convivencials d'ajuda mútua, i separar la regulació dels acolliments de persones grans, per tal que fos tramitada mitjançant ponència conjunta com una altra llei especial, atesa la consideració que, malgrat que sigui una institució de naturalesa civil, hi podrien incidir matèries que són pròpies del dret administratiu.

Pel que fa al contingut de la regulació de les situacions convivencials d'ajuda mútua, es defineix el concepte de «convivència» i qui pot ser titular d'aquestes relacions, com s'acredita la convivència, les formes d'extinció i els efectes de la seva extinció. Pel que fa als efectes, s'ha actuat amb molta prudència, a fi d'evitar un intervencionisme excessiu, que possiblement hauria estat contraproductiu. En conseqüència, només es regulen els efectes que produeix l'extinció de la convivència per voluntat dels mateixos convivents o per causa de mort. En concret, els efectes queden limitats a l'extinció pel que fa a l'habitatge, sempre que no hi hagi pacte, a la compensació econòmica per raó del treball i a la pensió d'aliments temporal en cas de defunció, sempre que siguin necessaris, i que es pot excloure mitjançant pacte. Així mateix, preveu el tractament fiscal dins de les competències normatives que té la Generalitat de Catalunya amb relació a l'impost de successions i donacions respecte a les adquisicions *mortis causa* d'un dels convivents en l'herència de l'altre.

Durant el tràmit parlamentari de la Comissió s'han introduït esmenes al Projecte del Govern que el milloren tècnicament i que el Govern assumeix. Atès que només ha quedat una esmena per defensar en el Ple, entenc que el Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana tindrà la votació favorable que jo els demano, per tal de reconèixer jurídicament la realitat de les situacions convivencials d'ajuda mútua i atribuir-los uns efectes en l'àmbit del dret civil català, bàsicament per protegir la part més feble en supòsits d'extinció i en defecte del pacte compensatori; per consegüent, respecta el principi de llibertat de pacte, propi del nostre dret civil. Així mateix, entenc que, en la mesura que és una legislació proteccionista i no intervencionista, en general contribuirà a l'enfortiment de la cohesió social i a millorar la qualitat de vida de moltes persones grans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ja..., per la Comissió s'ha acordat que algun diputat presentés el Dictamen? (*Pausa.*) No és així. Ha estat retirada l'única esmena reservada per defensar en el Ple, que havia estat presentada pel Grup Popular. I se n'ha presentat una de trans-

accional per part de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Perdó. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) La senyora... (*Veus de fons.*) Vol fer la defensa de l'esmena que retira?

La Sra. Nadal i Aymerich

No, senyor president. La retiro en benefici de la transacció. Tenia només la confusió de si primer s'havia de fer la defensa, ja que estava reservada, i en acabat retirar-la en benefici...

El president

La presidència tenia ja la notícia que havia estat retirada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Doncs, al nostre Grup Parlamentari ens sembla una bona forma procedimental.

Gràcies, senyor president.

El president

Per defensar l'esmena transaccional, tenen la paraula tots els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues. Per defensar l'esmena transaccional, i posicionament.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si alguna cosa no es pot negar a la Conselleria de Justícia durant aquesta legislatura és l'esforç que ha fet per adaptar el nostre dret civil a les necessitats que les noves relacions personals, socials i econòmiques requereixen. En aquest sentit, el Codi de família, especialment, la Llei de parelles de fet, marcaran una fita important en la història del nostre dret i, també, en la història de les relacions humanes i socials en el nostre país, i serà un referent important per a altres països amb voluntat d'adaptar la seva legislatura a les exigències dels nous temps.

Dit això, el que haurà d'acceptar també la Conselleria és que tot plegat s'ha fet a bursades, com si conduïssim un cotxe mal embragat que va avançant a batzegades. I avança, el cotxe avança, però ho fa amb una certa por. I ens agrada que avanci, però si, a més, ho poguéssim fer amb més suavitat, amb més control, amb més seguretat, encara ens agradaria més.

I això ho hem de dir perquè el part de totes aquestes lleis, que són i seran importants, és un part difícil, és un part complicat; d'aquells en què la criatura va venint no ja d'esquena, sinó una mica, si em permet, ve a trossos, i després ja mirem d'apedaçar-lo, no? D'una disposició transitòria del Codi de família en va sortir un projecte de llei en el qual es regulaven les relacions de parella diferents del matrimoni, heterosexuals i homosexuals, es regulaven les situacions de convivència i es regulaven, també, les situacions d'acolliment. Tot en una mateixa llei, en quatre capítols diferents.

D'aquest inicial Projecte de llei, en van sortir dos projectes: un, ja convertit, afortunadament, en llei específica, la que regula les relacions entre les parelles extramatrimonials, siguin heterosexuals o homosexuals, i l'altre Projecte quedava per regular les relacions de convivència, ajuda mútua i les relacions assistencials. Aquest Projecte inicial s'ha tornat a dividir en dos, i, en aquests moments, discutim i votarem el que fa referència a les relacions de convivència, i més endavant podrem discutir, si escau, el que ha quedat d'aquest procés d'esquarterament que, de tota manera, si pensem que tot plegat ha sortit d'una disposició transitòria, ha estat una mena de miracle, com aquell de la multiplicació dels pans i dels peixos.

Fetes aquestes consideracions, sí que volem dir que valorem positivament l'esforç de la Conselleria per tal de regular situacions no contemplades fins ara en el nostre dret, ni tampoc en el dret civil espanyol, que és una manera efectiva de fer avançar el nostre autogovern, regulant amb el nostre tarannà diferenciats, en funció de les necessitats dels ciutadans, allò que altres o bé no regulen o ho fan d'una manera diferent en funció, també, de les seves peculiaritats.

I aquesta és una llei aparentment menor que tracta de regular les relacions entre aquelles persones, parentes o no, que comparteixen un mateix habitatge i que posen en comú determinats elements patrimonials o de treball domèstic.

Jo crec que no és tan menor. De persones sense una relació afectiva de parella, que conviuen en un mateix habitatge, n'hi ha moltes –de germans solters o vidus que viuen junts fins a pisos d'estudiants que també viuen junts–, i posar totes aquestes relacions a l'empara d'una única redacció legal, com si totes aquestes relacions fossin la mateixa cosa, amb els mateixos drets i deures, em sembla francament complicat. I que sigui complicat no és important; el que és substancial és que, a més a més, pot ser injust.

Probablement l'element o un dels elements que impediria determinades relacions que aparentment poguessin ser considerades beneficiàries d'aquesta Llei i s'acollissin als drets que contempla sigui que la convivència, posant en comú els elements patrimonials i de treball, ha de ser amb voluntat de permanència, la qual cosa entenc que exclouria, per exemple, els pisos d'estudiants.

De tota manera, tinc la sensació que els jutges tindran davant seu un ventall ampli de possibilitats interpretatives a partir d'un article primer i segon que, probablement, fan una definició massa imprecisa de què s'ha d'entendre per convivència d'ajuda mútua i qui pot ser titular d'aquesta relació.

Per superar aquests inconvenients, nosaltres vam presentar algunes esmenes als articles 3 i 4 del Projecte de llei, per tal de fer obligatoris, mitjançant escriptura pública, els pactes reguladors de la convivència, els drets i deures respectius, compreses les causes i les normes de la seva extinció, i d'aquesta manera tancar la porta a futures pretensions no contemplades teològicament pel legislador; esmenes que, de tota manera, en pro del consens, finalment, vam retirar.

7154

És cert que la Llei és convenient, necessària i positiva per a aquelles relacions convivencials per a les quals està pensada, però la nostra temença és que la laxitud de la seva redacció permeti reclamacions dels drets que especifica la Llei a persones que s'hi vulguin acollir i que potser, a partir d'una interpretació literal de la redacció, s'hi puguin acollir sense que el legislador ho preveïés. En aquest cas, algun hereu, dels relacionats a l'article 8, pot tenir algun ensurt notable. I els jutges hauran d'afinar molt en la interpretació de la norma, per tal d'evitar determinats abusos.

De tota manera, fetes aquestes objeccions, creiem que la voluntat que inspira el text i, en general, la redacció del conjunt són positives, ens mereixen una valoració positiva i, per tant, la votarem favorablement.

I, finalment, com pertoca, agrair, com hem fet en totes aquestes lleis en les quals hem actuat com a ponents, el treball, l'esforç d'atansament de posicions, de consens, que han fet la diputada senyora Vendrell i el senyor Jaume Camps, i també el treball dels altres ponents dels altres grups, el senyor Ridao, el senyor Roc Fuentes, la senyora Nadal i el senyor Guitart.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, voldria començar la meua intervenció, en primer, coincidint amb les paraules de l'honorable consellera, pel que fa al sentit i la intencionalitat d'aquesta Llei, perquè òbviament aquesta Llei cobra tot el seu sentit en el fet que, al marge del matrimoni, al marge de les unions estables de parella, que ja tenen un marc legal adoptat per aquest Parlament fa relativament poc temps, es constata l'existència de diverses formes d'unions convivencials d'ajuda mútua sobre la base de les dades estadístiques de què disposen en aquests moments, dades, també, de caràcter sociològic que revelen la presència, cada vegada més intensa a la nostra societat, d'aquest tipus de fenòmens, i perquè també existeixen diverses solucions –totes elles molt interessants– en el dret comparat. Des d'aquest punt de vista, doncs, és absolutament necessari i, per tant, positiu –i ho saludem des d'aquí– el fet d'adoptar una legislació que protegeixi aquests fenòmens, que, com tot indica, a més a més, s'incrementaran en nombre en els pròxims anys, a partir de l'envelliment progressiu de la nostra població, però sobretot també a partir de l'increment de les necessitats socials de bona part de la població.

Però, ahora, també, entenem que suposin un autèntic estímul, una autèntica mesura de foment, aquestes noves realitats, com una solució cada vegada més acceptable, més positiva, pel que fa a l'atenció de molts problemes nous, molts problemes que la nostra societat té plantejats, com la solitud, problemes econòmics, problemes de dependència, etcètera. Des d'aquest punt de

vista, lògicament, entenem que en un marc com el nostre, social, d'un Estat social i democràtic de dret com el que vivim, el legislador català en aquest Parlament no es podia, en conseqüència, sostreure a l'obligació d'atorgar una certa protecció a aquells grups convivencials que, com deia, malgrat no constituir una autèntica família nuclear, sí que fan, sí que realitzen funcions socials d'extraordinària rellevància.

En el si d'aquests grups convivencials, com vostès saben, es desenvolupen autèntiques i veritables funcions de caràcter social, de tal forma que, fins i tot si aquests nous models convivencials no existissin, haurien de ser els poders públics, les administracions, els que haguessin d'assumir les tasques socials que desenvolupen.

Així, aquests grups convivencials desenvolupen tasques o funcions tan encomiables, des del punt de vista de l'habitatge o, fins i tot, des del punt de vista sanitari... Pensem només quan un membre d'aquests grups convivencials pateix una malaltia poc greu que no requereix el seu ingrés en un centre hospitalari; pensem en situacions tan senzilles com una grip o una malaltia comuna, en què es realitzen tasques de suport i d'auxili dins la perspectiva estrictament sanitària. Fins i tot dins d'aquests models convivencials es produeixen situacions d'auxili i de suport econòmic i, per tant, veritables prestacions de caràcter econòmic, que contribueixen a coadjuvar o salvar situacions de dificultat econòmica.

Jo voldria introduir, per això, una nova perspectiva, que segurament ni l'exposició de motius ni molt probablement..., no ho ha fet la consellera, i probablement ningú s'hi refereixi. I és que, cada vegada més, a la nostra societat es dona una circumstància que és l'acolliment de persones que provenen de mons culturals l'estructura bàsica dels quals és radicalment diferent de la nostra. Estic pensant especialment en els nous catalans o nous ciutadans catalans que provenen, per exemple, del nord d'Àfrica, on la poligàmia és un fet socialment i legalment acceptat i admès en les seves respectives realitats socials, d'origen. Fins ara el nostre ordenament jurídic els ha condemnat, per dir-ho d'alguna forma, a la més absoluta marginalitat, la qual cosa produeix situacions òbviament d'abús i, eventualment, situacions o problemes d'integració. Per tant, la societat catalana és d'aquelles que ha demostrat una especial i extraordinària capacitat d'integració davant d'aquests fenòmens migratoris, i una forma que pot contribuir, una manera de contribuir a la integració d'aquests nous ciutadans catalans i d'evitar abusos és, lògicament, no condemnar les seves formes específiques d'entendre i d'organitzar la felicitat afectiva i física a la més absoluta indiferència i marginació legal.

Creiem que, si aquesta Llei té alguna virtualitat o alguna eficàcia pràctica –que en té moltes–, una d'elles ha de ser, lògicament, la de contribuir a donar una sortida vàlida i legal per a aquelles persones que provenen de mons culturals diferents de l'occidental i que han adquirit la condició política de catalans i, al seu torn també, el veïnatge civil català. Els efectes que la Llei estableix no són –i amb això acabo– els típics efectes propis d'un matrimoni o d'una unió estable, formes convivencials a les quals, evidentment, no es poden

acollir aquests tipus de grups. Els efectes de la present Llei, per contra, van adreçats, com és lògic, estrictament a evitar els abusos que es produeixen sobre la base de la marginalitat legal absoluta d'aquests models. I, per tant, des d'aquest punt de vista cobra una absoluta vigència i oportunitat també l'atenció preferent a aquells col·lectius als quals aquesta Llei també es destina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, faig el posicionament en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb molta brevetat, per anunciar el nostre vot favorable a la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, després que jo crec que hem tingut, tots els grups parlamentaris, l'encert de separar la part referent a l'acolliment de les persones grans, perquè certament plantejava tot un seguit de complicacions que fan imprescindible, des del nostre punt de vista, que siguem prudents i que això ho puguem debatre en una ponència conjunta per estudiar els aspectes purament civils, però també els administratius que hi conflueixen.

I amb relació al Projecte que estem debatent, que sens dubte ara aprovarem i que jo crec que aprovarem, com és obvi, per unanimitat, el que jo vull assenyalar és que per nosaltres aquest Projecte té la virtualitat de regular i de potenciar situacions que són reals, que es produeixen cada vegada més en la nostra societat i que alhora jo crec que és bo que hi siguin i és bo que es produeixin.

Coincideixo amb el que es deia anteriorment, que no es tracta únicament d'anar a regular aquestes situacions buscant l'equilibri entre un element de protecció, entre la necessitat que el dret jugui aquest paper tuitiu, però alhora tenint present que l'autonomia de la voluntat, en aquest cas més que en d'altres, és extraordinàriament important i, per tant, jo crec que la Llei, que, com sempre, com tot projecte de llei, és millorable –sens dubte que hi deuen haver alguns defectes que nosaltres no hem estat, segurament, capaços de resoldre o de millorar–, però crec que sí que té aquest equilibri entre els elements de protecció i els elements d'autonomia de la voluntat.

I dic això perquè quan s'apunta, i sens dubte és possible, el perill que es puguin produir situacions abusives, jo crec que, sobretot en els articles 7 i 8, hi ha suficients elements de ponderació, d'equilibri, de matisació, a l'hora de fixar la compensació econòmica, que s'han de tenir en compte els pactes i tot un seguit factors que hi incideixen, com és el temps de convivència, etcètera, com la pensió periòdica en cas de defunció, que fan que sigui possible que es puguin produir aquestes situacions, però nosaltres pensem que els tribunals, amb una

interpretació adequada del conjunt de la Llei, difícilment podran caure en aquestes situacions.

Per tant, com he dit, a nosaltres ens sembla que és un ordenament positiu, nosaltres pensem que ha estat bo el treball que hem fet conjuntament les senyores diputades i els senyors diputats ponents d'aquesta Llei. Nosaltres havíem presentat moltes esmenes, però la majoria d'aquestes esmenes, que eren quaranta-vuit, ho eren precisament al capítol segon. En aquest capítol primer, que ha quedat vigent, nosaltres havíem presentat onze esmenes, se n'han admès set, les altres han estat retirades perquè pensem que el conjunt de la Llei ha millorat amb l'aportació de tots plegats i, en conseqüència, pensem que s'ha fet una bona tasca, pensem que les senyores diputades i els senyors diputats, i també la Conselleria, hem estat prudents a l'hora de treure d'aquest Projecte l'apartat més complicat, per intentar que això es pugui debatre amb més tranquil·litat en una ponència conjunta.

I per tot aquest seguit de raons i per pensar que dona resposta a unes situacions i a unes necessitats evidents a casa nostra, naturalment, la Llei tindrà el nostre vot favorable.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, des que se'ns va enviar el Codi de família, estem vivint en el Parlament quelcom que podria tenir gairebé títol de novel·la, estem vivint el que podria ser la història de les segregacions. Quan se'ns envia el Codi de família, ens veiem obligats a segregar-ne el que és la regulació de la Llei de parelles, perquè el projecte no estava prou madur; quan ens envien la Llei de parelles, n'hem de segregar la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, perquè el projecte no estava prou madur; quan ens envien la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua, n'hem de segregar la Llei d'acolliment de persones grans, perquè el projecte no estava prou madur. Això demostra, senyora consellera, que s'està forçant aquest Parlament a legislar en una matèria tan important com és el nostre dret civil a cop descuit.

Tot i això, el fet que el Grup Parlamentari Popular hagués presentat un conjunt d'esmenes, un conjunt d'esmenes importants, que han estat acceptades per part de la Conselleria, fa que anunciem el vot favorable al conjunt de la Llei, tot i haver reservat una esmena per defensar en el Ple perquè hi havia una qüestió que ens preocupava extraordinàriament d'aquest Projecte de llei; era la fórmula, que nosaltres consideràvem excessivament oberta, amb què es definia qui podia ser objecte, qui podia formar part d'aquestes relacions de convivència. En l'article 1 es deia, en el text que s'ha enviat per aprovar en el Ple del Parlament, que aquesta Llei és aplicable a la convivència de dues persones o

més. És a dir, era un concepte tan obert que nosaltres consideràvem que podria no venir a resoldre aquella situació, aquella regulació proteccionista que era justament l'objecte de la Llei, ja que consideràvem que s'estava donant, que s'estava obrint la porta al fet que es produís una proliferació de geriàtrics encoberts que, en definitiva, era el que tractàvem d'evitar, perquè, a través d'aquesta Llei, el que es podia fer precisament era defugir els controls que s'estableixen sobre aquest tipus d'institucions.

Ens complau enormement que s'hagi pogut arribar a una esmena transaccional en la qual el que es fa és limitar el nombre màxim de convivents, sempre que no hi hagi aquella relació de parentiu que s'estableix en l'article primer, és a dir, aquell parentiu en línia recta, limitar aquest nombre de convivents, com deia, a un número de quatre.

Pel que fa a la resta d'esmenes presentades pel Grup Popular, considerem que han influït notablement en el que serà el text final de la Llei; concretament, en l'article 1, pel que fa a la flexibilització del concepte de convivència, pel que fa a la seva vinculació a l'habitatge, de tal manera que hem aconseguit introduir l'element d'habitualitat, cosa que es fa tant en el Codi de família com en el Codi civil i que havia estat obviat en el tractament d'aquesta Llei.

Pel que fa a l'article 2, respecte als titulars de la relació, ja he esmentat aquesta important modificació per la qual es limita a quatre el nombre màxim, sempre que no hi hagi aquesta relació de parentesc; però, a més a més, donat que no hi havia en el text original una limitació respecte als estranys ni respecte als col·laterals de grau proper, vam considerar important també que es pogués donar sense límit de grau entre els col·laterals.

En l'article 3 considerem que l'aportació del Grup Popular ha estat notabilíssima, donat que hem aconseguit que es passés d'aquella definició respecte a la constitució que havia de constar en document de data indubitable. Tots els grups parlamentaris vam estar d'acord que era d'una gran imprecisió, i, per tant, va prosperar la nostra proposta que s'hagués de fer tant la constitució com l'acreditació en document notarial.

A l'article 4 vam introduir també la possibilitat de modificació de pactes.

I a l'article 5, respecte a l'extinció de la convivència, també que la convivència pogués continuar en el supòsit que s'hagués produït alguna de les següents situacions; és a dir, per voluntat unilateral d'un dels membres, per matrimoni o establiment de relació de parella estable d'un dels convivents o per defunció d'un dels convivents. En aquests tres supòsits, en qualsevol cas, que la convivència es pogués seguir produint entre la resta dels que havien estat convivint fins aquell moment. I també novament, com a mesura de seguretat, que, en els supòsits que es produeixi aquesta extinció de la convivència, s'hagi de revocar necessàriament l'escriptura o el document públic en el qual s'havia constituït.

En l'article 6, considerem també important haver introduït el concepte de l'arbitratge. És a dir, quant a les si-

tuacions de cotitularitat, evidentment estàvem d'acord que la primera forma de resoldre els conflictes que es podrien plantejar era l'acord; però, en el supòsit que no hi hagués acord, no anar directament a una resolució judicial, sinó que es pogués fer la primera solució mitjançant l'arbitratge.

Aquesta mateixa idea l'hem introduït també en l'article setè, quan es tracta la compensació econòmica per raó del treball, partint també d'aquesta idea que el caràcter dispositiu no obligatori dels pactes és una bona idea, però que, de tota manera, s'havien de tenir en compte aquestes dues circumstàncies: en primer lloc, la possibilitat d'anar a l'arbitratge, i en segon lloc, acotar les circumstàncies en les quals es podria fixar aquesta compensació econòmica. Per tant, vam introduir els paràmetres següents: que es tinguessin en compte els pactes previs, la dedicació que s'havia tingut a la convivència, la mateixa durada de la convivència i els mitjans econòmics amb què comptaven les parts.

Aquest mateix criteri, l'hem introduït també en l'article 8, especialment tenint en compte que, atès que es podia donar una pluralitat de supervivents, se'ns plantejava la conveniència d'establir un criteri restrictiu pel que fa al reconeixement del dret de pensió; això tenint en compte que aquest concepte abraçaria com a mínim el concepte d'aliments, entès en el sentit jurídic, i, per tant, això podria traduir-se en una càrrega excessiva per als hereus del premort.

Per tant, ho acotàvem en el sentit que es tingués en compte, en primer lloc, el cost del manteniment; en segon lloc, el temps que s'havia estat mantingut a càrrec del qui després tindria l'obligació de pagar pensió, i el cabal relict, amb tot un seguit també de limitacions respecte a la capitalització de la pensió, limitant, sempre que siguin menors d'edat o discapacitats, qui ha de fer el pagament, limitant-ho en aquest cas a la cinquena part del valor de l'herència.

És a dir, les modificacions introduïdes pel Grup Popular afecten tots i cadascun dels articles de la Llei. Hi ha modificacions que considerem importants. En aquest sentit, el Grup Popular entenem que hem millorat el Projecte que se'ns havia presentat des de la Conselleria. Hi anunciem el vot favorable, reiterant però, senyora consellera, allò que tantes vegades li hem demanat. Estem legislant en matèria de dret civil, estem legislant en matèria de dret de família; és la voluntat de la Conselleria i de tots els grups de la cambra aconseguir tenir un Codi civil de Catalunya. Per a la posterior legislació que ens permeti integrar aquest desitjat Codi de família, li ho tornem a demanar des del Grup Popular: constitueixi una comissió de codificació que faci que, realment, lleis tan importants es puguin debatre, es puguin treballar amb la serenitat que els ciutadans de Catalunya mereixen que tingui la qualitat del seu dret civil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que la intervenció inicial de la senyora consellera en presentar l'encara Projecte de llei sobre situacions convivencials d'ajuda mútua i les intervencions dels diputats portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula han emmarcat i han explicat a bastament, d'una manera clara i precisa, d'una banda, el contingut d'aquest Projecte de llei i, d'altra banda, les vicissituds d'aquest Projecte d'ençà que va entrar al Parlament, fins avui que anem a sotmetre'l a votació. Per tant, suposo que em permetran que no repeteixi arguments ja donats, per reiteratius, i, en tot cas, fer unes simples observacions.

Des del Grup Socialista i des de la meua posició particular, jo crec que aquest Projecte de llei ens posa sobre la taula la reflexió de col·lectius que existeixen de ciutadanes i ciutadans de Catalunya que estan en situació de necessitat. Col·lectius, no tots, però sobretot de gent gran, gent gran que, per raons econòmiques encara insuficients, a vegades per raons de soledat, es troben en la necessitat de buscar fórmules de vida que els permetin tirar endavant amb la seva precarietat. Ens trobem amb senyors grans, senyores grans, ciutadans nostres que, amb recursos insuficients i a vegades amb salut precària, han de buscar la forma de vida possible que no troben pel sistema públic que encara les administracions públiques tenen disposat, és a dir, senyors, senyores que a la nit es troben malament i diuen: «Si em marejo al vespre, qui trucarà al metge?»; senyors, senyores que tenen una pensió molt baixa i que no poden fer front al lloguer del pis, al pagament de l'aigua, el gas, l'electricitat, el telèfon, i que, potser, vivint en convivència, fent això que diu el Projecte de llei, fent una situació convivencial d'ajuda mútua, entre tots poden pagar la bombona de butà, la llum, el telèfon, el pis.

Aquesta, que és una realitat a casa nostra, jo crec que és bo que el Parlament la conegui i la descrigui com a tal. És a dir, jo sortiria de consideracions tècniques, que molt bé han explicat –i polítiques– els meus predecessors en l'ús de la paraula, i voldria posar l'accent en una realitat social i política que tenim a casa nostra i que és greu: malauradament encara –i ho reafirmo un cop més– els poders públics no estan en disposició de satisfer totes les mínimes necessitats que tenen les nostres persones grans; també altres col·lectius, però crec que aquesta llei, bàsicament, va dirigida a aquest sector de població que són les persones grans. Per tant, aquesta reflexió moral, aquesta necessitat que el Parlament es faci ressò d'aquesta situació que existeix a casa nostra, jo crec que és bona. Jo no sé, no n'estic pas del tot convençut, si això s'havia d'arreglar amb una llei o no. En tot cas, tenim una llei; en tot cas, tenim un esforç d'imaginació per aportar solucions, que no totes seran encara, però per aportar solucions a aquests col·lectius de persones afectades per aquesta descripció que acabem de fer i que tots coneixem; tots tindrem algun familiar o amic que coneixem que està en aquesta situació.

El nostre Grup saluda, per tant, molt favorablement aquesta iniciativa, aquest Projecte de llei, pel que té de voluntat de posar un gra més –un gra més– d'ajut a aquests col·lectius necessitats. I dic «un gra més» per-

què, probablement, aquesta llei no arreglarà tot el problema, però sí que amb un esforç d'imaginació estimularà noves formes de cooperació social, noves formes de viure en convivència, noves formes d'ajudar-nos tots plegats. Però, és clar, aquesta reflexió no és només moral; aquest és un projecte de llei, i, per tant, és una llei que té força d'obligar.

El nostre Grup Parlamentari el que ha fet en aquest tràmit parlamentari ha estat introduir aquelles esmenes que ha considerat pertinents, convenients, per tal que aquesta voluntat de resoldre un conflicte social i polític existent a casa nostra fos més eficaç, fos més equitativa i fos més justa. Aquestes esmenes que hem presentat, el nostre Grup com les dels altres grups, han estat acceptades. I doblement, perquè la llei ens sembla oportuna i perquè els nostres suggeriments han estat acceptats i perquè el clima de diàleg i de participació en l'elaboració del Dictamen ha estat magnífic, el nostre Grup hi anuncia el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, felicitar-me, felicitar-nos tots per aquest nou pas endavant en la tasca de posada al dia, d'innovació, que la Conselleria de Justícia del Govern de la Generalitat porta a terme des de fa anys, avançant-se en molts casos al que és no tan sols el context espanyol, sinó també el context de la nostra Europa occidental o de l'arc del mediterrani nord-occidental, si vostès volen dir-ho en llenguatge políticament més modern. I aquest pas endavant s'ha fet, com sempre, amb consens, i s'ha fet amb unanimitat, es farà previsiblement amb unanimitat.

I, des d'aquest punt de vista, jo he de dir-los que aquestes paraules jo les adreço a la cambra en nom propi, com a diputat de Convergència i Unió, però molt especialment, també, en nom de la meua companya de Grup Parlamentari, la senyora Araceli Vendrell, coponent en aquesta llei i sense la col·laboració de la qual no hauria estat possible l'esforç de consens que s'ha fet. I remarco aquest esforç de consens, l'esforç de consens arreu. Si tot el Govern de la Generalitat, òbviament, actua amb una solidaritat plena entre Convergència i Unió, he de destacar que a la Conselleria de Justícia –perquè jo ho tinc molt més a prop– puc constatar que això s'ha fet així.

És clar, senyores i senyors diputats, no interpretin que la busca del consens i l'adopció de les esmenes de molts grups que legítimament poden sentir-se pares i mares d'aquesta criatura... Per cert, senyor Tugues, l'important no és que el part sigui difícil, que sempre acostuma a ser-ho; l'important és que l'infantament sigui feliç, i aquest infantament és feliç.

Llavors, jo no estic d'acord –no estic d'acord– i he de discrepar molt cordialment d'una intervenció, concre-

7158

tament de la senyora Dolors Nadal; he de discrepar-hi amb tota la cordialitat. No és just dir, per un costat, que la Llei ha acceptat totes les esmenes del Grup Popular, per dir després que aquesta Llei es fa a cop d'una brutal pressa, perquè, una vegada més, no confonguin –no confonguin– la busca del consens amb la debilitat política.

Vostè sap, senyora Nadal, que precisament per acollir moltes de les seves esmenes, com amb altres grups, s'ha retardat d'una forma substancial –substancial– l'aprovació d'unes lleis. Que en absolut –en absolut– s'han fet amb pressa, sinó que s'han fet amb rotunda calma. Fins i tot, avui mateix segreguem per comú acord, amb voluntat de la Conselleria, amb voluntat de tots els ponents, segreguem una part que té una conflictivitat específica, i diem: «Anem a poc a poc, anem pam a pam.» I d'aquí no es pot desprendre cap debilitat política. No confongui la busca del consens amb la debilitat. No confongui la busca del consens amb la paràlisi que està portant el Congrés dels Diputats a legislar sobre aquests temes.

El Govern, primer del PSOE i ara del PP, s'està gronxant fa tres anys amb cinc projectes diferents per no legislar res. Si aquesta és la calma que vostè vol, jo no la vull. I estic molt content –estic molt content– que el Parlament de Catalunya, de forma unitària, s'avanci i tiri endavant aquesta legislació; que el Congrés dels Diputats, per la paràlisi que està imposant als grups majoritaris –actualment, el PP–, no porta endavant ni una sola legislació en aquesta matèria.

I acabo, senyor president, perquè tècnicament ja ho han fet els altres grups; políticament també s'ha fet. Jo voldria insistir que estic molt d'acord amb les paraules del senyor Guitart. Aquesta Llei s'aplicarà a un col·lectiu silenciós, a un col·lectiu que no protesta, a un col·lectiu que no talla carrers ni posa pancartes ni fa manifestacions, potser perquè és un col·lectiu que és dèbil. Un col·lectiu que ens l'explica en Josep Maria de Segarra a les seves obres de teatre: aquells concos, aquells fadrísters... El fadrister que vivia en aquella casa pairal d'una família que ja no tenim desgraciadament potser en molts termes, que és una família, ara, molt més nuclear. Aquell fadrister, aquell conco que vivia a l'empara de l'hereu a la casa pairal o aquella tieta que canta en Serrat, aquella del: «Tot va bé, tant se val.» Aquella que ningú protegeix i que es pot ajuntar amb la seva germana, o els concos que es poden ajuntar. No parlem de geriàtrics encoberts, no parlem..., és una cosa molt més sensible, és una cosa molt més vital, és una cosa molt més de sentiment, l'ajuda de les persones que no han tingut potser la sort de trobar un company o una companya a la vida i que el llaç de la família –ai las!, ara trencat per una família molt més industrial, molt més moderna– els dona un aixopluc. I amb això els donem un instrument; instrument que és perfectible. Oh!, és clar que sí. Instrument no d'ingerència; instrument, una vegada més, de voler lliurar en aquestes relacions un instrument de llibertat, que facin els pactes que vulguin, i amb l'instrument només per mínims de veure quins elements poden crear injustícia en el moment de la seva ruptura.

Felicitats, doncs, a tots plegats. Gràcies a tots els serveis de la cambra, que han ajudat d'una manera essencial a aquesta aprovació, i felicitem-nos que, un cop més, hem fet un pas endavant, innovador, amb tranquil·litat i amb consens. Faltarà, ara, acabar aquest edifici de les relacions amb l'acolliment de persones grans, que ho farem, efectivament, en ponència conjunta, com sempre amb consens i voluntat de diàleg.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora Nadal, em demana la paraula, per què me la demana?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. A l'empara de l'article 67.3 del Reglament, per contradiccions.

El president

Mig minut, per contradiccions.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. El senyor Camps ha posat en paraules meves quelcom que jo no he dit. Jo no he acusat en cap moment de debilitat política la consellera. Sap el senyor Camps, sap la consellera que si una diputada li ha reconegut la voluntat de consens de la Conselleria de Justícia ha estat, precisament, aquesta diputada.

El que aquesta diputada ha repetit reiteradament, des que vam rebre el Codi de família en aquest Parlament, és que en matèria tan important com és la legislació civil no es pot legislar amb tanta pressa. No ha estat per prudència que hem anat segregant les lleis. S'han segregat per la voluntat d'anar-les aprovant per poder presentar, en opinió del nostre Grup Parlamentari, obra de govern, que és legítim, però que no compartim. I torno a reiterar la conveniència que es creï una comissió de codificació per poder aconseguir el que tots volem, que és tenir un Codi civil de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, i abans de posar a la votació l'esmena, pel secretari primer de la Mesa es donarà lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Hi ha una esmena presentada per tots els grups parlamentaris, i la transacció consisteix que l'article 2, apartat 2, diria: «El nombre màxim de convivents sense el parentiu definit a l'apartat anterior queda limitat a quatre.» En ser nou, l'antic apartat 2 passa a ser el número 3.

Punt 1

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Votarem, en primer lloc, l'esmena transaccional i, després, el conjunt del Dictamen.

Iniciem la votació de l'esmena transaccional.

L'esmena ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passarem, ara, a votar el text del Dictamen.

S'inicia la votació.

El Dictamen també ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya

Passem, seguidament, al quinzè punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de la Presidència, l'honorable senyor Xavier Trias. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci, a fi i efecte que el senyor conseller pugui iniciar la seva intervenció.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, en aquest període de sessions he tingut l'honor de presentar davant d'aquest Parlament, i en nom del Govern de la Generalitat, quatre projectes de llei en matèria d'universitats: dos relatius a reconeixement d'universitats privades, amb les quals es completava el mapa universitari català, i avui el del Consell Interuniversitari de Catalunya i el dels consells socials, que fan referència al desplegament del sistema universitari des del punt de vista organitzatiu. Penso que uns i altres són un clar exponent de reconeixement de la universitat, per part de la societat i per part del Govern, com un dels pilars sobre els quals edificar el nostre progrés social, cultural i econòmic. Són, també, una expressió més de la prioritat política que el Govern de la Generalitat ha atorgat i atorga a l'àmbit universitari.

És, doncs, amb satisfacció que presento aquests projectes de llei en nom del Govern i en un moment oportú, per haver-se completat, com he dit, el desplegament del sistema universitari català i per la necessitat d'adequar els seus òrgans de coordinació i de participació social a la nova realitat i als nous reptes de futur. Una realitat i uns reptes que són molt diferents dels existents quan aquest mateix Parlament aprovà la Llei 26/1984, de coordinació universitària i de creació dels consells socials.

El principal repte que té qualsevulla institució, i en particular les universitats, és la situació de canvis accelerats de tot ordre que caracteritza la societat en aquest final de segle. Si la universitat no evoluciona amb la mateixa o major rapidesa que ho fa la societat, la seva missió és segur que perilla. Doncs bé, afavorir aquests canvis i impulsar-los amb estreta col·laboració amb tots els estaments implicats és el principal objectiu de la política universitària del Govern en aquests moments, i és el que ha motivat la presentació d'aquests projectes de llei.

Aquesta voluntat de renovació necessària i amb profunditat, que pretén, en definitiva, donar a la universitat majors avantatges competitiu, i als joves i a la societat, un millor servei educatiu, es veu, malauradament, limitada per una normativa estatal elaborada fa quinze anys, en unes circumstàncies ben diferents de les actuals, i que no deixa gairebé marge per a l'establiment d'una legislació pròpia en matèria d'universitats. És per això que hem optat per la presentació de lleis sectorials en aquells àmbits on és possible, i que anirem ampliant a mesura que la reforma de la legislació estatal, en la línia de la Resolució 710/V d'aquest Parlament, sobre la potenciació d'un marc institucional i normatiu en matèria universitària, ho permeti.

La redacció d'aquests projectes de llei ha estat objecte d'àmplies consultes amb el món universitari i és el resultat de la tradició de diàleg i consens que sempre ha presidit l'acció del Govern en aquest àmbit; diàleg i consens que també s'ha buscat amb els diferents grups parlamentaris en el tràmit de discussió de les esmenes en comissió, i que, sens dubte, ha permès enriquir els projectes inicials i fer que de les 225 esmenes presentades en quedin vives 86, i que espero que permetrà assolir un ampli acord de la cambra.

En aquest sentit, i pel que fa al Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya, el seu objectiu, com no pot ser d'altra manera, és enfortir aquest marc de cooperació i consens que ha caracteritzat la tasca del Consell des que fou creat, adaptant-lo a la situació derivada de l'àmplia diversificació amb què s'ha enriquit el sistema universitari de Catalunya. Així, la Llei compatibilitza dos elements essencials de la política universitària: la representativitat de tots els seus estaments i l'eficiència en l'assoliment dels seus objectius.

Des d'aquesta perspectiva, el Consell es vertebrava en dos ens: la Conferència General i la Junta. La primera, àmpliament representativa dels diferents estaments de la vida universitària, té l'objectiu de garantir la participació i la cooperació en la definició i seguiment de les principals fites de la política universitària. I la segona, és a dir, la Junta, de dimensió més reduïda, en estar constituïda per rectors i presidents de consells socials de les universitats públiques, tres representants de l'Administració, a més del president i del vicepresident, està orientada a la consulta i l'assessorament sobre els criteris que han d'informar la programació universitària i l'organització i gestió de les universitats.

El Projecte de Llei recull de manera detallada les funcions d'un i altre òrgan, però voldria subratllar l'impuls que pretén donar a la participació, mitjançant la crea-

ció de comissions específiques de caràcter assessor, de les persones o de les entitats representatives de les necessitats i dels interessos socials, professionals, acadèmics o econòmics que, per llurs competències, activitats, coneixements o experiències, puguin contribuir a complir millor les funcions que té encomanades.

Així mateix, una funció que em sembla especialment rellevant que contempla la nova llei és la d'impulsar programes conjunts d'actuació interuniversitària. Certament, atenent la diversificació del sistema universitari i les necessitats del conjunt de la societat catalana, sembla que és prou evident la conveniència d'aprofitar les complementaritats existents per enfortir els plantejaments i oferir un millor servei al país.

L'any 1984, el Parlament s'anticipà a la futura transferència en matèria de competències i preparà el marc per assumir-les eficaçment; avui, en un escenari de canvis accelerats i de creixent competitivitat, presentem aquesta Llei a la cambra per tal que la positiva transformació produïda en el sistema universitari de Catalunya pugui ser garantia del millor servei als nostres joves i a la societat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Comença el debat de les esmenes reservades per defensar en el Ple. En primer lloc, pel Grup Mixt –hi haurà dues intervencions–, el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Des d'Esquerra Unida i Alternativa hem presentat cinc blocs d'esmenes diferents. En el primer proposem l'eliminació de la Junta del Consell Interuniversitari, perquè entenem que amb aquest Dictamen, amb aquesta proposta, quedaria només un òrgan col·legiat, en el qual, des del nostre punt de vista, hauria de ser el plenari el que tingués les funcions més executives. El segon bloc d'esmenes és perquè entenem que en el Consell Interuniversitari, des del nostre punt de vista..., proposem la no-presència de les universitats privades. Un tercer bloc, en el qual entenem que la presència d'estudiants i representants sindicals al plenari del Consell Interuniversitari és insuficient en el que el Projecte anomena Conferència. Un quart bloc d'esmenes, en el qual proposem que el plenari informi sobre les propostes d'adscripció i desadscripció de centres docents. I, per altra part, una esmena que vam proposar i que, d'alguna forma, va ser transaccionada per part de la Ponència és la introducció de criteris de caràcter ecològic en la programació universitària.

Com a reflexions globals, entenem que la creació, des del Projecte de llei, d'un òrgan més executiu i decisorí com és la Junta, amb la presència de només els representants de la Generalitat, rectors i presidents de consells socials, és el motiu pel qual nosaltres no donarem suport a la Llei. Creiem que és insuficient la inclusió de representants d'estudiants, professorat i personal laboral. I, per altra part, entenem que aquesta Llei dona le-

gitimació a les universitats privades per assistir i decidir en assumptes que creiem que són de caràcter públic.

En tot cas, continuarà el diputat del Partit per la Independència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula a continuació, també pel Grup Mixt, i des de l'escó, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies; molt breument, només per fer un parell de comentaris. Dir que des del Partit per la Independència no hem presentat esmenes a aquesta Llei ni a la següent, dels consells socials; que, en principi, doncs, hi donem suport i pensem que és important que es presentin i s'aprovin lleis d'aquest tipus.

També voldria recordar que, en part, aquestes dues lleis vénen també per un mandat d'aquest Parlament, de l'any passat, quan en el debat de política general es va aprovar una resolució presentada per nosaltres en la qual reclamàvem al Govern que trametés al Parlament un projecte de llei d'universitats. Un projecte de llei d'universitats que, segons la interpretació que en fa el Govern i l'estratègia que pren a través també del Comissionat d'Universitats, és de no presentar una llei única, sobretot per evitar conflictes, diguem-ne, legislatius amb les lleis estatals, sinó presentar el que s'anomena, o anomenen, un «mosaic legislatiu», és a dir, presentar lleis sectorials que totes juntes facin un bloc legislatiu sobre un tema determinat. En aquest cas, nosaltres no ens oposem que es faci aquest mosaic, que es vagin presentant lleis sectorials, com avui en veiem dues, però sí que reclamariem que des del Govern es treballés a consciència i amb voluntat que aquest Parlament, doncs, evidentment ja en la propera legislatura i no massa tard, pogués discutir amb globalitat i amb una perspectiva molt més àmplia una llei catalana d'universitats.

Bé, en tots cas, avui aquest no és el tema, però sí que se'ns presenten dues lleis –ara discutim la del Consell Universitari i després la dels consells socials– en les quals es creen o es consoliden una sèrie d'organismes que coordinen..., en aquest cas, el Consell Universitari vol coordinar i estructurar la coordinació entre les diferents universitats, bàsicament les públiques, però també, segons aquest Projecte de llei, també amb una presència, en certa manera limitada, de les privades.

Nosaltres, com ja he dit, no hi hem presentat esmenes i, per tant, votarem, en principi, a favor del Projecte de llei, però sí que donarem suport també a alguna de les esmenes que han presentat tots els grups de l'oposició, en el sentit de donar més representativitat a aquests organismes i d'augmentar, pel que fa al Consell Universitari, el pes decisiu que ha de tenir dintre de la direcció de l'Administració universitària del país.

Aprofito per dir que també farem el mateix en el tema dels consells socials per reclamar més..., o sigui, per votar a favor de les esmenes que reclamen més partici-

pació social o més presència d'estaments socials en aquests organismes.

Aquest, doncs, és el posicionament que tenim els diputats del Partit per la Independència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, al diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada els anuncio dues coses, per contextualitzar la nostra posició. Primer votarem..., mantenim esmenes, esperem que se'ns incloguin, sabem que algunes no se'ns inclouran, però, a grans trets, votarem a favor de les dues lleis, però no ho farem amb plena satisfacció.

No ho farem amb plena satisfacció pel que està succeint, per exemple, ara, que és una demostració del que ha succeït al llarg d'aquests dies. El conseller ens ha presentat les dues lleis en un únic discurs, per exemple. Aquí ara estem fent... (*Veus de fons.*) En farà un altre? Doncs, semblava, pel discurs que feia, que servia per a les dues coses. Aquí ara se'ns barreja un tema amb un altre.

Nosaltres partíem de la base i continuem partint de la base que podem fer una llei d'universitats, que hem de fer una llei d'universitats i que és necessària una llei d'universitats. I en aquest Ple farem quatre lleis d'universitats, o, si ho volen, dit al revés, en quatre lleis parlarem d'universitats: en la del Consell Interuniversitari, en la de consells socials, en la Llei de pressupostos i en la Llei d'acompanyament. I de la Llei de coordinació universitària, que continuarà existint, ja veurem què en queda, entre una cosa i l'altra, de la Llei de coordinació universitària, que continuarà existint —es modifica o es deroga a través de tres d'aquestes quatre d'aquest Ple. Això no és planificació universitària; això és una política de pedaços. Estem d'acord en els pedaços, però, clar, ens quedarà un vestit que no sabem si servirà per poder anar pel món amb una mínima dignitat —amb una mínima dignitat.

Jo ara no els faré el discurs que al País Basc tenen una llei d'universitats i tenen el mateix marc estatal, perquè tots ja sabem que la diferència entre el País Basc i casa nostra és la diferència de voluntat política del Govern. I com que ara no insistirem que en el País Basc hi ha un govern amb voluntat nacionalista i aquí hi ha un govern amb voluntat de seguiment de la política estatal... No és una qüestió de diners. Aquí, el concert econòmic no ens diferencia en la voluntat de tenir o no tenir una llei d'universitats. En la llei del País Basc, per exemple, hi ha els mòduls i els criteris objectius de finançament de les universitats. Això no vol dir tenir més o menys diners; vol dir explicitar públicament com es reparteixen els diners, siguin pocs o siguin molts. Però, en tot cas, com que nosaltres demanarem una explicació del vot, al final del Consell Interuniversitari o al final de les dues lleis, ara anirem a les esmenes que tenim.

Tenim set esmenes vives, de divuit presentades, al Projecte de llei del Consell Interuniversitari i, bàsicament, són en tres blocs.

Primer, en l'aspecte que fa referència a les universitats privades i al Consell Interuniversitari. A nosaltres no ens agrada com queda la relació de les universitats privades amb el Consell Interuniversitari; no ens agrada que estiguin a la Conferència General sempre, perquè creiem que hi ha uns aspectes de planificació universitària que són de competència exclusiva de les universitats públiques i que el coneixement previ de les universitats privades va en perjudici de la universitat pública. El coneixement previ de segons quines dades per part de les universitats privades va en perjudici de la universitat pública.

Jo ja sé que també tenim un univers d'universitats privades molt complicat, a casa nostra; que tenim una privada que no és privada. Tenim una privada que no vol ser privada i unes altres privades que són privades i volen ser privades. També devem tenir això com a conseqüència de la manca d'una llei que dissenyi un sistema propi en què la realitat pròpia pugui desenvolupar-se legalment. Però, clar, quan jo parlo d'universitats privades, parlo de les privades, i em sap molt de greu per la privada que no ho és i per la privada que no ho vol ser. Però, en tot cas, en tot cas, el que és evident és que, en aspectes de preus públics o de taxes, el coneixement previ no pot estar en mans d'aquells qui tenen la universitat privada per interessos de lucre econòmic, o de lucre social, o de lucre ideològic, que són tres lucreres que poden portar a fer una universitat privada, tots ells respectables en un lliure mercat i, per qui els parla, més perillosos el lucre social i el lucre ideològic que el lucre econòmic.

Aquest és un paquet que fa que el que nosaltres demanem és que no estiguin en la Conferència General de manera fixa, que no hi siguin de manera fixa; hi siguin només, en la Conferència General o en la Junta, quan es tractin temes de la seva competència. I això ens fa fer diverses esmenes tècniques, perquè en altres articles que hi són referenciats els extraïem, també. Aquesta és una posició clara del nostre Grup, irrenunciable del nostre Grup, i que farà que en articles concrets la votació del nostre Grup sigui diferent a la votació de la majoria.

Després hi ha el segon aspecte del tema de preus públics i taxes i les competències que pot tenir la Conferència General, pel que fa la seu coneixement, al seu informe, i a la seva posició. Creiem que en els preus públics i taxes, i també els criteris de beques i altres ajuts a l'estudi, hauria de tenir, la Conferència General, un posicionament més important a l'hora de la seva decisió, entre altres raons perquè a la Conferència General ens temem que serà l'únic lloc on hi haurà representació d'alumnes. Perquè una altra esmena que mantenim —i que perdrem, sembla ser— és la petició que en la Junta hi hagi també una representació d'alumnes. Els alumnes són importants en la comunitat educativa: cert que els alumnes són uns elements específics de la comunitat educativa, ja que la seva única raó d'existència és deixar de pertànyer a la comunitat educativa, i que, per tant, tenen una presència en la comunitat cronolò-

gicament parcial, però –però– és evident també que tenen un punt de vista de la realitat que és interessant que sigui present.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I finalment hi ha..., aquestes serien totes les esmenes que el Grup d'Esquerra Republicana manté vives en aquesta Llei, excepte una, que és la 18, en la qual vull fer un especial èmfasi en el minut que em queda. Aquí es parlava que el Govern podia convidar unes gentes a pertànyer a la Conferència General. Nosaltres havíem dit en una esmena: «Home, si les convida, que parlin, però que no votin.» En aquest procés que hi ha hagut de discussió en el Parlament, el «convidar» ha acabat sent «nomenar», i ara el Govern ja pot nomenar una gent per anar a la Conferència General. Clar, nosaltres mantenim l'esmena, dient: «Que parlin, però que no votin.» La considerem, ara, estúpida, en el sentit que, si a tu et nomenen per anar a un lloc i no pots votar, és una presa de pèl. Però la mantenim perquè nosaltres continuem pensant que, si és un òrgan de representació del sector de la comunitat universitària, el que no pot fer el Govern és, a més a més, nomenar una gent, al seu lliure albir, i dir: «Doncs, aquests estan aquí perquè els han votat aquests, aquests estan aquí perquè els han votat aquests i aquests estan aquí perquè jo sóc el Govern i els hi poso.» Ja està. Doncs, com que no estem d'acord en això, mantenim l'esmena, de dir: «Doncs, que no votin.» Però també som conscients que, si a tu et nomenen per a una cosa, hauries de votar; el que no estem d'acord és que et nomenin. Ja no vèiem clar què volia dir «convidar», ja volíem que s'especifiqués què volia dir «convidar», però, un cop el «convidar» és «nomenar», no hi estem d'acord.

És per aquests motius que mantenim aquestes set esmenes vives en aquest tràmit parlamentari, abans de la votació final d'aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, presentaré les esmenes que hem reservat per ser defensades en el Ple referides al Projecte de Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya.

Nosaltres entenem que l'objectiu, podríem dir, gairebé..., a més d'altres temes, naturalment, però gairebé fonamental de la modificació del Consell Interuniversitari de Catalunya venia referit substancialment a uns canvis en la realitat del mapa universitari català que aconsellaven o feien possible que fos necessària o valorar com a necessària la modificació d'aquesta Llei. En el que ja no estem tan d'acord és en allò a què han

alludit els diputats que m'han precedit, la fragmentació amb què totes aquestes modificacions s'estan fent i, d'altra banda, tampoc amb la precipitació. El tràmit d'urgència, nosaltres pensem que ha restat..., i el procediment amb què s'ha hagut de discutir i s'ha hagut de treballar en ponència, nosaltres pensem que ha restat qualitat, participació, coherència, i fins i tot finor, diguem-ne, al text mateix de la Llei.

Nosaltres mantenim per a aquest Ple tres esmenes. Vol-dria fer esment especial de la que fa referència a l'article 8 d'aquesta Llei, que parla de la composició de la Conferència General del Consell Interuniversitari de Catalunya, que evidentment no es tracta d'una esmena que es pugui defensar, perquè el canvi de «convidar» a «nomenar», que ha estat comentat anteriorment, fa que no tinguin cap sentit les esmenes que volien matisar la presència dels convidats: si són nomenats, no es tracta ja de matisar aquesta presència, perquè és un context totalment diferent. I aquest canvi ha invalidat, i nosaltres entenem que ha impedit als grups de l'oposició, si més no a Iniciativa per Catalunya - Els Verds, fer esmenes que matisessin aquest nomenament, o que ens permetessin intervenir en aquesta composició, que ara canvia substancialment, perquè hi ha tres membres de ple dret i nomenats pel Govern, tres membres més. Per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, aquest serà un article que no podrem votar, naturalment.

Una altra esmena que mantenim ve referida a les funcions, i parla... –nosaltres demanàvem que hi hagués una nova addició–, parlava que fos també funció de la Conferència General informar de la proposta de preus públics acadèmics i de la resta de drets que normativament s'estableixin amb relació als estudis conduents a l'obtenció dels títols universitaris oficials. Un dels arguments que ens feia proposar aquesta esmena, proposar aquesta addició, era que era justament a la Conferència General on estava garantida la presència dels alumnes, i aquest era un tema que els afectava molt directament, i que, per tant, enteníem que era lògic que això pogués ser debatut, o pogués ser com a mínim informat, en un lloc on ells tinguessin veu i vot, presència assegurada.

Finalment, nosaltres proposem una esmena d'addició en la qual demanem que en el termini màxim d'un any, a comptar de l'endemà de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, «el Consell Executiu de la Generalitat» –diem– «elaborarà un text refós de la present Llei i de les parts no derogades de la Llei 26 de 1984, de 19 de desembre». I com dèiem també anteriorment, si pensem, a més a més, que hi haurà, a la Llei de pressupostos i a la Llei d'acompanyament de pressupostos, més modificacions de lleis universitàries, entenem que aquesta harmonització tindria tot el sentit. I ens estranya que això no s'hagi acceptat, perquè justament ara, uns moments abans de començar aquest debat, vèiem, podem percebre que hi havia desajustaments que podien estar en contradicció amb les lleis marc, que hi havia coses que permetien una interpretació diferent, o limitada, o contradictòria... Nosaltres entenem que hauria de ser claríssim que aquesta harmonització es fes, per raons d'economia legislativa, que reduiria dubtes i que evitaria possibles contradiccions. Lamentem que

això no hagi estat recollit i farem, naturalment..., reservem el vot per a aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes reservades del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els dos projectes..., bé, el primer projecte dels dos que es presenten avui, de llei, doncs, com s'ha dit aquí, ocupen un sector, un terreny, no veuen globalment tota la problemàtica universitària, i, indubtablement, s'haurà d'anar a una llei universitària catalana, però naturalment s'ha de tenir el marc estatal ben clar per poder treballar. I com que *lo mejor es enemigo de lo bueno*, doncs, de vegades, aquestes qüestions que estaven ja sobre la taula de l'Administració universitària catalana, com era el tema de les universitats privades, que quan es va fer la llei del 84 no existien, i després també el Consell Social –ja en parlarem, també, davant d'una altra necessitat–, crec que és oportuna i, com a mínim, doncs, en fi, vol arreglar un problema existent, un buit social i polític que convenia, doncs, omplir i regular.

Per altra banda, aquest Projecte que aquí es presenta, el Partit Popular ha aconseguit... –i per això ara, diguem-ne, em defineixo respecte a la globalitat, a part de defensar l'esmena–, doncs, ha estat prou consensuat, el treball dels ponents, diversos, de tots els diversos grups polítics, i l'ajut, naturalment, del senyor lletrat. Però és que ja ha vingut consensuat, en certa manera, amb un informe favorable dels rectors, que, a través del Comissionat, ja s'havia, doncs, parlat d'aquest tema. Aleshores, dintre d'això, què podem dir? Doncs bé –s'ha dit aquí, jo vull només remarcar-ho–, la nostra fonamental conformitat, o sigui, acord a donar suport a aquest Projecte de llei, pel tema de les universitats privades, que de fet és el gran motiu que ha portat a la reforma d'això, a aquesta nova Llei.

En efecte, nosaltres, com a partit i com a grup parlamentari –ho tenim ben clar, les actes canten–, sempre..., no hem posat, diguem-ne, cap mena d'obstacle, sinó millora, de les universitats privades de Catalunya. Amb certes formes: algunes amb certes ajudes públiques, altres purament privades de tot a tot. Així, recordo el nostre posicionament respecte a la Universitat de Vic i la Universitat Internacional, que jo vaig dur els dos projectes de llei. Per tant, només ser coherents amb el que hem dit o el que hem mantingut. I crec que és important, aquesta participació de les privades en la planificació... –la paraula sona a règims ja superats–, sinó programació, coordinació d'un sistema mixt..., però no equivalent, perquè el pes del públic, en matèria universitària, és obvi, no? Però és important que es vagi sentint, això.

Aleshores, voldria dir algunes qüestions que el Partit Popular ha presentat, que el Grup Popular ha presentat, i que..., en fi, han sigut incorporades al Projecte de llei. Bé, són algunes qüestions referents a millores de ti-

pus..., de llenguatge tècnic: l'assessorament del Govern de la Generalitat, assegurar que el Consell Universitari informi i assessori pel que fa als aspectes concrets i d'interès general –que això també no quedava clar–, correspon a la Presidència, a proposta de la Conferència General o de la Junta del Consell Interuniversitari... És a dir, aquestes mesures, com per exemple la delegació, a l'article 4, expressament..., cada vegada que es fa delegació del president de la Conferència..., o del Consell, perdó, al vicepresident, que ho faci d'una manera..., expressament. També referent a l'assistència de reunions... I nosaltres vam tenir una proposta, que finalment no va reeixir, però jo la deixo aquí, que és que participés com a membre, dintre de la composició del Consell, una representació del Consell Superior d'Investigacions Científiques a Catalunya, que té prou importància. Finalment, el vam retirar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aleshores, jo diria, finalment, la proposta nostra, que és que la Universitat Oberta no formi part com a addicional, és a dir, supressió de l'addicional de la Junta. Per què? Doncs, ho dic clarament: perquè creiem que una privada, amb les públiques, doncs, sembla que és, doncs, una mena de flor rara. I potser encara crearia més problemes que beneficis. Ho he argumentat, i el Comissionat..., i alguns, en fi, de l'Administració catalana han fet veure que és millor mantenir-los a dintre, perquè així a l'hora de la distribució dels diners, que és del que es tracta, seran, doncs, potser més realistes. Jo no ho sé: els augments de la Universitat Oberta van pujant en proporció geomètrica, no aritmètica, sinó geomètrica. En fi, tant de bo.

Per tant, davant d'això, anuncio, tot i la meua, diguem-ne..., en fi, dubte profund, eh?, anuncio la retirada de la nostra proposta de supressió de l'addicional. Per tant, anuncio que ja no..., que la retiro, tot i les meves, diguem-ne, sospites.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor comissionat, estic prou d'acord, estem molt d'acord amb les coses que han expressat altres portaveus: ens trobem en el debat d'una llei organitzativa, la de coordinació, la del Consell Interuniversitari, quan nosaltres hauríem desitjat –i ahir en un debat sobre una moció així ho vam poder expressar– l'articulació d'una llei d'universitats de Catalunya que aplegués les lògiques de coordinació que es desenvolupen en el Projecte de llei de coordinació, que també pel que fa al de consells socials, que debatrem posteriorment. Aquesta primera cosa em sembla important dir-la.

I una segona qüestió referida als ritmes i als mètodes, i és que nosaltres volem lamentar l'apressament que s'ha donat a aquests debats, amb una urgència sobre-

vinguda, que en part ha col·lapsat la dinàmica dels serveis de la cambra. Això no és imputable als serveis de la cambra, sinó al *timing* que la majoria parlamentària ha donat a aquest plenari.

Molts reptes es plantegen a les universitats a les acaballes del segle; algú ha dit que han d'ensenyar més coses –allò d'intentar crear condicions per aprendre a aprendre–, coses que són cada vegada més peril·lables, a més persones en situacions cada vegada més diferents, en un context molt complex, imprevisible, més interdisciplinari. Aquests són uns reptes que totes les persones que observen l'evolució de la situació universitària, segurament, poden compartir.

Segurament també podem compartir que es necessita un marc de coordinació que adapti les universitats i les respostes de les universitats a aquests entorns canviants; un marc de coordinació que ha de ser flexible, idoni, i que permeti en el futur assumir competències quan avancem en el procés de descentralització de les competències del Consejo de Universidades, que seran rebudes i gestionades pel nostre Consell Interuniversitari, en un context, a més, de progressiva diversificació de les universitats, del perfil de totes i cada una d'elles.

Volem suposar que aquest Projecte, aquest projecte organitzatiu i parcial, vol donar resposta a totes aquestes qüestions, que vol fer del Consell Interuniversitari de Catalunya un organisme més funcional del que ho ha estat els darrers anys, reconeixent el seu pes en els inicis de la transició democràtica, en la mateixa transició universitària, quan, em sembla recordar, el 78 o el 79, es va constituir, certament, amb una dimensió numèrica molt inferior a la que darrerament havia tingut, atesa l'expansió del sistema.

Ens sembla positiu, també, que en el marc de la reforma del CIC es replantegin el rol i el pes de les universitats privades en el conjunt de la determinació de la política universitària.

Seria bo, per tant, que aquesta reforma contribuís a superar una certa inoperància –o una total inoperància– en què havia romàs el Consell Interuniversitari els darrers temps, que permeti superar l'atonía amb què s'havia desenvolupat, que sigui la reforma que serveixi per revitalitzar les funcions del Consell Interuniversitari, segurament, que permeti crear un espai de trobada, de reflexió i de debat, que serà útil per a tots.

Voldríem, també, que la nova articulació del Consell Interuniversitari de Catalunya atorgués condicions de transparència a la presa de decisions i a l'assignació de recursos; la transparència és quelcom que ha mancat d'una manera molt clara en la gestió de la política universitària per part de la coalició de Convergència i Unió durant aquests anys, tant pel que fa a l'assignació de recursos com pel que fa, després, també, als temes de programació, etcètera.

En el debat de la Ponència, jo penso que les esmenes dels grups parlamentaris de l'oposició han aconseguit millorar, en bona part, l'avantprojecte. Des d'aquest punt de vista, d'alguna manera queda més vinculada la relació del Consell Interuniversitari amb el Parlament de Catalunya, perquè nosaltres pensem que el Consell

Interuniversitari informa, assessora el Govern, però també, d'alguna manera, és interessant que plantegi i que es canalitzin aquests debats en relació amb el Parlament. Això té una expressió concreta en l'article sisè.

També hem introduït millores en les funcions de programació, en la promoció, amb un equilibri en la despesa pública, a la recerca d'un ensenyament de qualitat, o també en la mateixa definició de la Junta, o també quan, a partir d'esmenes diverses, hem aconseguit una transacció satisfactòria respecte a funcions d'organització pel que fa al debat en el Consell Interuniversitari en relació amb la política de beques, preus públics i altres drets. Segurament, també hem millorat l'article quinze, referit a qüestions de delegació i validació. Per tant, el Projecte que estem debatent és substancialment millorat respecte al que inicialment havia presentat el Govern.

Tot i això, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya manté unes esmenes a defensar en el Ple, que passo a detallar tot seguit, amb l'anunci d'algunes que són retirades en aquest moment.

Hi ha un debat..., moltes esmenes nostres es refereixen a un debat que podria semblar un debat semàntic o un debat estilístic, però que, per nosaltres, és quelcom més profund, i són aquelles que es refereixen a la denominació de «plenari» o «Conferència». A nosaltres ens agradava més l'expressió «plenari», i s'ha mantingut –i acabarem adoptant– la denominació «Conferència». Diu el *Diccionari* de l'Institut d'Estudis Catalans –i sé que aquest *Diccionari* ha estat subjecte a moltes crítiques; espero que des d'aquest punt de vista sigui incontestable– que la junta, una junta, és un «òrgan permanent de gestió derivat d'un plenari», i sembla també, a partir d'una esmena socialista, que aquesta és la definició que s'atorga a la Junta del Consell Interuniversitari. Diu el *Diccionari* que «conferència» és una «reunió en què es tracta d'un afer, d'un tema en comú»; diu el *Diccionari* que un «plenari» fa de ple: és la «reunió general d'una corporació».

Jo crec que, al voltant d'aquestes definicions, és clar que no parlem de qüestions estilístiques, terminològiques, buides i vàcues, sinó que, en el fons, estem, d'una manera subjacent, lateral, plantejant una cosa que, per nosaltres, és important. És a dir, segurament les universitats, per donar resposta a aquests desafiaments de futur i a aquests entorns canviants, han de replantejar el binomi democràcia - eficàcia, i han d'exercir profundament la democràcia, però han de ser progressivament més eficaces. Nosaltres pensem que les competències atorgades a la Junta i les reservades a l'anomenat «plenari», igualment haurien estat democràtiques, i més eficaces, si s'hagués denominat «plenari» i no «Conferència», perquè responia a una concepció de fons de la idea de democràcia i eficàcia que ens agradava més.

Tot i això –perquè pensem que s'ha de ser flexible, i que cal veure quina és la posició majoritària–, retirarem..., anuncio la retirada de les esmenes 4, 5, 6, 8, 9, 10, 22, 23, 30 i 46, que es referien a aquesta polèmica.

El president

Vol tornar-les a repetir per prendre'n nota? 4, 5, 6, 8, 9...

La Sra. Duch i Plana

...8, 9, 10, 22, 23, 30 i 46.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president; segurament anava una mica massa ràpida.

Alguna altra esmena també, com comentaré tot seguit, serà retirada. Hi ha algunes esmenes que nosaltres les hem volgut mantenir fins al plenari, sobretot per fer un toc d'atenció, perquè ens sembla que les lleis tenen una voluntat de permanència, han de tenir una voluntat de permanència, i no han de ser esclaves o no han de tenir la servitud de situacions conjunturals. Això, per exemple, és el que, per nosaltres, queda clar en allò que ens fa mantenir, i en aquest moment retirar, l'esmena número 7, on es parla de «comissionat director general d'Universitats»; esmena 7, de la qual anuncio també la retirada, com també de l'esmena 15, respecte a la representació tripartida de la comunitat universitària.

Retirem també l'esmena 37, perquè tenim tradicions diverses respecte al gruix d'aquesta esmena, «accés i permanència d'estudiants»; l'esmena 37 està també retirada.

I retirarem també l'esmena 40, que pretenia fer recaure el pes financer i estructural del Consell sobre el Govern, no tant sobre les universitats, però com que hi ha una determinada pràctica –que pot semblar lògica– d'esforç cooperatiu, doncs, també retirem l'esmena número 40.

Igualment, retirarem l'esmena 47, que fa referència al termini en el qual s'havia de posar en marxa el nou Consell Interuniversitari. Per nosaltres podia ser més breu, hi havia una tradició d'adaptació de tres mesos; el Projecte parla de sis. Acceptem que això pugui ser així, i, per tant, retirem l'esmena 47.

Essent així, al Grup Socialista, tot i això, li resten encara vives algunes esmenes. L'esmena 16, que per allò que dèiem dels ritmes apressats, sembla que nosaltres vulguem posar en qüestió l'Institut d'Estudis Catalans; res més lluny de la nostra voluntat. Es referia a una lletra que després ha corregut en la numeració, com és lògic quan s'incorporen noves funcions. El que posem en qüestió amb l'esmena número 16 és el que han posat en qüestió altres diputats que han intervingut abans, és a dir, com allò que semblava tan estrany, que eren uns convidats que de tant en tant anaven al Consell, han esdevingut nomenats i, per tant, membres de ple dret. Nosaltres continuem mantenint la nostra objecció a aquesta qüestió, i, per tant, aquesta esmena roman viva. Igualment roman viva l'esmena 25, perquè pensem que cal millorar, que cal implicar més el Consell Interuniversitari en l'avaluació.

Tres esmenes fan referència a una qüestió que en aquest cas, potser, el conjunturalisme atorga permanència en la perspectiva del Grup Socialista. Les esmenes 34, 35 i 38 fan referència a la programació. En una situació abstracta, no concreta, no la Catalunya dels anys vuitanta i noranta, quan parlem de programació, estem parlant de programació plurianual, però la pràctica de la política universitària de Convergència i Unió durant aquests anys no ha estat de programació plurianual. A vegades, en els treballs de la Ponència, hem discutit fins al punt que potser podríem parlar de programació trimestral; sembla que les coses subjectes a programació han de tenir un període temporal molt més llarg; segurament han de tenir els terminis financers, etcètera, conseqüents. Segurament això seria conjunturalisme, i per tant és una mania del Grup Socialista, però com que tots al final, en un projecte que potser no ve del tot a tomb, acabem reflectint quines són aquelles deficiències més importants, doncs, per nosaltres és necessari –atesa la pràctica existent– connotar el terme «programació» o complementar-lo amb la component «plurianual», per tal de corregir pràctiques, i per no legitimar pràctiques existents.

Tanmateix, mantenim l'esmena 36. Em sembla que no seria just o no seria lúcid pensar que..., l'esmena 36 fa referència a un article que parla de la necessitat de procedir a informes per tal de procedir a creació i a reconeixement de centres universitaris. Nosaltres pensem que, eventualment, i amb una voluntat de llarga durada d'aquest text, potser haurem de procedir també a dinàmiques d'ampliació o de transformació, i per tant pensem que és bo ampliar el concepte «creació o reconeixement» amb «ampliació i transformació» de centres.

I, finalment, les esmenes 39 i 43 es refereixen a la vinculació, al rol, a la capacitat decisòria de les universitats privades, i atès que comptem amb la presència destacada del rector de la Universitat de Vic, vull aclarir –com ja ho vam fer en el moment de la discussió de la Llei de reconeixement de la Universitat de Vic– que la Universitat de Vic ha acabat essent legalitzada com a universitat privada, però quan parlem de les privades no ens referim especialment a la de Vic, tot el contrari.

Succeeix que el Projecte determina, acota el paper de les privades, però, tot i això, ens sembla que encara cal diferenciar-ho més. Per nosaltres, el servei públic d'educació superior i recerca, l'accés a la docència i a l'estudi, està nucleat i està vertebrat fonamentalment al voltant de les universitats públiques, i les universitats públiques no han de ser en la seva programació subsidiàries de la programació de les privades, per exemple. A això fa referència l'esmena 39.

Així com en el moment que les universitats privades assisteixen a les deliberacions de la Junta, pensem que ha de quedar molt clar que poden assistir-hi..., sempre que els afecti, que poden assistir-hi, però que la seva condició no ha de ser amb plenitud de drets.

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

Punt 2

La Sra. Duch i Plana

Aquestes són les esmenes que el Grup Socialista manté i demana, sol·licita, que siguin sotmeses a votació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquí s'ha dit que amb la Llei del Consell Interuniversitari, i també suposo que amb la Llei de consells socials, el Govern de la Generalitat feia una política de pedaços, podríem dir una política de lleis sectorials, eh?, que en definitiva penso, o pensem, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és la que es pot fer en aquests moments, que és la que es pot fer en aquests moments per tirar el sistema universitari de Catalunya endavant, els consells socials endavant i altres aspectes de la universitat.

Ja els vaig deixar ben clar ahir, en el transcurs de la Moció subsegüent a la interpellació al conseller de la Presidència sobre política universitària que, realment, donat l'estat o la forma que té la Llei de reforma universitària, que no és realment una llei orgànica, sinó que és una llei molt reglamentista, és molt difícil fer desenvolupaments a partir d'aquesta Llei. Per sort, i a iniciativa nostra, el mes d'octubre vam aprovar una proposició no de llei en què —unànimement, això és veritat, però per iniciativa nostra— tots els grups parlamentaris demanem al Govern de l'Estat, a través del Consell Executiu, que es desbloquegi aquest reglamentarisme de la Llei orgànica de reforma universitària, i que esdevingui una llei de bases que pugui permetre el desenvolupament de lleis sectorials com aquestes que presentem avui o, en el seu cas, una llei catalana d'universitats. No voldríem nosaltres que passés com la Llei d'universitats del País Basc, en què en la seva exposició de motius ja avisa que aspectes tan importants com la funció pública de les universitats, el tema de professorat, el tema de plans d'estudis, el tema de títols, no són objecte d'aquesta Llei —no són objecte d'aquesta Llei. Sí que es posa en aspectes com és el finançament, però en definitiva el que posa Llei d'universitats del País Basc, quant a finançament, són precisament els aspectes que nosaltres utilitzem aquí: un finançament de base, que garanteix la suficiència financera de les universitats, els contractes - programes, diners addicionals en base a la consecució d'objectius i plans plurianuals d'inversions.

La senyora Duch també ha manifestat poca transparència quant al finançament de les universitats. Jo tinc constància, a través de diferents preguntes que ha fet vostè al conseller de la Presidència, que se li ha facilitat detalladament —detalladament— quina és la política de finançament que segueix el Govern de la Generalitat per als estudis universitaris —detalladament. Em consta, perquè tinc còpia de la resposta que se li ha fet arribar. Per tant, senyores i senyors diputats, no es tracta

de fer pedaços, no es tracta que no hi hagi transparència, sinó que realment del que es tracta és que el nostre sistema universitari, en aquest cas de coordinació, participació i debat, avanci seriosament, pel bé, pel futur de Catalunya.

Em referiré a continuació, una mica, al balanç global del que ha estat aquesta Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya, que m'agradaria recordar que va entrar al Parlament de Catalunya el mes de juliol, va entrar al Parlament de Catalunya el mes de juliol; cert és que el tràmit parlamentari en els últims moments ha fet que les coses s'hagin hagut d'accelerar d'una certa manera, però la Llei va entrar en el Parlament de Catalunya el mes de juliol. Passant, com deia, una mica, a fer un balanç del que ha estat la Llei, el Projecte de llei presentat pel Consell Executiu, dir que s'han presentat un total de cent vuit esmenes, que s'han incorporat al Dictamen de la Comissió seixanta esmenes i que, per tant, resten vives quaranta-vuit..., o restaven vives quaranta-vuit esmenes, corresponents catorze al Grup Mixt, tres a Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vint-i-quatre al Grup Socialista, set a Esquerra Republicana i una del Partit Popular —repetixo que «restaven», perquè en el transcurs del debat, o de la defensa de les esmenes, n'hi han hagut que han estat retirades.

D'aquestes quaranta-vuit, quaranta-dues corresponen a estructuració del Consell Interuniversitari. Concretament és el cas de dues presentades pel Grup Mixt, pel senyor Lora, concretament, que demana la supressió de la Junta del Consell Interuniversitari. Bé, aquest és un aspecte fonamental, per nosaltres, eh? El Consell Interuniversitari de Catalunya està estructurat en dos òrgans: un que preveu la participació i debat, i l'altre que preveu l'assessorament directe a través d'un òrgan més reduït. Evidentment, la Conferència General d'aquest Consell Interuniversitari..., en estar format o poder estar format per setanta-un membres, aquesta feina d'assessorament directe que demanaria el senyor Lora es faria difícil, i això requereix la presència d'un grup més reduït.

Quant a les esmenes de nomenclatura, que en dic jo, tant presentades pel Grup Mixt com per la senyora Duch, referents que la Conferència General es digués «plenari», penso que a Catalunya tenim una tradició en la utilització del concepte «plenari» per a aquells òrgans, per a aquelles organitzacions, corporacions, que disposen d'un consell executiu, i és el consell executiu qui proposa al plenari, qui posa en consideració del plenari les qüestions que decideix. Aquesta és, diguéssim, una funció o un aspecte completament diferent de la filosofia amb què s'ha plantejat aquest Consell Interuniversitari de Catalunya, com a òrgan de participació i debat en el marc de la Conferència General, i, per tant, nosaltres creiem més adient el nom de Conferència General respecte a plenari, ho repetixo, per una tradició en aquest sentit que tenim a Catalunya.

Un altre bloc d'esmenes fa referència a la presència de les universitats privades en els òrgans del Consell Interuniversitari; això ha estat motiu de reserva de sis esmenes. Evidentment —ja ha estat dit—, el Projecte contempla la presència de les universitats privades dintre la Conferència General, és a dir, com a membres de ple

dret, tant per part dels rectors com per altres membres de la comunitat universitària, en el procés de participació i debat, i en alguns aspectes també d'assessorament al Govern, i en canvi no en preveu la presència a la Junta General, en la qual diu que seran convidades quan es tractin assumptes que els afectin o que siguin del seu interès; també seran convidades en el cas de les comissions. Nosaltres pensem que en el Projecte del Consell Executiu, i així ho pensa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem arribat a un bon equilibri en aquest aspecte. En tot cas, nosaltres desitjariem que les universitats privades, representades pels seus rectors en el marc de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya, malgrat estar-hi convidades, hi poguessin assistir de ple dret; però, per aquelles qüestions de la legislació, o del tràmit parlamentari, en aquests moments no és possible que això figuri en el text de la Llei. En tot cas, repeteixo que aquest seria el nostre desig, i només hi hauria alguna possibilitat, però que va de transacció en aquest sentit, a partir d'una esmena presentada pel Grup Socialista, que és l'esmena 43, que propugna que hi assisteixin amb veu i sense vot, però que seria transaccionar-la en sentit contrari, cosa que crec que no..., que no és possible. (*Remor de veus.*)

Les esmenes de la 16 a la 20 fan referència als membres de la Conferència General nomenats pel president del Consell Interuniversitari. Aquí s'havia produït una certa confusió, en els debats, en el marc de la Ponència, perquè originalment, en el Projecte de llei, hi figurava «convidar». Evidentment, també figurava «convidar», però quedava ben clar que aquests membres convidats eren membres de ple dret amb veu i vot a la Conferència, a la Conferència General. En certa manera semblava una mica de contrasentit el fet que uns membres convidats, que semblava que podien canviar successivament, tinguessin veu i vot en el marc de la Conferència General. Per aquesta qüestió vam fer una esmena tècnica, en voler que aquests membres fossin convidats permanents, o sigui nomenats, perquè tinguessin totes les garanties de veu i vot en el marc de la Conferència General. En total, en total, representen set membres, set membres dels setanta-un, que penso que, a part de les seves aportacions, poden enriquir molt el debat. I, dit de passada, dit de passada, hi ha una esmena del Grup Mixt que propugnava la incorporació de sindicats i associacions d'estudiants en la Conferència General, com a membres de ple dret; evidentment nosaltres no acceptarem aquesta esmena del Grup Mixt, però pensem que aquestes associacions d'estudiants, o fins i tot en el seu cas sindicats, podrien ser objecte de ser convidades en el marc d'aquesta..., de l'articulat, que preveu que el president de la Conferència General convidi set membres.

Hi ha també tres esmenes que es refereixen a la incorporació de la paraula «pluriànyal» cada vegada que surt la paraula «programació». Aquesta –i amb perdó de la senyora diputada, senyora Duch–, penso que és... –i ella mateixa ho va dir en el transcurs d'algun debat–, penso que és una mena de dèria, per part seva, la incorporació, cada vegada que veu «programació», de la paraula «pluriànyal». Nosaltres pensem que, en el context de la Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya, incorporar la paraula «pluriànyal» és restar en cer-

ta manera capacitat de decisió, sigui a la Conferència General, sigui a la Junta, l'òrgan d'assessorament del Govern, i pensem que tindran prou capacitat per preveure en quins casos la programació ha de ser anyal, biennal, triennal, etcètera. Però predisposar que la Junta, o la Conferència General, les seves proposicions, les seves decisions, les prengui d'una manera pluriànyal ens semblava excessiu.

Els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenten esmenes en el sentit que la Conferència General informi sobre criteris..., criteris, beques, ajuts i preus públics. Aquest és un aspecte que hem discutit, que hem discutit en el marc de la Ponència, i en tot cas, nosaltres, el que oferiríem al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és una transacció en el sentit que aquests aspectes –beques, ajuts i preus públics– figuressin com una funció específica d'assessorament en el marc de les funcions de la Conferència General, deixant l'aspecte d'informació a la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya, en el sentit que també ho havíem fet durant el debat a la Ponència.

De les catorze esmenes restants pendents –que, ho repeteixo, no seran tals, perquè ja n'han estat retirades unes quantes–, n'hi ha una del Grup Mixt que diu que només es promoguin les universitats públiques. Nosaltres, tradicionalment, i així ho reconeixem a la Conferència General, hem defensat un sistema mixt. La presència de les universitats privades en el sistema universitari espanyol i català està..., ve reflectida en el marc de la Llei orgànica de reforma universitària; per tant, no estem d'acord que es promoguin només les universitats públiques.

Una altra esmena deia: «Conèixer i avaluar la memòria, per part de la Conferència General.» Entenem que Junta i Conferència General formen part d'un mateix òrgan, i evidentment que la coneixeran, i en tot cas, si han de fer les observacions oportunes, ja les faran els membres de la Junta o qui correspongui, però no veiem bé que la Conferència General avaluï per llei la memòria de la Junta.

L'esmena 26 diu: «Informar propostes d'adscripció i desadscripció de centres docents que presentin les universitats.» Aquesta és una funció que ha quedat incorporada a les funcions de programació de Consell Interuniversitari de Catalunya. Per tant, tampoc la podem acceptar.

Per part del Grup Socialista, ha dit o proposa que la Junta avaluï les propostes de creació, reconeixement, ampliació i transformació dels centres universitaris públics i privats. Nosaltres ja creiem que és suficient amb el reconeixement d'universitats públiques i privades, escoltada la Conferència General.

També, el Grup Socialista s'oposa que la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya emeti informe sobre la programació de les universitats privades. Jo penso que en el conjunt del sistema, si hi ha les universitats privades, la Junta ha de conèixer-ho, el Govern ha de conèixer-ho, i no precisament en detriment de la programació universitària pública, com deia la senyora diputada socialista.

7168

De les universitats privades, ja n'he parlat... Bé, de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds referent a la disposició addicional en què es demana que es faci un text refós de la Llei de coordinació i consells socials en el termini d'un any, em sembla que ara no és el moment. No podem comprometre'ns en aquest sentit; estem pendent d'una reforma en profunditat de la Llei de reforma universitària, i, per tant, comprometre'ns d'una manera fixa en aquest sentit no seria, en aquests moments, prudent.

Un altre aspecte que també queda pendent és l'esmena número 48, del Grup Mixt, que li haig de dir, senyor Lora, que això forma part –ja ho he dit abans en una altra esmena– de l'acció de programació de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya.

En definitiva, senyores i senyors diputats, acabada la defensa de les esmenes, nosaltres pensem que aquest Projecte, com he dit abans, és un pas endavant pel sistema universitari català; que, a la vegada que contempla la participació, una participació molt àmplia de l'estament universitari a tots els nivells de la comunitat universitària, també ho contempla dels interessos socials, és a dir, via els consells socials de la societat catalana; que també preveu, mitjançant el nomenament d'aquelles set persones, que s'hi pugui incorporar gent que no estigui directament vinculada a la comunitat universitària, al sistema universitari català, però que sí que puguin aportar o enriquir els debats, com he dit abans, i que, per tant, que aquest Projecte de llei que es conserva –que sí que s'ha enriquit en el transcurs del debat en ponència, però que conserva, bàsicament, la línia del Projecte presentat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya– contribuirà enormement al desenvolupament del sistema universitari català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Haurem d'esperar uns moments –perquè em pensava que la seva intervenció seria més llarga i ara he començat a cridar a votació–, per donar temps als diputats que arribin. *(Pausa llarga.)*

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, iniciarem les votacions. *(Remor de veus.)*

Hem de passar a votació. Si no hi ha transaccionat res, no es pot transaccionar ara.

Iniciem les votacions.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Mixt. Preparin-se per a la votació, senyores i senyors diputats.

Iniciem la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Les esmenes del Grup Mixt han sigut refusades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Votarem, seguidament, les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 36 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem les votacions.

El mateix resultat que l'anterior: refusades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Les esmenes del Grup Popular.

Iniciem la votació. *(Veus de fons.)* Estan retirades, perdó.

Iniciem la votació de les esmenes vives del Grup Socialista, aquelles que no han sigut retirades.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 36 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Passarem, ara, a votar el text del Dictamen. En primer lloc, votarem els articles que han tingut esmenes, que són, per recordatori... *(Veus de fons.)* Votació separada de dos articles. Hi ha més peticions de votacions separades? *(Pausa.)* Demanen la votació separada, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, dels articles 8 i 10 separats.

Jo havia fet l'agrupació dels articles que havien tingut esmenes i els articles que no havien estat esmenats, però, en definitiva, el senyor Bargalló em demana per precisar votacions separades?

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, al nostre Grup també ens interessaria el 12 i el 19, i, a més a més, el 19 de manera separada dels altres.

El president

El 12 separat del 19?

El Sr. Bargalló i Valls

No. A banda dels dos articles que ha demanat el Grup d'Iniciativa, també, el 12 i el 19, i el 19 en un bloc separat de la resta de votacions separades. *(Remor de veus.)*

El president

Per vostès, junts el 8 i el 10. El Grup Socialista...

La Sra. Duch i Plana

El Grup Socialista desitja que l'article 13 també sigui objecte de votació separada.

El president

Per tant, més peticions de votació separada? No n'hi han? No? *(Pausa.)*

Votaríem, en primer lloc, els articles dels quals s'ha demanat votació separada, que faríem tres votacions: l'article 8 i 10, una; els articles 12 i 19, dues, i l'article 13, tres. És conforme? *(Pausa.)* No? *(Veus de fons.)* 8,

10 i 12, junts? No. (*La Sra. Duch i Plana demana per parlar.*) Perdó, senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Nosaltres desitjaríem que el 8 i el 10 es votessin separatament.

El president

Separats, també; això no ho havien dit fins ara. Moltes gràcies.

Començarem, doncs, les votacions a aquests articles.

Votarem, primer, l'article número 8.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 68 vots a favor, 10 en contra i 26 abstencions.

A continuació, votarem l'article número 10.

Aquest article ha sigut aprovat per 86 vots a favor, 8 en contra i 7 abstencions.

A continuació, votarem els articles 12 i 19.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 96 vots a favor, 7 en contra i 1 abstenció.

I votarem seguidament l'article número 13.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 84 vots a favor, 2 en contra i 18 abstencions.

A continuació, si no hi ha cap més petició de votació separada, votarem la resta d'articles del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta d'articles del Dictamen ha sigut aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Falta el títol i l'exposició de motius. Votem el títol de la Llei i l'exposició de motius.

Iniciem la votació.

El títol i l'exposició de motius han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i dels senyors diputats presents en l'hemicicle.

Projecte de llei dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya

A continuació, iniciem el setzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, en la presentació del Projecte de llei del Consell Interuniversitari de Catalunya m'he referit a la cooperació com a l'eix vertebrador de la política universitària de Catalunya. Certament, aquesta cooperació no podria dur a terme la seva funció bàsica d'impulsora del progrés i de la millora de la universitat si no integrés la societat, quan aquesta constitueix la principal destinària i la beneficiària d'aquesta política.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Des d'aquesta perspectiva, els consells socials esdevenen l'òrgan de participació de la societat en el Govern de les universitats, amb la responsabilitat d'enriquir la vida universitària en la perspectiva social. És ben cert que la universitat és una de les institucions públiques on, tant en les relacions amb l'Administració educativa com en el seu model de govern, és, potser, més destacable el paper que correspon als estaments orientats a possibilitar la reflexió compartida i la participació democràtica. Com a expressió d'aquesta voluntat de reflexió i participació, i com assenyalava l'exposició de motius del Projecte de llei, el consell social esdevé un òrgan essencial en el govern de la universitat i un instrument fonamental per a gestionar autònomament i amb eficàcia una organització que no separi responsabilitats de resultats i que permeti a cada universitat de definir les seves línies estratègiques diferencials i definidores i de retre comptes de la seva missió com a servei públic a la societat, al Govern i a la comunitat universitària.

En aquest sentit i amb la intenció de fer compatible la més àmplia representativitat de la societat amb l'exercici eficient de les seves funcions, es proposa una modificació als consells socials de les universitats públiques de Catalunya, els quals, amb una composició més reduïda, una estructura més adequada i unes atribucions més definides, han de consolidar-se com l'instrument de connexió de la societat amb la universitat i dur a terme les importants funcions que tenen assignades, de vetllar per la qualitat dels serveis, l'eficàcia de la gestió administrativa, l'avaluació, la planificació estratègica i el finançament de la universitat.

Així, el Projecte de llei ha adaptat la seva composició a un conjunt de vint-i-cinc membres, dels quals quinze representen diferents estaments socials, i deu, la junta de govern de la Universitat. Aquesta composició ha estat objecte de clarificació en el tràmit de la Ponència amb l'objectiu d'explicitar la presència de les institucions més representatives dels interessos socials i enfortir, d'aquesta manera, la seva funcionalitat. Com és preceptiu, el Projecte de llei és estrictament respectuós amb el que estableix la Llei de reforma universitària, tant en aquesta proporcionalitat com en les funcions bàsiques d'aprovació del pressupost, de la programació plurianual i de la supervisió de rendiment dels serveis que encomana al consell social.

Amb tot, es recullen de manera detallada en el Projecte de llei les responsabilitats que el consell assumeix en

matèria de programació i gestió, economia i pressupost, contractació i patrimoni, i comunitat universitària. A més –i això em sembla, també, especialment destacable–, al llarg d'aquests anys, els consells socials han dut a terme una tasca important de contribuir a facilitar la identificació dels valors propis d'una societat democràtica i de la nostra realitat nacional, en els quals es fonamenten els objectius de la política universitària. Des d'aquesta perspectiva, la Llei recull tres aspectes que crec especialment substantius, com són el de promoure la col·laboració entre les universitats i les entitats socials representatives per tal d'assolir objectius conjunts, fer de la millora de la qualitat el criteri bàsic d'orientació de l'activitat universitària i, també, en el context actual, assumir la responsabilitat compartida de garantir la màxima eficiència en l'ús de recursos que la societat posa al servei de la universitat.

Així, amb aquest Projecte de Llei dels consells socials, com abans amb el del Consell Interuniversitari de Catalunya, es fa un pas fonamental en la vertebració i articulació del sistema universitari de Catalunya, per tal que aquest reculli i s'enriqueixi amb la diversitat de perspectives sorgides de la vitalitat de la societat civil i dels diferents estaments universitaris, i pugui assumir la seva estratègica funció de ser el motor intel·lectual del país, en un context on el coneixement i l'aprenentatge han esdevingut l'instrument essencial del seu progrés i benestar col·lectiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Al Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre aquest Projecte de Llei hi ha presentada una esmena a la totalitat. Per defensar-la en nom del Grup Socialista, té la paraula la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Com podríem argumentar la posició alternativa que es concreta en la presentació d'una esmena a la totalitat per part del Grup Socialista? Abans –ahir, en un debat d'una interpellació–, al voltant de la Llei del Consell Interuniversitari..., ara mateix, hem fet referència a entorns canviants, a demandes noves, a la necessitat de donar respostes àgils a les dificultats, de vegades, imputables a lògiques corporatives en la presa de decisions, a la voluntat d'afermar l'interès general, al servei públic en educació i recerca.

Era fàcil suposar –i jo diria que des d'una legítima ambició de país– que, si procedíem a una reforma de l'única llei que no és de creació o de reconeixement d'universitats, que és la llei del 84 –de coordinació i creació de consells socials–, si procedíem a una revisió d'aquesta Llei –perquè, certament, l'entorn ha canviat molt–, aniríem a la configuració d'un text normatiu que abastaria molts altres aspectes de la realitat universitària. Contra això, que és el que calia esperar, ens trobem amb la segmentació d'aquesta única llei en dues lleis organitzatives: consell social i Consell Interuniversitari. Ho repeteixo, i ho hem dit a bastament: per nosaltres,

era una prioritat, serà una prioritat de futur, pensem, que el proper Parlament de Catalunya pugui discutir aviat un projecte de llei d'universitats de Catalunya. I, per tant, ens situa en una posició incòmoda, perquè pensem que, certament, cal desenvolupar les funcions dels consells socials, però, tal com s'ha plantejat en aquest Projecte, la nostra posició és una altra; és una altra des de diversos punts de vista. Primer, pel caràcter d'una llei tan parcial; segon, per la poca innovació institucional que aquest Projecte conté.

Nosaltres coneixem legislació comparada. Al País Valencià, per exemple, els consells socials estan integrats per quinze membres; nosaltres coneixem que al País Basc el president del consell social és elegit pel Parlament de Catalunya. I nosaltres plantejem: per què a Catalunya, en el moment de fer una reforma de la Llei de consells socials, no ens plantejem una innovació en profunditat i anem a fer, anem a crear unes condicions de millor resposta a aquests desafiaments, que combinin la participació i la representació socials en les universitats, que dinamitzin el funcionament d'aquest organisme, que permetin, amb una lògica d'una dinàmica de grup més reduïda en nombre, implicar i seguir lògiques molt més cooperatives dels membres que l'integren? Per què no fem això? Per què no volem fer això? Per què no ens atrevim a fer una reforma que, realment, innovi i plantegi condicions de futur importants des del punt de vista de combinar la democràcia i l'eficàcia, la representació social i les necessitats i les demandes més estrictes de la lògica del món acadèmic i de la ciència. Per què no fem això? Doncs, això no s'ha volgut fer. Això no s'ha volgut fer i, a més a més, semblava que les universitats necessitaven, d'una manera urgent, abordar tant el marc de coordinació en el Consell Interuniversitari com la regulació dels consells socials. De veritat, de veritat, de veritat, aquests són els aspectes més punyents per resoldre la situació universitària a casa nostra? El marc dels consells socials i el Consell Interuniversitari són els elements cabdals per desllorigar el futur del nostre sistema superior d'educació? Segurament, no; segurament, també; però no exclusivament en tràmit d'urgència amb un ritme apresat –abans ho deia, i, en el cas de consells socials, ho vull dir d'una manera més enèrgica.

El Grup Socialista lamenta, lamenta el procediment parlamentari de debat que ha fet que a darrera hora, en un últim *Butlletí*, s'hagi hagut de publicar, per exemple, que romaníem viva l'esmena a la totalitat. I això no és imputable a l'activitat i al treball dels serveis de la cambra; això és imputable a una determinada lògica que la majoria d'aquest Parlament ha volgut imprimir a aquest darrer plenari –darrer plenari del període de sessions i, segurament, darrer plenari de la legislatura–, per aparèixer, després, en termes quantitius, dient que s'ha fet molta legislació, que s'ha avançat molt a posar en marxa el marc normatiu per al desenvolupament, en aquest cas, de les polítiques universitàries. Però altres coses, per nosaltres, molt més rellevants, com la llei d'universitats de Catalunya, o, realment, avançar en la reforma del marc orgànic en el conjunt de l'Estat..., d'això, res.

Per tant, hi ha una qüestió de prioritat en la consideració d'aquesta qüestió, d'urgència real d'aquesta qüestió... Una segona raó que motiva la nostra esmena a la totalitat fa referència a aquesta voluntat, jo diria, de conservació de les coses, de no haver-ho aprofitat, ja que ens hi posàvem, per haver fet, realment, una reforma, una innovació important en la composició, en la configuració, en el futur, dels consells socials.

El Projecte, inicialment, plantejava, des del punt de vista de la composició, un increment del pes polític, que, legítimament, sectors de la comunitat universitària van interpretar com a voluntat de control i d'intervenció; algú, fins i tot, feia servir aquella expressió feta de: «En definitiva, amb això es tracta de revalidar allò que «qui paga mana»».

El debat de la Ponència ha millorat alguna d'aquestes coses, i ha corregit un element que va ser denunciat pel grup de l'oposició, jo diria que amb una certa contundència pel Grup Socialista, quan dèiem: com és possible que un òrgan que es concep com de representació de la societat en la universitat perdi representació social genuïna i incrementi la representació governamental? Això s'ha corregit, això s'ha corregit, i en aquests moments tornem a tenir, mantenim, en els consells socials, la representació d'aquells sectors que en cap moment havia d'haver contemplat ningú que haguessin de desaparèixer, com són les entitats locals, les cambres de comerç o els col·legis professionals. Però, tot i això, continua tenint una composició que per nosaltres no és satisfactòria. No és satisfactòria perquè tendeix a ser, a concebre els consells com una entitat, de vegades —i això no està en la lletra, però sí que està en l'esperit... Sembla que els consells, en el fons, hagin de garantir el compliment estricte de la política universitària del Govern, i els consells socials no són això. Els consells socials no són òrgans per a la implantació de la política universitària governamental; els consells socials són òrgans de representació social integrats per representants socials i representants acadèmics de la universitat. I és fàcil pensar que, sovint, els consells socials, en legítima expressió de la seva funció, han d'esdevenir organismes incòmodes per a l'executiu i, eventualment, per al legislatiu, i, potser, el que no vol acceptar, com a mínim, el que no ha acceptat el Govern de Convergència i Unió durant aquests anys i el que vol, d'alguna manera, blindar amb aquesta legislació és que, realment, esdevinguin òrgans crítics de la política universitària, que demandin, legítimament, increment de finançament; que demandin més transparència en la presa de decisions. I quan dic «transparència» no vull dir que, en ús, en aplicació dels drets i deures dels diputats, no se'ns digui quines són les xifres de finançament. Quan parlo de «transparència», en el fons, el que estava connotat és una lògica de relació molt bilateral Govern-universitat, en la qual el resultat final en l'assignació de recursos econòmics —o amb els ritmes de compliment de la programació universitària— depèn, moltes vegades, més de la capacitat de pressió o de la relació bilateral que no d'un marc objectivat, acceptat, compartit per tothom.

Per nosaltres, el president del consell social, o la presidenta del consell social —deixin-me pensar que, algun

dia, hi haurà alguna presidenta de consell social d'universitats a Catalunya—, té moltes funcions; ha de liderar aquest organisme. Per nosaltres, l'opció fóra que aquesta presidència fos elegida pel Parlament de Catalunya, amb la qual cosa garantiríem un grau de pluralitat molt més important del que es manté fins ara i, a més a més, una representació màxima, per tal com el president seria elegit pel Parlament, i, fins que no es digui el contrari, on resideix la sobirania popular és en el Parlament de Catalunya. Per tant, des del punt de vista de composició, també tenim diferències importants.

Des del punt de vista de funcions: nosaltres concebem els consells socials com a organismes de participació i de representació social, i pensem que els consells socials han de ser interlocutors tant de l'executiu com del legislatiu; d'aquí que sembli absolutament normal que no tan sols aquells consellers nomenats pel Parlament de Catalunya, sinó que l'activitat global del consell social tingui ressò en el marc del Parlament de Catalunya. Nosaltres hem suggerit esmenes en el sentit que es lliurin les memòries i es faci una activitat de resposta, d'interlocució i de debat de la pràctica del consell social en el marc, també, del Parlament, perquè pensem que els consells socials són un excel·lent observatori d'aquesta situació profundament canviant, tot sovint, no exempta de tensions en el si de la comunitat universitària, no exempta de tensions a l'hora de plantejar el pes del primer, segon, tercer cicles de la formació continuada, de les lògiques de les fundacions, etcètera, o de la correlació i de la voluntat de síntesi d'interessos, de vegades, diferenciats entre els estudiants i els professors.

Això, també, d'alguna manera, fent, volent donar rang de llei, rang de perdurabilitat a una mala pràctica conjuntural, també se'ns ha negat. S'ha qüestionat que el Parlament sigui receptor de les memòries i de les propostes dels consells socials, tornant, d'alguna manera, a ratificar això: que sembla que els consells socials hagin de ser organismes molt vinculats a l'executiu; d'alguna manera, garantia que no hi haurà soroll, per dir-ho d'una manera ràpida, curta i clara.

Alguna altra cosa que ens sembla, també, important: si nosaltres atorguem funcions importants als consells socials, que les han d'exercir amb plenes condicions, hem de garantir que aquest organisme ha de poder exercir la seva tasca amb solidesa de recursos i, per tant, que no ha d'estar a precari a la universitat. Si ha d'exercir una tasca de control i d'auditoria comptable i d'altres tipus, ha de tenir mecanismes propis per a fer això; no s'ha de confondre, perquè, si no, l'element subjecte de control és el que presta els mateixos recursos, amb la qual cosa hi ha un cert garbuix de funcions. O, igualment, des del punt de vista del personal que li és propi, ha de ser molt clar que el consell social és un òrgan de govern de la universitat, però que té un origen diferenciat i que ha de tenir una mínima estructura operativa per a funcionar, perquè el consell social no és exclusivament un organisme que intenta captar recursos externs. Això seria pervertir, minorar profundament el rol del consell social. El consell social ha de col·laborar en la diversificació de fons d'origen de recursos per a

7172

la universitat? Segurament, segur, però no és tan sols aquesta, la seva tasca.

El vicepresident primer

Senyora Duch, se li ha acabat el temps.

La Sra. Duch i Plana

Sí, de seguida acabo. Per tant, seria necessari que, també des del punt de vista de les funcions que se li encomanen, tingués una estructura, una capacitat de control, de racionalització, de dur a terme les tasques d'economia i pressupost, perquè, si no diferenciem la funció i si no ens comprometem com a Parlament, com a Govern, a dotar, amb les partides pressupostàries adequades, aquests consells, aleshores difícilment podran acabar fent la seva tasca.

Aquestes són les raons que justifiquen l'esmena a la totalitat per part del Grup Socialista. Nosaltres tenim una posició alternativa a la que conté aquest Projecte, però hem volgut defensar aquesta esmena alternativa, i volem tenir, tanmateix –perquè, de vegades, les percepcions poden ser una mica errònies–, una actitud positiva...

El vicepresident primer

Li prego que vagi acabant, si us plau.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor president. Nosaltres no volem que se'ns digui que no es fa política d'Estat, de país, de nació, en aquests temes. Nosaltres mantindrem les esmenes parcials que hem plantejat, però anuncio en aquest moment –per això de l'actitud positiva– la retirada de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Duch. Malgrat l'anunci de retirada d'aquesta esmena, hi ha, si algun grup ho creu oportú, possibilitats d'un torn en contra. *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra... Ah, sí, sí, doncs, el senyor Mutjé demana, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, poder fer un torn en contra. El té.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només per fer, molt breument, de veritat –aquesta vegada, sí–, algunes precisions. El que dèiem de la llei sectorial. Ja n'hem parlat abans, però, precisament, senyora Duch, li vull dir que la Llei orgànica de reforma universitària que van fer vostès, potser en els únics capítols que és una llei de bases i que permet un desenvolupament en el sentit que hem fet la Llei de consells socials és amb els consells socials, amb els òrgans de govern de les universitats, els consells socials.

Vostè ha dit que amb aquesta Llei no dotem els consells socials de les funcions que els serien pròpies. Escolti, les aportacions que ha fet vostè a l'articulat, les hi hem

incorporat pràcticament totes. No ho sé, no ho sé, on veu que aquestes funcions no estan incorporades en el text de l'articulat?

Parla també de dotar-lo d'una pròpia estructura administrativa, estructura administrativa pròpia, de dotar-lo d'un pressupost propi... Escolti, els consells socials són òrgans de govern de la universitat, formen part d'un conjunt –el rectorat i el rector, el rector i la junta de govern, i els consells socials–, però, conjuntament, formen part dels òrgans de govern de la universitat. I, per tant, l'estructura administrativa, les funcions que té encomanades el consell social, les haurà de fer amb el personal propi de la universitat, que és l'empresa que ha de governar!

Jo crec, de tota manera, senyora Duch, que el motiu d'aquesta esmena a la totalitat, el motiu principal pel qual vostès han presentat aquesta esmena a la totalitat és en el que ens diferenciem, jo diria, fonamentalment, que és quant al nombre de membres que integren el consell social. Vostès han proposat una proporció molt reduïda, que, entre altres coses, feia difícil que hi hagués una certa pluralitat de representació dels membres de la comunitat universitària en el marc del consell social, i d'altra banda... I en això em sembla que el silenci de la resta de grups de l'arc parlamentari és la nul·la representació d'aquest Parlament de Catalunya, dels representants d'aquest Parlament de Catalunya en la composició dels consells socials... Pràcticament nul·la, excepte –excepte– la del president. Però, és clar, és clar que el president, segurament, no podia representar la pluralitat de l'arc parlamentari d'aquesta cambra i, en definitiva, de la societat catalana, eh? Per això hi ha hagut aquest silenci per part de tota la resta de grups a les proposicions fetes per vostès.

Jo li he dit que seria ben breu, eh? Res més, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. *(La Sra. Duch i Plana demana per parlar.)* Per què em demana la paraula? *(Pausa. Veus de fons.)* Ha dit «silenci». Jo no he estat atent, però li faig confiança i, si vostè ho ha interpretat, doncs... No, no, jo li dic que no ho he sentit.

La Sra. Duch i Plana

El silenci pot ser interpretat o no, però el que no pot ningú és atribuir-se la interpretació i qualificar-lo com ha fet el senyor Mutjé; el silenci del meu Grup no té res a veure amb la interpretació que ell n'ha fet.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Vostè ha fet la puntualització pertinent.

Bé, no havent-hi ja esmena a la totalitat, passem a defensar les esmenes a l'articulat.

En primer lloc, té la paraula el Grup Mixt, el senyor Fidel Lora, per presentar les catorze esmenes que té vives sobre l'articulat.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president, des de l'escó, perquè, de forma ràpida, sí que defensaré les catorze esmenes que tenim vives des del Grup Mixt, perquè aquestes esmenes tenen tres objectius. Primer, el que fa referència a la composició dels consells socials. Des del Grup Mixt, mantenim la idea que és necessari mantenir els membres actuals dels consells socials –trenta membres–, perquè creiem que, d'aquesta manera, es pot assegurar millor la pluralitat de representació als consells socials.

Una segona idea que pretenem expressar i aportar amb referència a les esmenes presentades és la que fa referència a la defensa del finançament públic i de qualitat de les universitats a Catalunya.

Una altra idea és que entenem que, en el Projecte de llei que es presenta, es prioritza la representació dels membres del teixit social vinculats a l'economia, i entenem que seria molt important, també, doncs, una major representació d'altres sensibilitats socials i més humanes.

Compartim també la idea que aquests dos projectes –l'anterior i aquest– han sigut debatuts amb molta rapidesa, amb un caràcter d'urgència, i entenem també que, a la propera legislatura, seria necessari fer un debat a fons sobre la necessitat d'una llei d'universitats a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Lora. El Grup Socialista té vives quinze esmenes a l'articulat. Per defensar-les, té la paraula la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Debatent amb membres de la comunitat universitària aquests projectes, algú em va dir: «Seria bo, seria bo que el Parlament prengués consciència que els cicles de moltes coses –en aquest cas, els cicles universitaris– són més llargs en el temps que els cicles electorals.» Però hi ha algú que això no ho vol acabar d'entendre. Hem d'aprovar ara, de pressa, ràpid, això, que és molt important, quan molts dels grups de la cambra –i és lògic pensar que el poble de Catalunya s'expressarà i potser configurarà unes altres majories i unes altres prioritats– expressen la conveniència de parlar de la llei d'universitats de Catalunya. Per tant, és probable que, aquest debat, el reprenguem, no se sap quan –si serà a l'inici de la primavera o serà a l'inici de l'hivern–, quan hi hagi una altra majoria, quan hi hagi una altra sensibilitat. Ho repeteixo: els cicles de moltes coses són diferents dels cicles electorals.

És tard..., el final d'una etapa..., de pressa, amb deficiències tècniques, amb una redacció confusa en algun dels articles..., hem hagut de treballar de pressa, i jo diria que els membres de la Ponència no expressem una especial i una grata satisfacció pel treball fet, però vostès ens han imprès un determinat ritme, fent un determinat ús de la majoria parlamentària.

Les esmenes que resten vives del Grup Socialista..., jo voldria de veritat no equivocar-me, voldria no equivo-

car-me, però, és clar, es publica el Projecte, el Dictamen; després, en un altre butlletí, s'ha de fer una addenda d'uns articles d'unes esmenes que no figuraven en... És a dir, sabem relativament on som. Jo diria que potser no estem fent el treball amb tota la idoneïtat que caldria; i, ho repeteixo, això és perquè vostès han volgut anar de pressa, i potser no calia córrer tant.

Per tant, intentant no equivocar-me entre les esmenes que resten vives, les que s'han publicat, les que el meu Grup ha demanat fer-ne reserva, etcètera, etcètera, diria que del Grup Socialista resten vives esmenes referides a composició i referides a les funcions.

La composició. I això pot ser expressiu que realment el Partit dels Socialistes de Catalunya ha debatut qüestions de política universitària i ha arribat a una diagnosi que li comporta una posició alternativa i diferenciada respecte de la majoria. Per nosaltres, la composició dels consells socials hauria de ser més reduïda en nombre. I he de dir, perquè és veritat, que a alguns diputats socialistes ens va semblar entendre que hi havia condicions de transacció amb el Projecte del Govern i que potser, potser, la proposta de quinze que nosaltres fèiem quedava una mica reduïda des del punt de vista d'en quantes persones es concretava la representació acadèmica, atès que en un projecte de quinze només eren sis.

Però ens va semblar entendre, de veritat, ens va semblar entendre que hi havia condicions per pactar una reforma en profunditat dels consells socials, que els situaria no en els vint-i-cinc que feia el Govern, ni en els quinze que suggeria el Grup Socialista, sinó que els situava en els vint, i que en aquesta lògica implicava, doncs, un canvi important; com a mínim, el consell es reduïa d'un 30% de membres, després es podia avançar en la incorporació d'aquells sectors socials que havien quedat..., que desapareixien per voluntat del Govern en el primer text.

Ens semblava que hi havia condicions per treballar en aquest sentit, però la lògica del debat va anar com va anar i, certament, ens vam quedar en una posició d'un relatiu isolament en la defensa d'uns consells socials més operatius, amb un nombre més petit de persones que s'impliquessin més en la tasca que fan, que realment poguessin complir les seves funcions d'una manera més intensiva i extensiva.

Jo voldria contestar aquí, si us plau, a la idea de si el Parlament perdia o no perdia representació en els consells a partir de la proposta socialista.

Per nosaltres, fer que el president del consell fos elegit pel Parlament era atorgar al Parlament una importància central, al Parlament, en l'elecció del president del consell social, però també en els temes de política universitària, que adquirien un pes específic per la via de l'elecció de Parlament i amb la vinculació que després establíem d'interlocució d'aquests consells amb el Parlament de Catalunya; amb el Parlament i amb el Govern.

És una posició alternativa; algun dia hi haurà condicions perquè quan ens posem a reformar textos no siguem tan conservadors amb els textos anteriors i siguem –i en aquest cas la realitat ho demanava– capaços d'innovar en les estructures i en les lògiques.

Tenim esmenes presentades des del punt de vista de la composició; són les esmenes 2, 6, 9, 10, 12, 14, 16, 17 i 21, que el Grup Socialista manté.

Respecte a les funcions. Tenim esmenes a les funcions. Per exemple, la nostra esmena 23 fa referència a funcions de programació i gestió, i diu que els consells han d'atendre la pràctica de l'activitat d'avaluació del rendiment, la qualitat i la viabilitat econòmica dels serveis de la universitat. A nosaltres ens agradaria que aquest article es quedés aquí, i que no avancés en una segona part que diu «especialment de la docència, la recerca i la gestió». I això ho diem perquè l'autonomia universitària, com quasi tot a la vida, és susceptible d'interpretació, però ja hi ha hagut interpretació del Tribunal Constitucional respecte de la capacitat interventora dels consells socials, per exemple, respecte de qüestions acadèmiques. Ens sembla que no cal –si es parla dels serveis de la universitat, els serveis ja són tots– fer aquest esment de referència, perquè té molt mala lectura, té molt mala percepció, i jo penso que hem de ser conscients que avançarem, i avançarem plegats, no creant lògiques bicefàliques de conflicte o de confrontació, sinó de treball cooperatiu. I jo penso, de veritat, perquè ho sabem, perquè el Grup Socialista té relació periòdica amb els gestors universitaris, que tots ells estarien molt més satisfets si desaparegués aquesta referència «especialment de la docència, la recerca i la gestió».

L'esmena 25, amb funcions també de programació i gestió, és el tema de rendiment de comptes, de memòria, de capacitat de proposta. La mantenim viva perquè ens sembla insatisfactòria la situació a què s'ha arribat.

L'esmena 26, referida a programació i gestió, relaciona els consells amb l'Agència per a la Qualitat. Nosaltres hi teníem una esmena, la 26. En aquest moment, anuncio la retirada d'aquesta esmena, però no sense dir que tenim una mica la impressió que, com en tantes altres coses, amb molt pocs recursos volem que funcionin moltes coses; per exemple, l'Agència d'Avaluació de la Qualitat. I aleshores, jo diria que d'una manera absolutament legítima, alguns consellers nomenats a proposta del Grup Socialista, alguns consellers propers, ens han fet arribar una certa impressió que, atès que, com que el Govern dóna la prioritat que dóna i assigna els recursos que assigna a les coses, en aquest cas a l'Agència d'Avaluació de la Qualitat, aleshores semblava que es volia fer un treball, diríem –cometes–, «barat i qualificat» fent fer, fent exercir els consellers socials com una mena de tentacles de treball de camp de l'Agència d'Avaluació de la Qualitat. I com que teníem aquesta percepció i volíem fer-la avinent, perquè l'Agència és quelcom molt important, però l'Agència, perquè funcioni, necessita una dotació de recursos humans i materials, evidentment, doncs, aleshores, havíem plantejat aquesta esmena, però que, evidentment, en aquest moment retiro.

La 29 parla del projecte de programació. Mirin, perdonin, no és una dèria particular ni és una dèria del Grup Socialista fer plurianual la programació; és que la Llei del 84, que ara procedim a derogar, o que, amb aquesta aprovació, una part de la qual queda derogada, parlava de la programació plurianual, aquest és un concep-

te estès. El que passa és que, com jo els deia abans, en el debat del Consell Interuniversitari, vostès sovint no són conscients que els cicles de les coses són més llargs que els cicles electorals i que les seves pràctiques conjunturals no tenen per què tenir components de permanència, i que potser no cal fixar en lleis allò que han estat pràctiques, i, a vegades, per nosaltres, males pràctiques. Per tant, mantindrem l'esmena número 29 respecte de l'aprovació del projecte de programació plurianual.

En aquest moment anuncio la retirada de l'esmena 31, referida al capítol de «Comunitat universitària», que fa referència a temes de política de personal, complements específics, etcètera.

Jo diria que aquesta esmena l'hauria retirat amb més convenciment si ahir, en el debat de la Moció, hagués-sim avançat en una cosa que per mi és absolutament incomprensible: com és possible que hi hagi un acord signat dels empleats públics dels sindicats que els representen, amb el Govern, *versus* la creació de la mesa sectorial d'universitat que s'havia de constituir ja fa un any i mig i que encara no està constituïda? Segurament, tots aquests temes de caràcter retributiu, remuneratiu, etcètera, tindrien una lògica molt més estable i molt útil en el marc de la mesa sectorial, però vostès, no sé per quina raó –de veritat, se'n escapa–, es neguen a constituir aquesta mesa. En tot cas, nosaltres hem de dir que ja la constituïrem, que esperem que aviat la puguem constituir.

Retiro també l'esmena 36, perquè sembla que totes les qüestions de funcionament, d'articulació...

El vicepresident primer

Senyora diputada, li demano si pot anar acabant.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, me'n queda una, senyor president.

El vicepresident primer

No, té temps, reglamentàriament, però pel que hem convingut... Jo per això li faig aquesta petició, simplement.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies. Parlava de l'esmena 36, referida a la secretaria del consell. Jo penso que hi ha hagut aportacions positives que han millorat això. I queda, d'alguna manera, una petita cosa respecte de com es regula el tipus de contractació del personal al servei de la secretaria. És de suposar que és un tema menor que potser no caldria que estigués en aquest nivell de coses, i per tant retirem l'esmena 36.

I jo havia de fer una defensa contundent per a la supressió de l'article 18.4, que conferia la possibilitat de demanar la realització de tasques inspectores, però m'he assabentat que aquesta esmena, que em sembla que responia a una redacció diferent, o potser idèntica, d'una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, havia sigut una esmena acceptada per la Ponència, però,

és clar, és que això és un exemple de com hem treballat. Una cosa fonamental –una cosa fonamental–: l'exercici de tasques inspectores, el ritme, la metodologia. Tal com ha anat, doncs, semblava que no estava recollit. En l'esperit de la intervenció del senyor ponent de Convergència semblava que no estava recollit, i en el text de l'articulat continuava apareixent l'apartat 18.4; per tant, correm-hi tots a demanar que es mantinguí sobretot aquesta esmena, perquè aquesta és una esmena central i fonamental, des del punt de vista de si acceptem, protegim, respectem l'autonomia universitària, o volem fer una tasca de control i d'inspecció que té, realment, una percepció molt negativa, molt preocupant, per part de la comunitat universitària. Però bé, com que sembla que en el darrer butlletí s'han publicat unes noves esmenes, i consta que aquesta esmena havia estat incorporada al text final, doncs, aleshores, diríem que retirem l'esmena 37.

El Projecte ha millorat una mica en relació amb el disseny inicial; hem recuperat una part de la representació social que el Govern havia tingut temptacions, potser per maliança cap a la societat civil, de fer desaparèixer, però determinats elements en la lletra de la Llei encara ens continuen preocupant. I, sobretot, continuem mantenint aquestes esmenes importants que acabo de defensar i que volem que siguin subjectes a votació, per la qual cosa també estaria bé –per mi seria una experiència francament interessant– que, alguna vegada, alguna proposta d'un grup parlamentari, raonable, pogués ser objecte d'una votació favorable. Apello des d'aquesta perspectiva els diputats d'aquesta cambra per tal que, més enllà de la disciplina de grup, optin per allò que creguin més pertinent, en aquest cas, en l'organització dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Duch. El Grup d'Esquerra Republicana té reservades per a aquest Ple quatre esmenes a aquest Projecte de llei; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Duch, les disciplines de grup, en aquest Parlament, no es trenquen mai, però no tingui cap esperança que, en període preelectoral, que vol dir pre-confecció de llistes, ningú es mogui de la fotografia prefixada. (*Rialles.*) Tret d'algú que ja estigui avisat prèviament que no entrarà a la llista, que també succeeix alguna vegada.

Comentava abans la no-satisfacció del procés que ens ha dut a aquesta Llei. Abans s'ha vist, en la llei del Consell Interuniversitari hi ha hagut la majoria d'articles votats gairebé per unanimitat –gairebé–, i en la majoria d'articles que no han estat votats per gairebé unanimitat, sempre hi ha hagut més d'un grup votant-hi a favor. Per tant, s'ha donat aquella situació que en les altres lleis, donats com estem tots a la retòrica parlamentària, hauríem mostrat..., allò que fem sempre. I,

si s'hi han fixat, no ho hem fet. I en aquesta Llei és un altre exemple. El nostre Grup va presentar trenta esmenes i en queden quatre de vives; per tant, pel camí o se'ns han aprovat vint-i-sis esmenes o n'hem transaccionat o n'hem retirat, perquè se n'han aprovat d'un altre grup, amb el qual estàvem d'acord. Per tant, el tant per cent d'efectivitat de les nostres esmenes ha estat altíssim. Amb l'experiència parlamentària que tenim, ha estat extraordinàriament alt.

Però, en canvi, arribes aquí, ara, amb la sensació que el text que sortirà no acaba de ser el text que el Govern ens va plantejar a l'hora de dir «modifiquem-ho», però tampoc acaba de ser res del que els altres volíem, i que tenim encara la impressió que un cop llegit, tal com quedi, un cop llegit el que quedi, hi haurà la sensació que aviat caldrà fer una altra modificació, segurament. I en aquest sentit, de les esmenes que ens queden, sens dubte, la central que volíem personificar aquí és la del nomenament del president del consell. Nosaltres proposem que el president del consell sigui nomenat d'entre els membres del consell –d'entre els membres del Consell–, que no hi hagi un nomenament extern al consell que pugui ser malinterpretat; no el nomenament, sinó que qui nomeni pugui malinterpretar la facultat de nomenar, que qui nomeni pugui pensar que el fet de nomenar també deu voler dir el fet de controlar.

En aquesta Llei, que és una miqueta més filosòfica en algunes parts que la Llei del Consell Interuniversitari, que era molt més reglamentista –aquesta que és una mica més filosòfica–, ens podem plantejar..., i aquí en algunes de les esmenes que han estat acceptades del Grup d'Esquerra hi ha algunes coses que voldríem plantejar per a aquest sistema universitari català que un dia o altre tindrem ganes de fer i un dia o altre podrem fer. I uns dels aspectes que més ens preocupa d'aquest sistema que ara tenim –que universitari ho deu ser, que català nosaltres no l'hi definiríem, si més no pel que fa a la gènesi– és tot el que va al voltant del que vol dir «autonomia universitària», el que vol dir des del punt de vista d'un parlament que aprova uns pressupostos d'un govern que contenen unes subvencions que van a les universitats.

Què vol dir «autonomia universitària»? És a dir, fins a quin punt les mesures que el Parlament té, de control de qualsevol ens públic que rep diner públic, es poden exercir? Fins a quin punt aquestes mesures de control no són mesures que van en contra de l'autonomia universitària? Fins a quin punt podem demanar retre comptes als presidents, directors d'òrgans col·legiats d'ens públics? Fins a quin punt l'autonomia municipal en un altre cas ens permet demanar control econòmic, ens permet demanar compliments? Fins a quin punt la universitat ens ho pot permetre? Aquí nosaltres hem intentat que tots aquells informes de fiscalització, de control, d'auditoria que els consells socials emeten els conegui el Parlament, via directa al Parlament, via Sindicatura de Comptes, que és un organisme autònom amb el qual el Parlament té una relació, diguem-ne, molt directa, i la qual també es pot fer. Perquè, en principi, nosaltres voldríem que aquests aspectes fossin uns aspectes clarificats.

Els consells socials que ara queden, que es quedaran després de l'aprovació d'aquesta Llei, seran consells socials que podran fer una feina més efectiva que els que hi havia abans –podran fer una feina més efectiva que els que hi havia abans. Segurament, segurament, no seran aquells consells socials que portaven temps parlant tots dient: «Hauem de modificar els que tenim ara i n'hauríem de fer uns que fossin d'aquesta manera.» Circumstàncies diverses no ho han permès; la pressa, segur –la pressa, segur. Aquesta Llei, aquest Projecte de llei es va presentar el juliol; en termes parlamentaris, que una llei es presenti el juliol vol dir que es presenta el setembre –vol dir que es presenta el setembre, en termes parlamentaris–, i en el Parlament de Catalunya vol dir més enllà de l'11 de setembre –vol dir més enllà de l'11 de setembre. Això fa que hàgim tingut poc temps reglamentari de treball, i especialment amb una urgència final que ha fet això que s'ha tornat a reproduir ara: trenta esmenes, en mantenim només quatre de vives, votarem majoritàriament a favor dels articles, però acabem amb la sensació que encara no són els consells socials que haguéssim volgut tots, i aquest potser és el drama. Perquè, si ho haguéssim volgut tots, com és que encara no ho són?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds també ha reservat per a aquest Ple cinc esmenes. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Bé, en les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a aquest Projecte de llei volíem corregir una certa, un cert decantament –enteníem nosaltres– en el projecte originari, que contradeïa la mateixa definició del que és un consell social, que és definit en el Projecte com «l'òrgan de participació de la societat en cadascuna de les universitats públiques, mitjançant el qual la societat col·labora en la definició dels criteris i de les prioritats del seu planejament estratègic».

Nosaltres enteníem que calia corregir el text del Projecte de llei en coherència amb la definició que la mateixa Llei proposava, i corregir una mica aquest increment de la representació del Govern i recollir part, recuperar part de la representació social que en el Projecte havia quedat perduda; treure aquesta sensació –o percepció clara en alguns articles, en la redacció d'alguns articles– que convertia o que volia convertir aquest consell social en una mena de braç del Govern que volia controlar –allò de les tasques inspectores ens semblava una cosa fora de mida; ha estat corregit i ens n'alegrem–, i accentuar l'aspecte d'òrgan de participació. També volíem corregir, no perquè no sigui important, sinó perquè no pot ser exclusiva, la dedicació al finançament, a la constricció de despeses –hi havia un èmfasi exagerat, especialment, en el seu finançament. Volíem també millorar el que nosaltres enteníem que era en algun cas una agressió a l'autonomia universitària, i

també garantir la representació de tots els sectors de la comunitat universitària.

Moltes d'aquestes esmenes, moltes de les esmenes que nosaltres presentàvem van ser acceptades, i, per tant, entenem que aquest Projecte, no només gràcies a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sinó de tots els grups, i també a l'acceptació que s'ha fet des del ponent del Grup que representa el Govern, ha quedat millorada la Llei.

Tot i així, mantenim algunes esmenes que entenem molt substancials per poder donar el nostre vistiplau complet, encara que també amb una certa reserva de satisfacció per tot el procediment, per la rapidesa, per com ha hagut de ser discutida aquesta Llei.

Mantenim una primera esmena, la número 20, a l'article 3.2, que aquí han estat recollides les esmenes d'uns altres grups que parlaven d'un membre escollit pels ens locals en l'àmbit territorial en què estiguin instal·lats els centres de la universitat corresponent, que no era al Projecte. Nosaltres mantenim la idea que sigui l'alcalde del municipi on es troba la universitat; en cas que les activitats estiguin en diversos municipis, que ho sigui en el municipi on tingui el seu rectorat la universitat, perquè nosaltres, pel coneixement que tenim, fins i tot per la mateixa experiència, en aquest cas personal, com a professora universitària..., la connexió entre els interessos de la universitat i la dinàmica local ha de tenir un canal de comunicació directe, ens sembla a nosaltres.

Se'n ha dit que hi hauria una proposta d'esmena tècnica pel que fa a l'article 6.2. que modificaria una esmena transaccionada del Grup Mixt, d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a substituir que «els membres del consell social nomenats en representació dels interessos socials no poden pertànyer en situació d'actiu a cap comunitat universitària» per «pertànyer a la comunitat universitària». Nosaltres entenem que, si «la comunitat universitària» es pot contraposar o pot matisar la definició o el que nosaltres proposem com «cap comunitat universitària», se'n està convidant a una interpretació perversa de la Llei. Nosaltres creiem que no hi pot haver aquesta barreja d'interessos, perquè això faria..., perquè això faria..., crearia al membre o membres que es trobessin en aquesta situació un possible conflicte d'interessos. Per tant, nosaltres mantenim la nostra reserva cap a l'acceptació d'aquesta esmena dita tècnica.

Ens queda una altra esmena, que també nosaltres entenem que és a favor del respecte a l'autonomia universitària, que és la que nosaltres proposem que s'hagi d'aprovar el pressupost de la junta de govern i fer-ne el seguiment, perquè creiem que no ha de ser, no és la feina del consell social donar els criteris per a l'elaboració del pressupost; pensem que és clarament un àmbit essencial de l'autonomia universitària i no se li pot encarregar a un altre organisme.

També demanem la supressió allà on es diu, a l'article 11.1.a, que «el Consell ha de determinar, en el marc de la normativa vigent, l'assignació de retribucions del professorat que imparteix ensenyaments no conduents a l'obtenció de títols universitaris oficials, cursos i seminaris». Aquest és un tema que nosaltres pensem que

mereix un debat en profunditat –realment, va sortir no fa massa mesos a la premsa com un professor universitari coordinava teòricament o era director, suposem que teòricament, d’una quantitat immensa de màsters i cursos de postgrau–, però aquesta proposta que fa la redacció del Projecte entenem que no corregeix el perill..., que la realitat ens fa veure que no és perill, sinó que pot arribar a ser i a existir i, per tant, que pot pervertir l’aspecte públic, la claredat en els recursos que obtenen les universitats a partir de la impartició del tercer cicle.

I una última esmena o una penúltima esmena, molt breument, que mantenim és una que parla que s’hauria d’aprovar el pressupost d’acord amb el rector. Nosaltres pensem que això hauria de ser a proposta del rector; una altra vegada la nostra proposta va a raó que aquesta hauria de ser una atribució del rector que no pot ser minoritzada pel consell social.

Finalment, mantenim la mateixa esmena d’addició en el sentit que es faci una refosa, un text refós d’aquesta Llei i les parts no derogades de la Llei 26 del 84...

El vicepresident primer

Senyora diputada, li demano que, si pot, vagi acabant...

La Sra. Tolosana i Cidón

...d’economia legislativa i d’ordenació harmònica del marc legal, reduint dubtes i evitant possibles contradiccions, com dèiem abans. A nosaltres ens sorprèn que es pugui dir que no es fa això perquè estem a les portes d’una reforma de lleis universitàries molt important, però, en canvi, que se’n justifiqui l’acceleració; justament, si estem tant a les portes de canvis més importants, que es justifiqui el tràmit d’urgència de modificacions parcials.

En qualsevol cas, mantenim aquestes esmenes amb una esperança molt relativa que vostès les votin favorablement.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

El senyor Mutjé, per intervenir per a un torn en contra.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats –jo ha dit el senyor Bargalló–, em sembla que en aquest Projecte de Llei hi ha hagut un alt grau de convergència amb tots els grups polítics, perquè de les cent setze esmenes presentades, corresponents als diferents grups polítics, grups parlamentaris, n’han restat vives fins aquí trenta-vuit, i d’aquestes trenta-vuit –estic parlant globalment–, dinou, dinou afecten només la composició dels consells socials; és a dir, menys d’un 30%, i un 50% de les esmenes que han restat vives.

Bé, nosaltres, pel que afecta la composició d’aquests consells socials, com coneixen vostès, al text que vam presentar figuraven vint-i-cinc membres, i aquests vint-i-cinc membres que formaven part dels consells socials només van ser esmenats, per defecte, pel Grup Parlamentari Socialista i, en el sentit de conservar el mateix nombre de composició que tenien els actuals consells socials, pel Grup Mixt.

Com vostès saben, la Llei orgànica de reforma universitària preveu que tres cinquenes parts siguin representants dels interessos socials, mentre que les dues cinquenes parts ho siguin de la comunitat universitària.

Nosaltres vam considerar que la proposta del Grup Parlamentari Socialista era excessivament reduccionista, malgrat que podia presentar alguns aspectes que en podien millorar la funcionalitat –alguns aspectes que en podien millorar la funcionalitat. Alguns d’aquests defectes, deguts al reduccionisme –ja els he esmentat abans–, es referien, per exemple, a la representació de la comunitat universitària, on, en aquestes dues cinquenes parts, un cop fixada, com a membres nats, la representació del rector, el gerent i el secretari, la representació dels membres de la comunitat universitària, per així dir-ne, no governamentals, quedaven reduïts a tres, nou i sis –sis, els corresponents a la comunitat universitària. Això feia que, pràcticament, d’una forma unívoca, aquests tres no governamentals de la comunitat universitària passessin a ser un estudiant, un PAS i un professor.

D’altra banda, les tres cinquenes parts –els nou– comportaven una retallada excessiva de la representació d’aquesta cambra, la representació màxima dels interessos socials i de la pluralitat de la nostra societat. En el Projecte de Llei, com he dit abans, del Grup Socialista, aquesta quedava reduïda solament al president. Reduïen, també, la representació de les organitzacions empresarials, respecte al projecte antic, de dos a una. Mantenien la de les representacions sindicals i incorporaven, com han fet tots els grups, representants de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació, col·legis professionals i ens territorials.

Finalment, la solució adoptada en aquest Dictamen –més àmplia, però menys que l’actual composició– contempla els vint-i-cinc membres del text original, presentat pel Consell Executiu; recull les aspiracions de les cambres, col·legis professionals i ens territorials; deixa en les mateixes condicions en què estaven abans les organitzacions empresarials i sindicats –amb dos representants–, i permet a aquesta cambra que conservi una representació important –quatre–, que posa de manifest, com deia abans, la pluralitat dels interessos socials..., pot posar de manifest la pluralitat dels interessos socials de Catalunya.

D’altra banda, qui té la responsabilitat d’assignació de recursos, de programació, etcètera, davant la societat –que la societat li ha atorgat democràticament– té quatre membres –un percentatge lleugerament inferior al corresponent als anteriors consells socials o, si volen, als consells socials vigents.

Pel que fa al nomenament del president, el Dictamen preveu que sigui el Consell Executiu, d’entre els mem-

bres que representen els interessos socials. Jo penso que, legítimament, per la responsabilitat a què em referia abans, aquest nomenament correspon o ha de correspondre al Consell Executiu. Els arguments que he fet servir per defensar la presència en representació del Govern i dels interessos socials són també aquí vàlids, així com la tradició històrica que podem observar en altres comunitats autònomes, en què el president del consell social és nomenat pels presidents de les comunitats autònomes.

La proposta del Grup Mixt, que pretenia conservar en nombre els mateixos que hi havia en els actuals consells socials, ens sembla o ens ha semblat interpretar que estava lluny de les altres forces polítiques de l'arc parlamentari, que, com deia abans, majoritàriament, han optat per conservar aquests vint-i-cinc membres. Amb això, doncs, dono per contradites les vint-i-dues primeres esmenes del Dictamen.

Quant a la resta d'esmenes del Dictamen, ho faré d'una en una, donada la seva dispersió. Pel que respecta a l'esmena 23 –de supressió–, que el consell social supervisi especialment la docència, recerca i gestió, senyora Duch, li he de dir que la Llei orgànica de reforma universitària, la llei de rang superior, preveu explícitament que una de les funcions dels consells socials serà la supervisió dels serveis de la universitat. I tots entenem que els serveis de la universitat són els de docència, recerca i gestió.

Pel que respecta a la 24, es contradiu amb el que està previst a la Llei de reforma universitària, i una part de l'esmena –d'aquesta esmena 24– ja s'ha recollit.

Pel que respecta a l'esmena 25, del Grup Socialista, ja també hem recollit –és la presentació de la memòria dels consells socials–..., no explícitament a la Comissió de Política Cultural, però sí que, diguem-ne, anirà, a l'articulat, una còpia al Parlament de Catalunya.

Pel que respecta a la 26, ha estat retirada. Pel que respecta a la 27, la senyora Tolosana, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no volia que el consell social fixés els criteris bàsics per a l'elaboració del pressupost. Nosaltres creiem que, la fixació dels criteris bàsics, sí que l'ha de fer, perquè és un organisme que, finalment, ha d'aprovar aquest pressupost.

Pel que respecta a la 28, del Grup Mixt... Bé, això es contradiu, precisament, amb una de les filosofies importants que han de tenir els consells socials, que és la d'assolir recursos privats per al finançament de la universitat. Per tant, no li podem donar suport, senyor Lora.

Pel que respecta a la 29, aquesta és una esmena sobre la qual, en el seu moment, li vam oferir una transacció, una transacció en el sentit d'eliminar la paraula «pluriannual» i, en comptes d'incloure-la, d'incorporar-la en l'apartat «Economia i pressupost», incloure-la en l'apartat de «Programació i gestió». És una esmena que fa referència a aprovar el projecte de programació pluriannual de la universitat i les seves modificacions anyals. Per tant, era lògic o va ser lògic que nosaltres defenséssim la seva incorporació dintre el capítol «Programació i gestió».

La 30, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, pensem que aquesta és una funció que, històricament –la poca història que tenen–, ja la vénen fent els consells socials. És la de l'assignació de retribucions del professorat que imparteix ensenyaments no conduents a obtencions de títols oficials, cursos i seminaris. Evidentment, hi ha tradicions diferents entre les universitats. També n'hi ha en altres aspectes que hem aprovat aquí, però aquesta creiem que ha de ser una de les funcions del consell social.

L'esmena 31 ha estat retirada. Amb l'esmena 32, Esquerra Republicana de Catalunya pretenia que el consell social nomenés i cessés el gerent. Aquesta és una facultat que no està prevista a la Llei orgànica de reforma universitària, i només preveu que es nomeni d'acord.

L'esmena 33..., l'esmena 34, considerem que no és procedent. L'esmena 35, realment, és difícil que les comissions del consell social reflecteixin, matemàticament, la composició del Ple. Per tant, aquesta esmena, la rebutjarem per impossibilitat matemàtica de poder-la assolir.

L'esmena 36 ha estat retirada. L'esmena 37, del Grup Mixt, ja la vàrem recollir, malgrat que figura en el Dictamen. I quant a l'esmena 38, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, li contesto, respecte a la disposició addicional, el mateix que hem dit respecte a la disposició addicional de la Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya.

En resum, senyores i senyors diputats, entenem que amb aquesta Llei, amb aquesta nova llei, dotem les universitats d'un nou rearmament de gestió i participació eficient per assumir les responsabilitats que li són pròpies i que, com queda detallat en el Projecte de llei, són: programació i gestió universitària, economia i pressupost, contractació i patrimoni i comunitat universitària. Penso que els consells socials, a partir d'aquesta Llei, en què tenen molt més ben clarificades les seves funcions –sobretot, respecte a l'anterior, de coordinació i consells socials de Catalunya–, podran fer d'una manera molt més efectiva –molt més efectiva–, no en contraposició amb els òrgans clàssics de la universitat, sinó amb mútua col·laboració, la seva feina i projectar les universitats en tots els aspectes vers la societat; en aquest cas, vers la societat catalana.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo no voldria acabar aquesta meua intervenció sense agrair a associacions, membres individuals de la societat catalana –que, a través del sistema «democràcia web», ens han fet arribar esmenes–, corporacions, organitzacions, al Govern mateix, als grups parlamentaris d'aquesta cambra, als serveis administratius, al lletrat d'aquesta cambra, senyor Vicenç Santaló, tota la col·laboració que ens han donat –o que m'han donat– tant en aquesta Llei com en l'anterior. A tots ells, molt agraiats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició l'únic grup que no havia presentat esmenes, que és el Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els atzars administratius han fet que, degut a haver tocat el timbre, tingui ara major audiència. (*Rialles.*) Bé, ho faré més curt, procurarem ser breus.

Aquesta Llei dels consells socials, aquesta proposta de llei, respon, també, a una consulta àmplia feta als rectors i a les ubicacions diverses que, avui dia, tenen les noves universitats. Com sabem, hi han diverses ubicacions –ja no en una sola localitat, sinó en altres–, i calia, indubtablement, reformar el tema de les representacions municipals. Indubtablement, també, el consell social és, diguem-ne, l'òrgan privatitzador –la paraula potser és una mica herètica dintre de la universitat, diguem-ne, pública– de les universitats estatals o públiques. Per què? Perquè, indubtablement, estem en una organització que és fortament estatalista –això no és cap blasme; és una descripció–, i ja del vell patronat republicà han vingut els consells, que, de fet, volen ser una obertura d'aquesta institució a la societat.

Indubtablement, la competència que fins i tot les privades porten ha fet, també, reformar aquest consell social. Jo crec que la competència dintre del sistema universitari català, per anys encara, serà entre públiques i privades. També pot haver-hi competència entre públiques entre si, però mentre, com veiem a l'article setè, les retribucions del consell social depenguin de l'acord de la Generalitat, és clar qui paga en aquest aspecte. Per tant, encara en tenim per a això.

Jo crec que han de ser uns òrgans, fonamentalment –i això ho ha recollit en una sèrie d'esmenes el ponent de Convergència i Unió–, de recaptació econòmica –no ens hem d'estripar els vestits per això– mitjançant la subvenció, mitjançant el patronat. Per això el Partit Popular vam insistir –i ens ho van recollir– en la representació de representants empresarials, cambres i col·legis professionals. Nosaltres volíem dos representants de col·legis professionals i, finalment, se n'ha acceptat un. Però és una de les nostres esmenes.

L'altra qüestió que volíem –que ha sigut recollida– és quant a l'agència d'avaluació –a part de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya–, que hi hagués sens perjudici de les relacions amb els organismes de l'Estat. Avui dia, el personal universitari català és avaluat per la Comisión Nacional de Evaluación i sempre representa un increment –sempre benvingut– amb els seus emoluments. I, d'acord, doncs; és una cosa en què ja estem immersos en un sistema de tipus espanyol i, naturalment, hem d'anar cap a sistemes europeus, sobretot amb el que representen, avui dia, les avaluacions que arriben a graus de precisió i d'especialització, que, veritablement, és de nivell mundial. Jo penso que el sistema universitari nord-americà, en aquest sentit, abraça uns òrgans centrals.

I després d'això, caldria, finalment, dir que hem aconseguit rebaixar el sentit que, si els estatuts no es feien en un termini, la Generalitat els posaria d'ofici. Aquí dirà que haurà de fer d'una manera provisional l'adaptació dels estatuts.

I, acabant, voldria dir una cosa que el Grup Popular ja va retirar en l'anterior Projecte de Llei i en aquest, a

instàncies de l'Administració, però que hi insistim, que és el tema del departament a què pertany Universitats. «Departament a què correspongui», aquí diu el redactat. Abans era el d'Ensenyament, segons la Llei del 84. Nosaltres voldríem o que sigui un departament propi, Universitat i Recerca, o que estigui adscrit a Ensenyament. Crec que Presidència té prou feina, entre coordinacions exteriors, el món procellós de ràdio i televisió i, a més, Universitat i Recerca, crec que és massa. I com deien aquells al segle XVIII, diu: «Malgrat que l'enteniment sigui diví, si les forces són humanes, mai podrem aconseguir-ho.» A veure si la universitat arrela en algun lloc o va a recalcar en un lloc per sempre.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i abans d'iniciar les votacions, pel secretari primer es donarà lectura a les esmenes tècniques que no havien sigut publicades.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. En aquest Projecte de Llei hi ha un conjunt d'esmenes tècniques, tota una colla de les quals estan reproduïdes en el dossier per a la sessió número 68.2, que tots els senyors i senyores diputats tenen i que apareixen també recollides formalment en el *Butlletí Oficial* número 354, de data d'avui. A part d'aquestes esmenes tècniques, hi ha unes altres esmenes tècniques, que ha fet arribar el lletrat, que són conegudes dels ponents però no de la resta dels senyors diputats, i, aleshores, procediríem a la seva lectura, que diria així:

Primera esmena tècnica –d'aquestes noves–, a la lletra c de l'apartat 2, de l'article 3. Es proposa substituir la denominació «cambres oficials de comerç i navegació» per la denominació «cambres oficials de comerç, indústria i navegació», per ajustar-se així a la denominació legal que reben aquest tipus de cambres oficials.

Una altra esmena tècnica, a l'apartat 2 de l'article 4. Es proposa d'incloure l'apartat 2 de l'article 4 a l'apartat 2.bis de l'article 3. Aquest canvi es justifica en base que el contingut material d'aquest apartat es correspon més acuradament amb el títol de l'article 3, «Designació i proporció», que no pas amb el títol de l'article 4, «Nomenament».

Tercera esmena tècnica, a la lletra c de l'article 9. Es proposa d'incloure la lletra c de l'article 9 com a lletra a.bis de l'article 10. Aquest canvi es justifica en base que el contingut material d'aquest apartat es correspon més acuradament amb el títol de l'article 10, «Contracció i patrimoni», que no pas amb el títol de l'article 9, «Economia i pressupost».

Quarta esmena tècnica, a la disposició transitòria primera. A l'objecte de cobrir jurídicament el funcionament dels consells socials actuals fins al nomenament dels que en resultin d'aquesta Llei, es proposa la introducció d'una esmena tècnica en el sentit que la disposició transitòria primera quedi redactada de la següent manera: «En el termini màxim de tres mesos, a comp-

7180

tar de l'endemà de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, els consells socials han d'adaptar llur composició al que estableixen els articles 2 i 3, i s'ha de procedir a la designació i nomenament de tots els membres que han d'integrar els consells que resulten de la present Llei, quedant mentrestant prorrogat el mandat dels actuals consells socials.»

I finalment, per aquest conjunt d'esmenes, presentada pel senyor lletrat assessor de la Comissió, esmena tècnica en el sentit d'introduir una nova disposició final. A l'objecte de cobrir el desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei, es proposa la introducció de la disposició final següent: «S'autoritza el Govern per a dictar les disposicions reglamentàries necessàries per a desenvolupar aquesta Llei.»

I finalment, ha arribat suara una esmena tècnica subscrita o sol·licitada per tres grups parlamentaris que ha estat objecte del debat —la senyora Tolosana s'hi ha referit—, que demana substituir, a l'apartat 2 de l'article 6, la paraula «cap» per la paraula «la».

Examinat per la presidència tot aquest conjunt d'esmenes tècniques, se n'ha reconegut el caràcter tècnic, a l'empara de l'article 103, i, per tant, s'incorporaran en el text del Dictamen objecte de votació.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa.

Passaríem, per tant, acabat el debat, a iniciar les votacions. Primer votarem les esmenes.

En primer lloc, les esmenes del Grup Mixt.

Iniciem la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Les esmenes del Grup Mixt han sigut refusades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passarem a continuació a votar les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 35 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 35 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Passaríem ara a la votació de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 34 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Procediríem ara a la votació del text del Dictamen. Tinc aquí ja anotat: votació separada per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Em demana la paraula algun altre portaveu per a votacions separades? (Pausa.) Endavant, senyora diputada, senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Votació separada dels articles 2, 3, d'una banda, i 8, 9, d'una altra.

Gràcies.

El president

2, 3 i 8,9. Moltes gràcies. El Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, de l'article 3.1.

El president

El 3.1, molt bé. Vostès han dit el 3.2...

La Sra. Duch i Plana

Exactament, hem lliurat a la Mesa el 3.2.e, el 9.a, l'11.1.a i el punt d del mateix article.

El president

I el 6.2 de l'esmena tècnica també. D'acord.

Iniciarem les votacions d'acord amb el que ha sigut demanat pels grups.

Poden votar conjuntament —ho pregunto a la diputada senyora Tolosana— els articles 3, 2.c, 9.a, 11.1.a i 11.1.d? (Pausa.) Conjuntament. Molt bé.

Doncs, votarem en primer lloc els articles 3, 2.e, l'article 9.a, l'article 11.1.a i l'article 11.1.d; i l'article 6.2, esmena tècnica també. (Pausa.)

No, quin no? El 6.2 separat.

La Sra. Duch i Plana

Seria possible repetir quina és la votació a què procediríem ara?

El president

Article 3.2.e, article 9.a, article 11.1.a, article 11.1.d i l'esmena tècnica, article 6.2. Aquesta no? D'acord.

La Sra. Duch i Plana

I l'article 11 tampoc, si us plau.

El president

L'article 11 tampoc. Tot l'article 11 no, separat. Molt bé. Per tant, haurem de fer diverses votacions.

Comencem per l'article 3.2.e i l'article 9.a.

Iniciem la votació. Per favor, guardin silenci.

Aquest article 3.2.e i article 9.a han sigut aprovats per 73 vots, 31 en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem l'article 11.1.a i 11.1.d.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 90 vots a favor, 8 en contra i 6 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena tècnica 6.2.

Iniciem la votació.

L'article 6.2 ha sigut aprovat, l'esmena tècnica, per 88 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.

Votarem seguidament l'article 2.3 i l'article 8.9.

Iniciem la votació. Perdó (*Pausa.*) El 2.3 separat del 8.9.

La Sra. Duch i Plana

Aquesta votació concreta separada, perquè per nosaltres el del 2 i 3 havia de ser un bloc i el del 8 i 9 un altre diferent.

El president

És l'article 2 i l'article 3, i l'article 8 i l'article 9.

La Sra. Duch i Plana

Exacte.

El president

El 3.1 a part. Per tant, hem de fer tres votacions.

Iniciem les votacions. Primer votarem l'article 3.1.

Iniciem la votació.

El punt 3.1 ha sigut aprovat per 76 vots a favor, 27 en contra i 1 abstenció.

Votarem ara seguidament els articles 2 i 3..., i la resta del 3, perquè el 3 ja ha sigut votat.

Iniciem la votació.

Aquests dos articles han sigut aprovats per 81 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament els articles 8 i 9.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 81 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Votarem ara la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Projecte de llei de modificació de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

A continuació, passem al dissetè punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat. D'acord amb l'article 101, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de la presidència senyor Xavier Trias.

(*Remor de veus.*)

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats...

El president

Per favor, senyores i senyors diputats, guardin silenci perquè el senyor conseller pugui iniciar la seva intervenció.

El conseller de la Presidència

...el Centre de Telecomunicacions va ser creat l'any 1993, després de l'aprovació per part de les Corts de l'Estat de la Llei de modificació de l'ordenació de les telecomunicacions, el desembre de 1992.

La creació del Centre es va fer per a concentrar la prestació dels serveis de telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, per tal de racionalitzar i millorar la qualitat d'aquests i obtenir una reducció del cost.

També va permetre coordinar la creació de la xarxa de difusió de ràdio i televisió, i les de les xarxes de telecomunicacions necessàries per a prestar serveis a altres Departaments i organismes de la Generalitat de Catalunya, entre els quals cal destacar la Policia de Catalunya, Bombers, Medi Natural, Carreteres, Medi Ambient, etcètera. Aquests serveis necessaris per a la institució es van poder integrar en una sola estructura organitzativa i sota una sola infraestructura de telecomunicacions més potent i molt més professionalitzada.

En la data de creació del Centre, la legislació de telecomunicacions a l'Estat espanyol es basava en el fet que els serveis de telecomunicacions es prestaven en monopoli tant en l'àmbit de la telefonia com en l'àmbit de la distribució audiovisual, i, complementàriament, les comunitats autònomes podien gaudir de xarxa pròpia per a l'autoprestació de serveis. La creació del Centre va permetre la realització de projectes de telecomunicacions per a la Generalitat de Catalunya, que, d'altra banda, haurien estat molt difícils d'engegar en un entorn basat totalment en monopolis. Aquestes companyies que operaven al sector de les telecomunicacions eren o totalment públiques, com en el cas de Retevisión, o amb un elevat percentatge de participació pública, com en el cas de Telefónica, empresa que, l'any 1993, estava participada per l'Estat en més d'un 30%.

Des de l'any 1993, les telecomunicacions han sofert una evolució molt important, i l'inici de la liberalització, l'any 1995, amb l'aparició del segon operador de telefonia mòbil, s'ha complementat amb l'aparició de nous operadors per a telefonia fixa i el canvi normatiu, amb l'aprovació de la Llei general de telecomunicacions, del 24 d'abril del 98, i la liberalització completa del sector a l'Estat espanyol, el passat dia 1 de desembre.

Tots aquests canvis normatius vénen motivats per les directrius de la Unió Europea en el sector de les telecomunicacions, que promouen una liberalització completa del sector. En els principals països de la Unió, aquest fet es va produir l'1 de gener del 98. Aquestes mateixes directrius indiquen la conveniència que les telecomuni-

cacions siguin un sector majoritàriament gestionat per empreses del sector privat.

Actualment, els operadors de telecomunicacions existents a l'Estat espanyol estan formats majoritàriament –més del 90%– per capital privat o estan en vies de dilució de la participació pública, com és el cas de Retevisión.

Tots aquests canvis normatius del sector fan imprescindible que la Generalitat adapti la seva organització per prestar serveis de telecomunicacions per a la institució amb un nou marc organitzatiu més flexible, que permeti diferenciar funcions de supervisió i coordinació de les pròpies de gestió i explotació de les xarxes. Aquestes funcions de gestió i explotació de les xarxes poden, en un futur no molt llunyà i depenent de cadascun dels serveis de telecomunicacions que presta el Centre de Telecomunicacions, ser susceptibles d'externalitzar-se en el futur. Aquest canvi normatiu i la dotació d'aquesta flexibilitat al Centre de Telecomunicacions és imprescindible si es vol garantir que l'estructura de serveis en el sector de les telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya s'adapti a l'evolució que s'està produint tant a Europa com a la resta de països del món occidental.

D'altra banda, la convergència tecnològica entre la informàtica i les telecomunicacions és cada cop més gran. Això fa que les estructures organitzatives hagin d'adaptar-se a aquesta situació. Per aquest motiu, es considera que, cada cop més, la planificació i l'execució de projectes i serveis de l'àmbit informàtic i de les telecomunicacions estaran més relacionades, i serà més difícil abordar-los de forma independent. Per aquest motiu, el Projecte de llei que presento en nom del Govern preveu la integració dels serveis informàtics i de telecomunicacions en un sola estructura, que, sens dubte, s'adaptarà millor a l'evolució del sector i a la tecnologia que li dona suport.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Hi ha presentades diverses esmenes a la totalitat. Iniciarem el debat de les esmenes a la totalitat; en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, de les diferents raons que justifiquen la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, per nosaltres, una de bàsica, important, és que no coneixem quin és l'abast global de reforma, de proposta de modernització que el Govern té per justificar tots aquests canvis, quin tipus d'Administració es vol dar aquesta Generalitat, què és el que es vol externalitzar, què és el que es vol privatitzar, el perquè, en quins processos, en quins terminis, amb quin diàleg. És a dir, un marc global que expressi i representi, realment, quins són els objectius finalistes del Govern; no aquesta suma de pedaços mal fets, poc justificats que se'ns vénen presentant.

Avui, el que vostès ens demanen és un acte de fe. I, un acte de fe, jo entenc que el Grup de Convergència i Unió, si vol, el podrà fer, però la resta de grups parlamentaris –i especialment els que hem presentat esmenes a la totalitat–, comprendrà vostè que, sense conèixer quins són els objectius darrers que té el Govern en tot aquest procés, que comença amb el Centre Informàtic de la Generalitat i que continua, avui, amb aquesta modificació de la Llei de creació del Centre de Telecomunicacions, no el farem.

A nosaltres ens sorprèn que vostè, en la seva explicació, o en la memòria que justifica la presentació d'aquest Projecte de llei, no expliqui o no relacioni aquesta proposta amb el que ha passat amb el Centre Informàtic de la Generalitat. O, fins i tot, li demano, senyor conseller, quina relació té la votació d'avui, quina relació té la proposta de modificació amb la publicació, el dia 4 del XII, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, d'una convocatòria de concurs públic per a l'alienació parcial del capital social de Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes. És a dir, vostès volen privatitzar el 65% d'un dels principals instruments que té el Centre de Telecomunicacions, o el volen privatitzar valorant un capital social total de 3.225 milions de pessetes; una societat creada l'any 97, amb un pressupost per a l'any 99, segons el Projecte de llei de pressupostos, de 4.615 milions d'explotació i un pressupost de capital de 2.661 milions de pessetes per a l'any 99.

És a dir, quina relació té tot això? Per què no ho explica? Per què no ho exposa? Dir: «Mirin vostès, nosaltres, tot el que afecta telecomunicacions i serveis informàtics, volem externalitzar-ho, privatitzar-ho. Això forma part d'un paquet que tindrà aquesta cadència, tindrà aquest ritme i aquest procés.» I, a partir d'aquí, aquest Parlament, de forma rigorosa i de forma responsable, podrà discutir i podrà aprovar el que convingui. Però el que no pot ser és que vostès ens portin aquest tipus de propostes d'aquesta manera, que no les relacionin, que no les expliquin i que, a sobre, ens trobem, doncs, bé, amb votacions, fins i tot, que poden ser contradictòries al llarg d'avui.

I una pregunta, senyor conseller: com pot ser que valori vostè aquesta societat anònima que vol vendre el 65% del seu capital en 3.225, quan el pressupost de capital d'enguany serà de 2.661 milions de pessetes?

No voldria ara tampoc recuperar..., perquè, afortunadament, encara que amb un resultat negatiu, el Parlament ha discutit a bastament sobre la conveniència, formes i continguts de la proposta de privatització del Centre Informàtic de la Generalitat, proposta que ha generat malestar laboral, rebuig parlamentari i, fins i tot, contradictòries avaluacions sobre la valoració mateixa d'aquest Centre, i també –val la pena dir-ho– molt escàs interès per part dels empresaris a l'hora de participar en aquest concurs.

Nosaltres creiem, senyor conseller, que vostès han entrat en una dinàmica de privatització. Ho estan fent de forma parcial, d'una forma apedaçada; ho van justificant amb diferents arguments, des de la competitivitat de la nostra Administració, la necessitat de modernització, la recerca d'eficaces fórmules de gestió empresa-

rial, l'externalització de serveis, etcètera. Però el fons exclusiu de tot aquest tipus de propostes és que vostès volen endegar un procés de privatització i estan creant i estant introduint totes aquelles modificacions legals necessàries per a, en un futur, poder fer això amb tota comoditat. Quan no utilitzen la Llei de pressupostos, utilitzen aquest tipus de recursos com és la modificació parcial de les lleis de creació d'aquest tipus d'empreses. Si volen externalitzar, si volen privatitzar, ho han de plantejar amb claredat. Hi insisteixo: ho han de plantejar amb claredat dins d'un disseny global del model d'Administració de la Generalitat que vostès volen i proposen.

Entrant ja al que és en concret... Ai, perdoni, també: no tan sols ens hem trobat amb la curiosa notícia d'aquest *Diari Oficial de la Generalitat* del 4 de desembre, sinó que també ens hem trobat que, a la resposta del seu Govern, del Consell Executiu, sobre la privatització d'altres àrees dels serveis informàtics, a més del Centre Informàtic de la Generalitat, la resposta, ens la dona el conseller Rius en una explicació, com ja ve sent normal en vostès, del tot críptica, on no es diu o vostès no es comprometen a si hi ha més interessos o hi ha més propostes a fer d'anar privatitzant o externalitzant serveis de suport informàtic o de telecomunicacions, sinó que l'única conclusió que he pogut treure de la resposta que ens fa el conseller Rius –sembla que el conseller Rius respon per tot el Govern– és que sembla que anem a privatitzar o externalitzar el sistema d'informació de l'atenció primària. Si és així, digui-ho amb claredat, plantegi-ho, i també sabrem que tenim un altre element que sortirà del seu caràcter públic i passarà al caràcter privat.

Entrant ja al que és la proposta en si del Projecte de Llei, podem interpretar l'article 1, ja que no se'n explica –i tampoc, com si diguéssim, en la seva justificació del Projecte de Llei ens n'ha dit res– que, en part, el Centre de Telecomunicacions substituirà funcions que tenia fins ara el Centre Informàtic de la Generalitat.

A l'article 2 s'aprova l'aportació de béns i drets a les societats que constitueixi, i en el seu apartat 4 es diu que les societats que constitueixi el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya comptabilitzaran el valor de les seves accions representatives del capital social pel mateix valor que tinguin atribuïts els béns i drets aportats. Lligui'm això amb els 3.225 milions de la Societat Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes. Això és incompreensible.

De la mateixa manera que és incompreensible la valoració que vostès han fet del Centre Informàtic de la Generalitat. En el seu article 3 es disposa la integració del personal a les societats –evidentment, personal que sembla clar que, després, haurà d'afrontar processos de privatització, amb la qual cosa, un cop més, si no hi ha claredat en les propostes, el nostre Grup Parlamentari creu que es conculcaran els seus drets laborals.

Senyores i senyors diputats, vist que no es presenta en aquest Parlament una proposta global de reforma de l'Administració, vista l'experiència del procés de privatització del Centre Informàtic de la Generalitat, donat el seu desenllaç, li recomanem que declari el con-

curs desert i que recuperin... Sí, sí, «desert» perquè fins ara no se'n surten, tampoc; no faci cares, que no se'n surten.

I, vista la proposta de venda del 65% de les empreses de Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes, demanem el vot afirmatiu a aquesta esmena a la totalitat i, alhora, també, senyor president, ens posicionem sobre la resta d'esmenes.

Donat el nostre rebuig total a aquest Projecte de Llei, ens abstindrem en les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup Popular –i en una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió–, i votarem en contra de tot el que és l'articulat del Projecte de Llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores, senyors diputats, en aquesta mateixa intervenció defensaré la nostra esmena a la totalitat, així com les esmenes que han quedat vives després del debat de la Comissió i que passaré, també, a defensar en aquesta única intervenció.

Ens trobem amb un projecte de Llei que vol modificar..., i permetin-me que recordi, novament, la Llei de creació de l'ens, perquè ni en el preàmbul ha sortit això ni tampoc ha sortit en el preàmbul d'aquesta Llei de modificació, però en aquesta cambra, senyor president, el març del 96, ja vàrem modificar aquesta Llei de creació de l'ens... Senyor Codina, va ser un petit article, però el vam modificar; era l'article que assignava aquests de telecomunicacions a qualsevol departament de la Generalitat, quan, abans, aquest Centre quedava adscrit al Departament de Presidència.

És un petit exemple, però sí que explica prou bé, diguem-ne, aquesta precarietat del Govern de no tenir clar un model d'intervenció política i administrativa en el món de les telecomunicacions. Una llei creada l'any 93, modificada el 96 i que ara torna a ser modificada, realment, és, jo crec, prou significatiu d'aquesta desorientació en un aspecte tan i tan important.

S'ha dit, i s'ha recordat molt bé: el 93, es crea aquest Centre de Telecomunicacions. Aquest Centre de Telecomunicacions té, essencialment, l'objectiu de gestionar la xarxa operativa, fins aleshores, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i té també l'objectiu de crear noves xarxes de connexió per als serveis, conselleries de la Generalitat. Es porta a terme la Xarxa Nexus, la Xarxa de Veu i Dades, i –cosa que tampoc no s'ha dit encara, i el conseller, que sento molt que no estigui aquí, hauria de conèixer-ho– part d'aquestes xarxes que fa el Centre de Telecomunicacions són, en una part, també, de propietat municipal. Per tant, aquí hi ha un tema que, si es confirma la futura privatització, s'haurà de contemplar, s'haurà de veure què passa amb totes aquelles xarxes que, en una part, són de titularitat municipal o de titularitat conjunta municipal i de la Generalitat.

Bé, el Centre, durant aquests anys, porta a terme aquesta organització de xarxes i, bé, va fent la seva feina. La Llei, però, també permet la creació d'un ens de gestió empresarial per tal de poder portar a terme més eficaçment la gestió, i es crea la Societat Catalana de Telecomunicacions.

Bé, avui ens arriba aquest Projecte de Llei, tramitat amb urgència, al qual nosaltres presentem una esmena de retorn, una esmena a la totalitat, i ho fem, bàsicament, per una idea central: nosaltres desconeixem què és vol fer, desconeixem quina és la política que la Generalitat vol portar a terme en el món de les telecomunicacions.

Mirin, a Catalunya, bo o dolent, tenim un pla de carreteres; a Catalunya, bo o dolent, tenim un pla d'ordenació sanitària; bo o dolent, tenim un pla d'inversions locals, un pla territorial. Hi ha un projecte, que podem o no podem compartir, però sabem més o menys cap on volem anar. Doncs, bé, en el món de les telecomunicacions, Catalunya no té ni un pla estratègic de les telecomunicacions, ni un pla d'ordenació de les telecomunicacions, ni un pla de prioritització de les inversions en el camp de les telecomunicacions. Catalunya no té una política de les telecomunicacions, que podríem compartir o no compartir, però que podríem discutir, podríem saber quin és l'horitzó, en aquest camp de les telecomunicacions. No ho tenim, no sabem cap on volem anar.

I ara ens ve aquest Projecte de Llei, que és un projecte de Llei en què el que demana l'executiu al legislatiu és: «Senyors, votin una Llei que ens permeti fer el que vulgui» —el que vulgui l'executiu—, «que ens permeti fer i desfer, vendre, associar-se, aliar-se amb qui l'Executiu vulgui», venent-se patrimoni de tots els catalans, patrimoni que està en aquesta societat, que està en el Centre de Telecomunicacions.

Certament, quan ahir estava preparant aquesta intervenció, no sabia massa bé quina era la política, certament, perquè no hi ha política, però no sabia massa bé a què responia aquest Projecte de Llei. I, com molt bé ha assenyalat en Jordi Guilot, certament, hi ha pistes significatives en aquest DOGC del 4 de desembre, en què s'anuncia —i jo he de dir-ho aquí, senyor president: fins i tot, jo diria, amb un acte de menysteniment del Parlament— la privatització, abans de l'aprovació d'aquesta Llei. Jo, quan ahir, preparant aquesta intervenció, em vaig trobar amb el DOGC del 4 de desembre, que ja anuncia la privatització parcial, que fa el concurs de la privatització, estableix els mecanismes dels licitadors, dic: «Però, bé, això, com pot ser possible, si encara aquest Parlament no ha aprovat una Llei que regula aquest sistema?» Possiblement, es pot dir: «No, és que amb la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'any passat es pot permetre una interpretació.» Però, bé, jo crec que aquí, al meu entendre, hi ha un cert menysteniment del que és la capacitat del nostre Parlament.

Però no en sabem res més. No sabem quina és la política del nostre executiu, la política, a Catalunya, en un sector tan important com les telecomunicacions. No sabem què vol fer el Govern per fomentar la competitivitat real entre els operadors en el mercat de les

telecomunicacions. No sabem què vol fer per abaratir, realment, les tarifes d'interconnexió entre els operadors i entre aquests i els usuaris. No sabem què vol fer per afavorir l'accés a Internet, per implementar, per desbloquejar la situació del cable a Catalunya. No sabem què vol fer per enfortir i crear noves xarxes pròpies, capaces de connectar-se a les xarxes internacionals. No sabem què vol fer per impulsar i fer que Catalunya s'incorpori al capdavant de les innovacions tecnològiques. No sabem què vol fer la Generalitat per afavorir que tots els sectors socials puguin incorporar-se a la societat de la informació. De tot això, no en sabem res. No hi ha política, no hi ha prioritats, no hi ha un pla estratègic. Tenim un pla de carreteres, però no tenim un pla de telecomunicacions.

Com volem nosaltres enfortir, desplegar una societat competitiva, moderna, cohesionada, si el nostre Govern és incapaç de tenir un projecte en un sector d'aquesta importància? Això és la raó de fons que justifica la nostra esmena de retorn, la nostra esmena a la totalitat del Projecte.

Senyor president, nosaltres també presentem sis esmenes que han quedat vives després del treball de la Comissió. Les cinc primeres són esmenes que van en tots aquells punts de l'articulat que donen les mans lliures a l'executiu per desmuntar, vendre's el Centre; aquestes cinc primeres esmenes, les mantenim vives. Quant a la sisena, hi ha hagut un acord amb el Grup de la majoria i la transaccionem, i, per tant, presentem aquest text.

Nosaltres, en tots aquells punts de l'articulat que permeten accions de privatització, hi votarem en contra. Permeti'm que li digui una cosa, senyor Codina, ja que no hi és el senyor conseller —cosa que em dol, perquè és un tema prou important—: nosaltres, possiblement, no estariem en contra de la privatització, però haurem d'estudiar-ho molt seriosament; haurem d'estudiar, haurem de marcar unes prioritats, haurem de marcar una estratègia i, en funció d'aquest context, possiblement, després d'estudiar-ho nosaltres podríem donar el suport a aquest procés. Ara bé, no d'aquesta manera, no sabent quin és l'horitzó, no sabent quina és la perspectiva.

Per això, senyor president, nosaltres votarem afirmativament la nostra esmena a la totalitat i votarem, per tant, les cinc esmenes que queden vives en el debat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de l'esmena a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els arguments de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana són absolutament coincidents amb els arguments plantejats pels diputats que m'han precedit.

Amb absoluta sinceritat, és a dir, quan vam tenir a les mans el Projecte de llei, només entrar aquí, al Parlament, el primer que ens va venir a la ment va ser el Centre Informàtic de la Generalitat, en el primer en què vam pensar va ser en el Centre Informàtic de la Generalitat. A partir d'aquí, llegint el que diu el preàmbul, per exemple, quan diu: «Així mateix, considerant els canvis que es produeixen en l'àrea d'informàtica de la Generalitat», com si no hagués succeït res, com si aquests canvis de l'àrea informàtica fossin unes decisions superficials... Després –i ho vam dir en el debat de les esmenes a la totalitat, també, del Departament de la Presidència–, és clar, et trobes amb el Comissionat per a la Societat de la Informació, el Centre de Telecomunicacions, els canvis, aquests, en els serveis informàtics.

Tot això va fer plantejar-nos la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, perquè no estem a favor de la privatització, almenys com es fa en aquests moments dels serveis de la Generalitat; el cas del Centre Informàtic és un exemple dolorós que no volem que es reproduïxi. Podríem discutir, certament –estem disposats a discutir-ho–, si els serveis de telecomunicacions de la Generalitat han de ser tots de la Generalitat, han de ser tots privats, poden ser part de la Generalitat, part privats; estem disposats a discutir-ho, però a discutir-ho. El que estem fent avui aquí, o el que faran vostès avui aquí, és obrir el camí perquè no siguin de la Generalitat i no es discuteixi.

Però quan, un cop presentat, els dies passats, vam tenir l'oportunitat de llegir aquest *Diari Oficial* del 4 de desembre, ja vam arribar, diguem-ne, a convèncer-nos que sort que havíem pres la decisió encertada de presentar l'esmena a la totalitat, que sort que l'havíem pres, perquè, si no, quedaríem aquí una mica penjats. Perquè, és clar, ja no és el Centre Informàtic: ara també és la Catalana de Telecomunicacions, Centre Operador de Xarxes, que és una filial del Centre de Telecomunicacions.

Aleshores, el que nosaltres els demanàvem –ja sabem que, segurament, sense cap èxit– és que retiressin aquest Projecte. Ja sabem que sense cap èxit perquè, evidentment, hi ha uns condicionants temporals que fan que la cosa sigui més difícil que la que hauria estat en una situació normal. Ara, avui, ho han dit els diputats i els grups que m'han precedit: no sabem si vostès tenen una planificació; si vostès, tot això, ho fan seguint un criteri. Si ho fan seguint un criteri –el Centre Informàtic, el Centre de Telecomunicacions, el Centre Operador de Xarxes, el Comissionat de la Societat de la Informació, que està per aquí al mig–, si ho fan seguint un criteri, el que és lamentable, políticament, és que aquest Parlament el desconegui; que aquest Parlament vagi aprovant, hagi d'anar aprovant acords i desconegui en base de quin criteri es prenen aquests acords. Si no tenen criteri, és molt lamentable que prenguin decisions tan importants com privatitzar –com privatitzar– sense criteri.

Nosaltres volem ser optimistes i pensar que es tracta només d'una voluntat d'opacitat, d'una manca de transparència –que el deuen tenir, el criteri, però no ens l'expliquen–, perquè seria –hi insisteixo– molt greu que

vostès anessin privatitzant, si poden –si poden–, perquè, és clar, si creen disset operacions de privatització que, de moment, no acaben de quallar...

Aleshores, per aquest motiu –que, ja ho dic, són els que s'han explicitat, però bàsicament és aquest desconeixement–, desconeixem què volen fer, per què ho fan i, aleshores, amb aquest desconeixement, per la nostra pròpia valoració política, per la nostra pròpia consciència política, no podem votar res a favor, no sabent per què, és a dir, no sabent què, en veritat. És a dir, en realitat, què fem amb aquesta Llei? Què? Ni en el preàmbul ni amb les explicacions del senyor conseller no sabem per què, ni com, ni quan. No només no ho sabem: ni tan sols s'han aproximat a dir-nos-ho. Bé, hem llegit als diaris, algú va fer una roda de premsa, una nota de premsa dies enrere, i els diaris en parlaven, però no sabem més que això. Aquest és un motiu bàsic d'una esmena de retorn: el desconeixement.

El segon motiu, la desconfiança; és a dir, que succeeixi el mateix que amb el Centre Informàtic. No que hi hagi una part que es faci a la privada, no que hi hagi una part que es faci en una empresa mixta pública/privada, sinó que es privatitzi, amb els problemes laborals, econòmics, de patrimoni que això significa.

Desconeixement i desconfiança. I s'hi afegeix un tercer motiu, que és la sensació de menysteniment, que també han comentat diputats que m'han precedit; és a dir, el fet aquest del 4 de desembre al *Diari Oficial*, de la Societat Operadora de Xarxes. Menysteniment, fins i tot, del possible i hipotètic debat que aquesta Llei hauria pogut produir en aquest Parlament, el possible i hipotètic debat que aquesta Llei hauria pogut produir en aquest Parlament, ja que se li anticipa aquesta privatització. Hi insisteixo: nosaltres podem discutir si estem d'acord en una part de les privatitzacions. No som un partit que provinguí d'una tradició política ni estatalista ni privatitzadora; ni una cosa ni l'altra. Per tant, estem oberts a parlar del que faci falta. Ara, el que faci falta vol dir parlar-ne –parlar-ne. La privatització sense planificació, la privatització sense transparència i la privatització que dona la imatge que es fa per la privatització, d'aquesta n'estem en contra, radicalment en contra. Ho han sabut en el procés de privatització del Centre Informàtic i ho sabran en el procés de privatització del Centre de Telecomunicacions.

Pels motius que els he dit, doncs, nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat. Ens abstindrem a les esmenes del Grup Socialista; en milloren la redacció, però el problema de fons s'hi manté –el problema de fons s'hi manté. I, per tant, no podem votar favorablement aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fer un torn en contra de les esmenes que s'acaben

de presentar des d'aquesta tribuna per part d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Aquesta és una llei que el que pretén –i espero que després del debat i de la votació ho aconsegueixi– és modificar una llei que, en broma en broma..., i dic «en broma, em broma» perquè, francament, quan pensava una mica quins eren els antecedents, em semblava que feia quatre dies, i no, no fa quatre dies: va ser el 28 de desembre de l'any 93. Fa cinc anys, aproximadament, que, gairebé dia per dia, el 28 de desembre, com dic, es veia aquella llei que jo em vaig atrevir, molt a primera instància, a dir que per part de l'oposició era una llei de les pors. I dic que va ser una llei de les pors perquè en aquell moment hi va haver tres esmenes a la totalitat: una del Grup Socialista, una d'Iniciativa per Catalunya, no n'hi havia d'Esquerra Republicana, i n'hi havia del Grup Popular.

I una llei en què, en aquell moment, quan es va veure tota la sèrie d'inconvenients que s'hi posaven per part de l'oposició veien, explicaven que el que anàvem a fer, el que anava a fer el Govern amb la creació d'aquell centre era una cosa importantíssima, era una cosa gairebé secreta, que havia de generar no sé quantes preocupacions de tothom, perquè la Llei de la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió quedava curta en les propostes i en les pors que hi havia en aquell moment.

Jo explicava que l'únic que tractàvem era d'abaratir costos per una banda, de fer una sola xarxa de tot el que hi havia en aquell moment –hi havia la policia, hi havia xarxa comunicacional entre hospitals, hi havia els guardes forestals, hi havia una pila de xarxes, nou o deu, si no ho recordo malament–, que l'únic que fèiem, jo explicava, era organitzar-ho d'una altra manera, que es pogués fer, en fi, d'una forma determinada.

Això no es va acabar de creure, i les pors que dic..., sobretot recordo el diputat Ferran, del Grup Socialista, quan explicava, doncs, això, les pors que hi havien, el que a ell li semblava que podia passar, que si fins i tot l'únic bo que tenia aquesta Llei és que havien agafat de model la creació de Retevisión; deia: «Això és bo.» Ho deien l'any 93, quan qui l'havia creat eren els seus companys socialistes a Madrid, llavors en aquell moment allò era bo. Per tant, vostè deia: «Això és l'únic de bo que té; en la resta, en el que penja d'aquí, tenim desconfiança», tenien pors.

El resultat, quin ha estat? És que després d'aquests cinc anys el Centre de Telecomunicacions ha fet allò que nosaltres dèiem que faria. I les pors que vostès van mantenir s'ha demostrat que en aquests cinc anys no hi ha hagut ni una sola intervenció en el Parlament que hagi mostrat la preocupació dels grups que en aquell moment n'estaven, de preocupats, per la tasca que s'havia encomanat al Centre de Telecomunicacions.

Això, realment, és el que ha passat al llarg d'aquests anys. I avui portem una llei, la modificació d'uns articles, per una raó única i exclusiva, i en la mateixa línia, sense pors, sense angoixes, sense haver-se de preocupar més enllà del que suposa, doncs, una acció del

Govern, que per part de l'oposició pot estar no ben vista; més enllà d'això tampoc no hi res més.

El que pretenem és una actualització. Han passat cinc anys. És molt poc temps en la memòria de tots nosaltres, però en el camp de les telecomunicacions s'ha demostrat que és una vida. En cinc anys, en un camp tan dinàmic com el de les telecomunicacions, han passat cinquanta coses des d'aquell moment. L'any 93, per exemple, Telefónica era un monopoli; Retevisión era un monopoli de l'Estat. S'ha privatitzat. I per què s'ha privatitzat? Només per necessitat? Per necessitat, per una banda, i per altra banda, perquè les normes de la Comunitat Europea no només així ho diuen, sinó que ho recomanen, i en el nostre entorn, i en el conjunt de la Comunitat Europea, doncs, tots els països van en aquesta línia, perquè hi han serveis que és bo que continuïn sent controlats pel estaments públics i altres que és bo que sigui l'empresa privada qui els faci funcionar.

Nosaltres pensem que tot el que és el control, planificació, direcció, si es vol, de tot el que fa referència a les telecomunicacions ha de continuar sent públic i ha d'estar en mans de les administracions públiques, però el que és la gestió pot estar perfectament diferenciat i estar portat per una empresa privada, per les empreses privades, en general. Això per una banda.

I per altra banda, la interrelació que cada dia més hi ha entre el servei informàtic en general i el servei de les telecomunicacions, saben que és de tal magnitud que voler mantenir dues estructures diferenciades ens sembla que no només no és convenient, sinó que, des d'un punt de vista tècnic, doncs, això no va per aquí –això no va per aquí. Això va, cada vegada més, a integrar-ho.

En el debat d'avui hem sentit gairebé les mateixes pors, en definitiva, els mateixos recels, els mateixos recels que hi havia fa cinc anys. Jo sé que aquest és un posicionament polític i que es fa molt difícil que amb discursos i, fins i tot, amb possibilitats d'intentar trobar pactes en els passadissos quan la posició política està molt clara, com la que vostès han defensat, és molt difícil trobar acords.

Però hem volgut, encara, fer un aproximament a les seves voluntats. I com ho hem fet? És una llei a la qual s'han presentat setze esmenes, i de les setze n'hi havia una de nostra, de Convergència i Unió. Vaig voler que..., intentar, vaja, que, amb un gest que es pogués entendre com unes ganes d'aproximació..., aquella esmena nostra la vam retirar. Després n'hi ha hagut un grup del Grup Popular que les vam admetre. I al Grup Socialista, exactament la meitat més una –que ara en parlarem– també els les vam admetre.

És a dir, voldríem continuar transmetent la confiança que jo tenia fa cinc anys i que avui continuo tenint, que allò que fèiem llavors i el que ara anem a modificar no els hauria de preocupar en absolut, més enllà de les preocupacions polítiques que és lògic que vostès, per una qüestió de posicionament, vulguin mantenir.

Espero que si arriba el moment que al Centre de Telecomunicacions s'arriba a, una de les seves parts, aquesta que jo deia de la gestió, haver-la de privatitzar, sigui, en definitiva, una bona opció que hagi fet el Govern. Si

no ho fos, també tindrem els mecanismes parlamentaris per poder exigir explicacions i poder debatre si aquell gest, si finalment es produeix, és bo o és dolent.

Però jo, lliurant tot seguit aquesta transaccional que anunciava el senyor Carbonell, i que lliuro a la Mesa amb aquesta voluntat..., ja sé que això no pot fer canviar, ja li ho he dit, no li estic demanant, amb aquesta transaccional, que vostès, en aquest cas el Grup Socialista, retirin l'esmena a la totalitat; tampoc era la nostra pretensió. La nostra pretensió ha estat, per una banda, intentar reproduir una mica aquell debat de les pors, que ara s'ha tornat a suscitar, dient-los que no pateixin, com, de la mateixa manera que aquell resultat no ha estat perquè s'haguessin de preocupar, aquest tampoc ho és. I a més, hem acceptat esmenes, fins avui encara n'hem transaccionat una altra, perquè vegin –encara que no ho reconeguin– la voluntat del Grup de Convergència i Unió, que hem intentat, en allò que ens ha estat possible, aproximar-nos. En el que no ens ha estat possible, no ens hem aproximat ni ara ni mai, perquè, clar, portada la reducció gairebé a l'absurd, si ens dediquéssim a acceptar totes les propostes que ens vénen per part dels grups de l'oposició hi hauria una transposició: nosaltres seríem l'oposició, i vostès serien el Govern, i avui per avui això no és així.

Senyor president, acabo, doncs, la meva intervenció. Demano que es faci una votació separada d'aquesta esmena transaccional que ha estat acceptada, presentada conjuntament amb el diputat Carbonell. I la resta d'esmenes que queden pendents, junt amb les esmenes a la totalitat, com es desprèn de la meva explicació, les votarem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, en primer lloc, el Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la política del Govern de privatitzacions parcials o totals de determinades empreses públiques de la Generalitat que operen en el sector de les telecomunicacions, com ara el Centre de Telecomunicacions, Centre d'Informàtica, Televisió de Catalunya, Multimèdia, etcètera, és una prolongació, a petita escala, de la política econòmica general del Partit Popular a nivell estatal, i respon a les recomanacions fetes per una directiva de la Unió Europea que aquí s'ha transformat pràcticament en un manament imperatiu.

La liberalització del sector de les telecomunicacions no és, d'entrada, una mala opció, en la mesura que pot conduir a la dinamització del mercat de les tecnologies de la comunicació i informació, facilitar l'accés de Catalunya a la societat de la informació, pot permetre la millora de l'oferta de nous serveis a preus més competitius i pot crear, almenys teòricament, més indústria i més ocupació.

El problema, no obstant, és que aquesta política de privatitzacions s'ha dut a terme en molts casos més per aconseguir de forma ràpida un estalvi de la despesa pública o per obtenir recursos econòmics a partir de la venda parcial o total de determinades empreses d'aquest sector estratègic, que pensant en una regulació efectiva del sector que garanteixi un seguit de drets bàsics a la ciutadania. En aquest sentit, cal tenir en compte que la constitució de societats privades per a la gestió de funcions pròpies fins ara d'empreses públiques limita la capacitat de control parlamentari, i, per tant, amb mitjans reduïts de control social, no podem esperar una explotació suficientment protectora dels drets públics i defensora de la cohesió social i territorial de les telecomunicacions.

Com es garantirà a partir d'ara, per exemple, la possibilitat que determinats nuclis habitats de muntanya puguin rebre els senyals de ràdio i televisió pública si l'explotació de la xarxa d'emissores de la Generalitat correspon a una empresa privada que no obtindrà cap benefici d'instal·lar o mantenir un reemissor en una vall dels Pirineus? O, en el cas de la prevista privatització del Centre Informàtic de la Generalitat, com es garanteix la confidencialitat de les dades emmagatzemades pels serveis informàtics de la Generalitat?

Pel que fa al Projecte que se'n posa a consideració, de modificació de la Llei de creació del Centre de Telecomunicacions, cal tenir en compte que aquest organisme públic té com activitats bàsiques la gestió i l'explotació de tres xarxes vinculades directament o indirectament a la Generalitat: la xarxa de les emissores de ràdio i televisió de la Generalitat, la Xarxa Nexus, de la policia catalana, i la Xarxa Corporativa de Veus i Dades de la Generalitat. (*Remor de veus.*) El Projecte de llei proposa la separació de les funcions...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Tugues i Boliart

...proposa les funcions de coordinació i supervisió que restarien a l'ens públic de les gestió i explotació d'aquestes xarxes, que podrien ser desenvolupades pel Centre o per la Companyia Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes, SA, o d'altres societats noves.

Pel que fa a temes concrets, d'aquest Projecte, ens preocupen tres coses. En primer lloc, que la privatització de determinades funcions pròpies, fins ara del Centre de Telecomunicacions pugui representar una reducció del personal que treballava a l'ens públic. En segon lloc, no queden clares quines són les funcions pròpies del Centre pel que fa a les línies directrius de coordinació i supervisió sobre la gestió i l'explotació privada dels sistemes i serveis de telecomunicació fins ara propietat de l'ens públic, ni d'aquells que, eventualment, en el futur puguin correspondre a la Generalitat. I en tercer lloc, que les possibilitats de gestió i explotació de les actuals o futures xarxes del Centre restin en mans exclusivament de societats privades. Això ha estat corregit en la versió final del Projecte de llei, on no es tan-

ca totalment l'eventualitat que el Centre pugui assumir les funcions de la societat anònima –i no només les de supervisió i control–, si el Govern ho considera oportú.

De tota manera, el que el nostre partit, el Partit per la Independència, defensa va molt més enllà d'una reorganització estructural del Centre de Telecomunicacions. El que defensem és la reforma de la Llei estatal d'ordenació de les telecomunicacions i la transferència que l'Estat es reserva en exclusiva en aquest àmbit, de manera que sigui la Generalitat qui assumeixi la capacitat de regulació i control de les infraestructures i serveis de telecomunicació que operen a Catalunya. És en aquest marc que voldríem que fos precisament el Centre l'organisme responsable, en una primera instància, de reordenar aquestes competències a Catalunya.

El Projecte de Llei que nosaltres desitjaríem seria, doncs, molt més ambiciós i tindria en compte la possibilitat que el Centre assumís aquestes funcions, tot facilitant, per exemple, la creació de noves operadores de capital català que oferissin serveis bàsics de telecomunicació en el mercat liberalitzat. El Projecte que se'n presenta, tot i no preveure aquesta possibilitat, tampoc no la dificulta en el cas que Catalunya recuperés aquesta potestat per la via de l'article 28.1 de l'Estatut, en relació amb el 150.2 de la Constitució.

Per tant, malgrat les objeccions a què hem fet referència, que depassen la redacció concreta d'un article determinat, valorem favorablement aquesta proposta legislativa i, per tant, la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per fixar la posició, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molta brevetat. Com a cosa prèvia, voldríem, doncs, lamentar que el senyor conseller de Presidència, que ha estat aquí per presentar el Projecte del Govern, no hagi tingut l'amabilitat d'estar aquí present al debat i a les intervencions de tots els portaveus dels grups polítics. Hem de suposar que ha tingut coses importants que justificarien la seva falta de presència en aquest moment.

També, com a cosa prèvia, voldríem comentar que, des del Grup Popular, hem vist que aquest Projecte que avui estem debatent potser no ha estat el moment oportú de presentar-lo. Ens sembla que..., no sé si són les presses electorals que fan que avui estiguem aquí en aquest Ple escombra, netejant projectes de llei que es podien haver presentat abans o esperar-se a després... Aquesta és una circumstància que nosaltres també lamentem que es produeixi, però, ja que tenim un projecte que se'n ha presentat, la nostra obligació com a grup parlamentari és estudiar-lo, debatre'l i, en tot cas, donar la nostra opinió.

Pensem que una llei que es va realitzar l'any 1993, dintre d'aquest camp de la informàtica i d'elements de tanta mobilitat, no és res tampoc estrany que l'any 1998, al final del 98, estiguem parlant d'una modificació.

Nosaltres hem presentat, amb la millor bona voluntat d'esmenar el Projecte de Llei, unes esmenes que han estat acceptades pel Grup de Convergència i Unió, i vull explícitament agrair la col·laboració del portaveu de la Ponència, el senyor Codina, que des del primer moment va estar receptiu a les nostres propostes.

Hem escoltat amb molt interès la intervenció dels portaveus que han presentat el vot per a la devolució del Projecte al Govern. Evidentment, podríem subscriure part dels seus arguments, que no els voldríem veure també circumstancials, perquè aquest moment electoral se'n presenta aquí a la cantonada. No entenem que aquest ha sigut l'objectiu d'aquesta coincidència entre els tres grups d'Iniciativa per Catalunya, Partit Socialista i Esquerra Republicana. Crec que això és un problema filosòfic de cada partit, que justifica que en un moment determinat les aliances puguin semblar conjunturals, però que no ho són, sinó que són de fons, i entenc que és així.

Per la nostra banda, entenem, doncs, que aquest Projecte, amb les nostres esmenes, s'ha millorat. I nosaltres anunciem que, si la transaccional, l'esmena entre Convergència i el Partit Socialista, és acceptada, la votarem favorablement. No votarem favorablement la devolució del Projecte presentat pels tres grups parlamentaris, i votarem afirmativament el Dictamen de la Ponència que presentem avui al Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a les votacions, però abans el secretari primer donarà lectura a l'esmena transaccional, acceptada pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. L'esmena transaccional afecta l'esmena número 6, del Grup Socialista, i diu: «Les societats constituïdes pel Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya se subrogaran en tots els contractes, acords, pactes i convenis necessaris per a dur a terme les funcions d'explotació i gestió dels serveis i els sistemes de telecomunicacions que, efectivament, formin part de l'objecte social d'aquelles.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Votarem en primer lloc les esmenes a la totalitat, que suposo que es poden votar les tres conjuntament.

Iniciem la votació de les esmenes a la totalitat.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 29 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Passarem ara a votar les esmenes del Grup Socialista, tenint en compte que, tal com ha estat demanat, s'han de votar separatament les esmenes vives de l'esmena transaccionada. Votarem, en primer lloc, les esmenes vives del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 18 vots a favor, 62 en contra i 15 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena transaccional.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passarem ara a votar el text del Dictamen. Hi ha una petició de votació separada, per part del Grup Socialista. Hi ha algun altre grup que demani votacions separades? *(Pausa.)* No?

Votarem, per tant, en primer lloc, l'article primer, número 2.2, l'article primer, número 2.3, l'article segon, l'article tercer, l'article quart i l'exposició de motius.

Iniciem la votació dels articles que acabo d'assenyalar.

Iniciem la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 65 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha estat aprovat per 83 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, que reprendrem a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de la consellera de Justícia i dels consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Correspon, en primer lloc, tal com havia sigut anunciat, de substanciar les preguntes a respondre oralment, i en primer lloc les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament de l'Eix Transversal al cap d'un any de la seva inauguració

La primera pregunta és sobre el funcionament de l'Eix Transversal al cap d'un any de la seva inauguració. Formulada pel Grup Socialista, té la paraula per fer la pregunta el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria saber, en opinió del president de la Generalitat, quin és el funcionament i el grau d'acceptació del funcionament de l'Eix Transversal en aquest primer any de la seva existència en la seva globalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, totes les informacions que tenim ens diuen que l'acceptació..., que el funcionament és bo, quant a utilització, quant a accidents, etcètera, i que l'acceptació, la valoració que en fa la població, també és positiva.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Consti que nosaltres fem una valoració també positiva de molts aspectes del funcionament de l'Eix Transversal, però la Maria i la Cèlia van arribar tard un dia a l'hospital per la cua de camions; en Miquel, pagès, no pot fer servir l'Eix i no veu sortida als seus productes, i el seu fill aprofita l'Eix per marxar de la seva explotació; la Montserrat, que és botiguera, no veu gent de tot arreu perquè de Manresa a Lleida l'Eix no és una bona eina, encara; en Roger, que és estudiant i esportista, va arribar tard a un entrenament perquè es va quedar sense gasolina i li va haver d'arreglar el problema el RACC; la Farners, que és actriu, no pot fer bolos, perquè tots els diners es gasten al Teatre Nacional, i en Narcís, que és transportista, va tenir problemes un dia en un tram de tres carrils fent un avançament a un camió de gran tonatge. I en Pere? En Pere què diu? En Pere, en Pere..., Macias, sap que són festes, que ara ve Nadal i que aviat hi haurà eleccions, i en Pere..., Macias ha decidit anunciar que són festes i desitjar-nos un bon Nadal, i per ser ecològics aquest any no ens caldrà retallar diaris el dia dels Sants Innocents. I, això, amb diners de tots els ciutadans, a major honor i glòria del president de la Generalitat de Catalunya i d'en Pere..., el «Messies». *(Rialles.)*

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, li agraeixo el bon humor i..., bé, escolti, veurà, aquest Eix té un trànsit, una intensitat de 7.200, i de fet fins que no estigui als 15.000 no es podrà considerar que estigui en una situació de saturació. Ara, que un dia, doncs, resulti que a un se li posi un camió al davant, o qualsevol cosa, això passa a qualsevol carretera. A les millors. I no cal dir, per exemple, doncs..., en fi, a les carreteres d'entrada a Barcelona, tot i que n'estem molt contents, tots, d'haver fet les rondes que varem fer, per exemple, no?, i altres coses, i crec que és mèrit de tots. Però avui hi ha hagut una persona que per venir de Tiana a Barcelona hi ha estat una hora i mitja, la qual cosa no vol dir que les rondes i el nus de la Trinitat no sigui una obra molt positiva i molt útil, però hi ha estat, de Tiana a Barcelona, una hora i mitja. Bé, ha estat un fet absolutament excepcional.

Per la resta, tots aquests senyors que vostè diu, en Pere, la Farners, la Montserrat, etcètera, etcètera, jo crec sincerament que fan una valoració altament positiva. Crec, per altra banda, que hi han les dades objectives per acabar-ho de reblar, per reblar el clau: l'índex d'accidentalitat, per exemple, tal com es calcula, doncs, és oficialment i, diguem-ne, d'una manera normativa, és de 23, concretament, 23 sobre 100 milions de vehicles / quilòmetre, i concretament el de l'Eix Transversal és de 13 —és 23 en el conjunt de les carreteres de Catalunya i 13 en el cas concret de l'Eix Transversal.

I bé, quant a les benzineres, que vostè té raó que se n'hi han de posar quatre i encara de moment només n'hi ha una, li puc anunciar que n'hi ha una ja d'adjudicada, concretament la de Gurb; n'hi ha una altra que, si no ho recordo malament, és la de Sant Pere Sallavinera, i una altra està pendent d'adjudicació i una altra funciona, que és la del coll de Ravell.

I bé, en conjunt, torno a dir-li que l'opinió general que hem recollit és altament positiva i que, a més, això es manifesta en allò que és més significatiu, i és amb inversions noves, amb noves iniciatives econòmiques, amb noves iniciatives culturals, amb noves iniciatives universitàries —que vostè, senyor alcalde..., a més de cap de l'oposició, alcalde de Girona, coneix prou bé—, i en general, repeteixo, és una de les coses que al cap d'un any està tenint una acceptació més i més positiva. Com... En fi, el que pot passar és això: que per venir de Tiana a Barcelona s'hi estigui una hora i mitja, la qual cosa no vol dir que no s'hagi fet un gran esforç, positiu, eficaç, útil, en tot el que fa referència a la comunicació entre Tiana i Barcelona.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el futur immediat de la política catalana

La segona pregunta és sobre el futur immediat de la política catalana, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer quin és el criteri del president sobre el futur immediat, els objectius polítics immediats, l'horitzó immediat desitjable per a aquest país, tenint en compte que, al nostre criteri, estem acabant el segle amb bona part dels problemes amb els quals el vam començar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, els objectius immediats —m'agafo a la paraula «immediat» que vostè ha dit— del Govern de la Generalitat en aquests moments són... òbviament el primer de tots aprovar els pressupostos; segon, aprovar unes quantes lleis importants, que avui se n'estan aprovant unes quantes i se n'aprovaran més els dies que vénen; presentar al Parlament algunes noves lleis, una d'elles la de l'esport, com vostè sap; seguir fent sistemàticament l'acció de govern, des de la reforma escolar fins a obrir ahir mateix una línia nova de crèdit per al sector porcí; tenir noves iniciatives de govern, com per exemple la dinamització dels barris, i finalment, també, evidentment, en un termini no massa llunyà, el que caldrà és anunciar si les eleccions seran al mes de març o a la tardor.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president. Per repre-
guntar, té la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Guillem Graell, el 1902, publicava el llibre *La cuestión catalana*. Els problemes bàsics que denunciava en aquell llibre, aviat farà un segle, són els mateixos d'ara: un dèficit fiscal insuportable i una política d'infraestructures absolutament perjudicial. Ha passat pràcticament un segle, però estem igual, i una cinquena part d'aquest segle l'ha tingut a vostè com a president. Tenim un mal sistema de finançament —el que vostès han volgut que tinguéssim, perquè és el que han negociat—; sent vostès decisius a Madrid i votant els pressupostos de l'Estat, el Govern espanyol discrimina Catalunya en les seves inversions públiques, amb un 36% menys que la resta de l'Estat; tenim un aeroport col·lapsat; una revolta popular contra la Catalunya de peatge, que vostès mantenen, i la gent de Vallirana porta trenta anys fent cua a la N-340, dels quals divuit amb vostè de president; estem estancats per sota la mitjana europea; hi ha nuclis habitats amb camins rurals sense asfaltar; una gran desconexió entre el que s'aprèn a escola i la feina que es troba més endavant, i tot això perjudica la cohesió social, la competitivitat i el dinamisme econòmic; la Catalunya culta no té indústries de la cultura, ni de cinema, ni

audiovisuals, ni discogràfiques, i quan algun departament ha de renovar el sistema informàtic ho fa posant-ho tot únicament en castellà, i els diners que ens costaria rescatar autopistes són la mateixa quantitat que amb el seu vot permetran que es regalin a les empreses elèctriques.

Si el seu Govern no ha estat capaç de canviar això, potser ha arribat l'hora, democràticament, de canviar el seu Govern, pel bé de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, jo, sobre això dels cent anys, comprendrà que el que no s'ha arreglat en noranta-vuit anys no s'arreglarà allò..., en el termini immediat, oi? Ara, sobre els cent anys, no vull ser crític amb la història de Catalunya, ni amb els protagonistes diversos que ha tingut la història de Catalunya durant aquests cent anys, perquè..., home, no vull ser cruel. Cruel amb Catalunya, atenció, però també, potser, cruel amb tots nosaltres, de passada. Perquè, a més, per altra banda..., i no voldria ofendre ningú, ni cap memòria històrica, però vull dir..., si durant cent anys les coses no han anat prou bé, doncs, potser ens haurem de repartir una mica la culpa tots plegats, no?, i tots els nostres antecessors. Però... Perquè, per altra banda, també haurem d'analitzar, doncs, totes les herències, etcètera.

Però, per altra banda, el que jo vull dir, en elogi no solament del que ha estat la nostra etapa –no la del Govern de Convergència i Unió: la nostra, la de la Catalunya actual–, i el que van fer els nostres antecessors –que crec que no mereixerien una crítica cruel, sinó el nostre reconeixement–, és que aquest país que vostè acaba de descriure, francament, no és el que jo veig. Però no és que no sigui només el que jo veig: és que no hi ha cap enquesta, no hi ha cap estudi sociològic sobre Catalunya en el qual l'opinió general no sigui la que el país ha progressat sensiblement, d'una manera important, i que els problemes grossos que se'ns han plantejat, grossos, que s'han plantejat durant aquest segle de dictadures, de guerres civils, de persecucions, de genocidis com a mínim culturals i, diguem-ne, d'identitat, i fins i tot també de canvi de població, de transformacions econòmiques i socials profundíssimes..., Catalunya, que en la situació amb què s'ha trobat durant més de la meitat d'aquest segle podia haver sucumbit, en aquestes situacions tan difícils, no ho ha fet, sinó que arriba a finals de segle amb unes perspectives brillants.

Això és com jo ho veig i com em fa l'efecte que ho veuen molts ciutadans de Catalunya, si és que hem de fer cas de les opinions públiques que es recullen.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si les institucions catalanes de govern són les que haurien de decidir i controlar el grau de solidaritat de Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol

A continuació, té la paraula el Grup Mixt per a la pregunta sobre si les institucions catalanes de govern són les que haurien de decidir i controlar el grau de solidaritat de Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol. Formulada, com he dit, pel Grup Mixt, té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. El proper curs polític, de fet la propera campanya electoral, vindrà marcada de manera molt prioritària per la reclamació d'un nou sistema de finançament molt més just per a Catalunya del que ho és l'actual: creu el president de la Generalitat que és des de Catalunya que hauríem de decidir i controlar el grau de solidaritat amb la resta de l'Estat?

El president de la Generalitat

Senyor Tugues, estic d'acord que, durant la propera legislatura, aquest tema del finançament serà..., no l'únic, però sí un tema importantíssim, i potser en certs aspectes el més important. Ara, quant a la seva pregunta concreta, el que li vull dir és que, fins i tot en el millor dels casos, quan es forma par d'un conjunt –sigui Espanya, sigui Europa–, l'organització de la solidaritat és resultat d'un acord que depèn de molts factors i dels diversos agents, no? I un d'ells, òbviament, és el pes polític que cadascun dels seus components tingui. És una qüestió de sobirania i de poder polític, que no són exactament la mateixa cosa, però que s'assemblen en part, no? Per tant, caldrà veure quin és el poder polític, quin és el grau de sobirania i quin és el grau de voluntat del poble de Catalunya i d'aquest Parlament per tal d'aconseguir aquesta millora que vostè justament reclama.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Fins ara el conseller d'Economia i Finances i el mateix president de la Generalitat han indicat que el llistó de les nostres reivindicacions és al voltant dels 400.000 milions de pessetes més de les que tenim. És una bona xifra, que encara seria millor si el dèficit fiscal no fos d'1 bilion 200.000 milions, o si la inversió de l'Estat a Catalunya no fos un 36% menys que a la mitjana de l'Estat i, en canvi, fos un 41% més, per exemple, com passa amb la Comunitat de Madrid. Dir que volem 400.000 milions més és com dir que renunciem a 800.000 milions, que en bona lògica ens correspondrien. Però plantejada així la reclamació pot tenir unes efectes clarament negatius.

En primer lloc, dona la sensació que els prenem a uns altres, aquests diners, i per tant preparem-nos per ser

qualificats de fenicis i lladres per amunt. En segon lloc, tenint en compte que el Govern central s'ha tancat en rodó a considerar cap variació sobre l'actual sistema, posa el llistó de la reivindicació massa baix, ateses les possibilitats, la qual cosa al final de la negociació ens pot conduir –si es vol mobilitzar el país, com s'ha dit– a una altra frustració col·lectiva.

Per què no reclamen allò que és nostre, tot allò que és nostre, i deixem que siguin ells qui posin una xifra a la solidaritat que s'espera dels catalans respecte a la resta de l'Estat? Quant creu el senyor Aznar o el senyor Rato que hauríem de pagar els catalans, atenent el tracte tan fantàstic que ens dispensen com a poble? Creuen raonable aquests dirigents espanyols, i altres, que Catalunya tota sola contribueixi un cinquanta per cent més, perquè «España vaya bien, bien, bien» –s'ha de dir tres vegades, pel que sembla, perquè se n'assabenti tothom–, que el conjunt de la Unió Europea? Ha de ser més solidària Catalunya sola –que té una renda familiar disponible encara un pèl per sota de la mitjana comunitària– que el conjunt de la Unió Europea? Si arriben, el senyor Rato, el senyor Aznar, a aquestes conclusions, que ens ho diguin, i que ho diguin ben alt –tres vegades, si pot ser–, i que se'ls senti. A veure si aleshores trobem algú que entengui per què el president i el Govern de la Generalitat reclamen d'entrada la retenció de només una tercera part de l'actual espoli fiscal.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té de nou la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, no cal que ens preparem perquè ens diguin segons què poc amable, perquè si vostè llegeix els llibres de l'Elliott sobre els segles xvi i xvii –xvii, concretament–, doncs, ja ens ho deien, no la paraula «fenicis», que no estava de moda, però altres d'equivalents; o, si se'n va una mica més enllà, els escrits d'un gran escriptor castellà, que a més era un pamfletari, que era Quevedo. Per tant, prepari's igualment.

Ara, a part d'això, també convindria que vostè tingués, i tots tinguéssim un cert sentit de la realitat i comprenguéssim que nosaltres, en aquest conjunt en el qual estem, que és Espanya, i que també és Europa, no podem fer segons quins plantejaments maximalistes. En tot cas, de totes aquestes qüestions se n'haurà de parlar. Nosaltres ara tenim davant nostre, eleccions a part, tenim davant nostre una tasca de sensibilització de tot Catalunya, de discussió i sensibilització tant com puguem a nivell espanyol, malgrat aquesta referència que acabo de fer, a l'Elliott i a Quevedo.

Tindrem en el seu moment, òbviament no ara, sinó suposo que en la legislatura vinent, una discussió d'aquestes qüestions en el Parlament de Catalunya; tindrem, haurem d'emprendre tota una tasca difícil de fer –però és la que ens toca fer–, de maduració general d'aquest problema a Catalunya, però sobretot fora de Catalunya –ho repeteixo–, sabent fins a quin punt se-

gons com pot ser picar en ferro fred, però si ens toca picar en ferro fred haurem de picar en ferro fred, que també al final es doblega, i sobretot haurem de veure quina és la força política que Catalunya, la voluntat política que Catalunya podrà posar sobre la taula de negociació.

Amb tot això, penso que nosaltres aconseguirem millorar el nostre sistema d'una manera notable, d'una manera important. El que no puc fer de cap manera ara és entrar concretament a fixar-ne les quantitats.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com afectarà la proposta de compensació de les companyies elèctriques els consumidors de Catalunya en cas que s'aprovi

A continuació, la següent pregunta, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: com afectarà la proposta de compensació de les companyies elèctriques els consumidors de Catalunya. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Tots vostès saben que l'electricitat és un bé necessari, com ho pot ser l'aigua, i que ara, sota l'eufemisme de costos de transició a la competència, s'està a punt de concedir a les companyies elèctriques d'un a dos bilions de pessetes, que pagarà l'usuari amb un recàrrec del 4,5% sobre les factures.

Jo li demanaria al senyor president de la Generalitat què ha fet o què pensa fer el Govern de Catalunya davant d'aquest fet. Hi donaran el seu vistiplau?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Li vull recordar, en primer lloc, que la liberalització, sobretot en una administració, tan radical i ràpida com es fa aquí, que no té precedent a Europa, de la forma que s'ha fet, significa, a la pràctica, una rebaixa de les tarifes.

Li vull dir que li agraeixo molt la seva pregunta, li vull dir que li agraeixo molt la seva pregunta perquè, justament, des de l'any 93, concretament, un dels grans objectius del Govern de la Generalitat i de Convergència i Unió aquí i a Madrid ha estat precisament aconseguir –i ho hem fet amb èxit– aquesta rebaixa de les tarifes elèctriques.

Per tant, estigui tranquil, que tota la negociació que hem fet i encara no hem acabat –i per això l'altre dia ens vam abstenir, concretament al Senat– està destinada a aconseguir aquest i altres –aquest i altres– objectius que vostè ha esmentat.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, m'amoïna que m'agraeixi la pregunta, perquè és la primera que m'agraeix des que estic en aquest Parlament. (*Rialles.*)

De totes formes, li diria que la rebaixa de tarifes de moment no s'ha vist per enlloc, comencem per aquí. S'ha liberalitzat el sector aeri i el de telecomunicacions i no s'ha rebut cap compensació, ni de molt, de la que s'anuncia per a les elèctriques. Som el tercer país d'Europa en cost d'electricitat. S'anuncien beneficis extraordinaris, a sobre dels que ja tenen, per a les companyies elèctriques i per als bancs, que titularitzaran o, millor dit, pagaran i rebran els beneficis d'aquesta operació.

Vostès tenen aquesta filosofia, senyor Pujol: ho fan amb l'aigua. El cànon de sanejament el venen als bancs; ho fan amb els peatges, ho fan sense amoïnar-se que això és una hipoteca gravíssima sobre el futur del ciutadà i ciutadana de Catalunya. No té res a veure amb la faramella de la balança fiscal, té a veure amb el cada dia; ni amb la propera legislatura, perquè potser serà la setmana vinent que això ja existirà.

La Comissió Europea ha advertit sobre aquesta qüestió. Vostès ja van votar a favor que l'usuari pagués 750.000 milions de pessetes més per temes de nuclears, però era una inversió errònia en societat de mercat, senyor president. Vostès diuen que estan negociant perquè la FECSA i l'Enher –vergonyantment en diuen «companyies catalanes», caldria veure al seu accionariat si ho són– surtin ben parades, és l'únic que els interessa. I els ciutadans?

Senyor Nadal, si s'aprova això, l'autèntica llufa del 28 de desembre d'enguany serà el rebut i la sobrecàrrega en l'electricitat.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com pot comprendre, si la primera vegada d'ençà de no sé quants anys li agraeixo una pregunta, segons m'ha dit, és perquè les dades van a favor meu; oh, és clar, si no, no seria tan imprudent.

Però quan jo li dic que nosaltres, del 93 ençà, hem fet aquesta política és perquè del 93 –vol dir amb efectes del 94– fins al 98 la tarifa mitjana en pessetes corrents ha baixat de 14,5 pessetes a 12,77; això en números.

Ara, què passa amb tota aquesta polèmica, amb totes aquestes noves disposicions a les quals vostè ha fet referència. els costos de transició, etcètera, etcètera? Que del 98 al 99 baixaran de 12,77 –de 12,77– a 12,15. Per tant, aquesta política de rebaixa del cost, tant des d'un punt de vista industrial com des d'un punt de vista domèstic l'hem fet i crec que l'hem fet amb èxit, i abans

sí que era veritat que realment nosaltres teníem una electricitat molt cara; ara ho és molt menys: primera, perquè ha baixat; segona, perquè, a més, amb l'evolució de la pesseta també la comparança amb altres països ens és favorable.

Què negociem? O què hem negociat? Primera, nosaltres veníem condicionats per una llei del 95 –val la pena dir-ho–, plantejada pel Govern socialista i m'imagino que votada per nosaltres també, no li ho nego pas, i una altra llei del 97, aquesta del Partit Popular, en la mateixa línia.

Què hem negociat en aquest marc? Una liberalització tan ràpida com sigui possible, però evitant segons quines conseqüències que podria tenir; seguir baixant les tarifes, com li acabo de demostrar ara amb aquestes xifres; defensar les energies alternatives i defensar la cogeneració, i assegurar –i aquí és on hi ha el tema, on, és clar, surten FECSA i Enher, que, evidentment, no tenen capital català, de fa molt de temps; Enher mai–, d'assegurar les inversions que Catalunya necessita per tenir un subministrament elèctric prou important i de prou qualitat, i en aquesta línia un dels resultats ha estat aquest nou acord amb les companyies per a una inversió de 110.000 milions de pessetes.

A això, nosaltres, Convergència i Unió, hi ha afegit una clàusula de salvaguarda que preveu que el Govern de l'Estat compensi els consumidors en cas que els pagaments d'aquests costos de transició...

El president

Senyor president, ha acabat el seu temps. Moltes gràcies.

Per què em demana la paraula, senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per flagrants contradiccions. (*Remor de veus.*)

El president

Perdoni. El joc dialèctic de pregunta i resposta és essencialment contradictori i, per tant, ja li tinc anunciat públicament i privadament que no donaré paraules per contradiccions en el debat de preguntes.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, l'OCU anuncia unes...

El president

No, no; no li dono la paraula. (*Remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb l'escola pública catalana

Pregunta sobre les previsions en relació amb l'escola pública catalana, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, el nostre Grup Parlamentari vol posar avui a la seva consideració la temàtica sobre l'escola pública catalana i el capteniment, les previsions del Govern que presidiu amb referència a ella. I, bàsicament, ho fem per dos motius: per un costat, perquè el tema de l'educació, de la preparació, de la formació dels joves i dels nois que estan a les escoles per nosaltres és molt important, perquè són el relleu generacional, són el motor del futur i són els hereus del nostre patrimoni, i això és a bastament i àmpliament compartit pels altres grups de la cambra, com es va demostrar fa escassament pocs dies en el debat de les esmenes a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Ensenyament.

Però l'altre motiu que ens porta a posar a la seva consideració aquesta temàtica és que, tot i que en els pressupostos que estem acabant, en tràmit d'aprovar, contempen un 6,4% d'augment amb referència a l'any passat del pressupost del Departament d'Ensenyament i marquen unes pautes de continuïtat en la implantació del nou sistema educatiu, també hem vist que hi havia sectors i casos que manifesten les seves protestes i el seu desacord en el sistema o l'atenció que el Govern que presidiu els presta.

Aquest és el tema de la nostra pregunta: quines són les previsions, el capteniment del Govern amb relació a l'escola pública catalana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo, com al senyor Ribó, també li agraeixo la pregunta. *(Rialles.)*

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...en bona companyia. Podem descomptar-ho, això? No. *(Rialles.)*

El president

He parat el rellotge.

El president de la Generalitat

Miraré de contestar-li d'una manera ben poc polèmica, i per tant amb dades. O sigui, per tant, he de dir que la Generalitat dedica a l'ensenyament una quantitat molt important, aquest any 360.000 milions, amb aquest increment de 21.000 milions, que és el 6,4% que vostè ha dit. He de dir que, en general, el nivell de l'ensenyament –com ara miraré de demostrar amb dades– a Ca-

talunya, per ràtios, per entendre'ns, és bo, és francament bo, fins i tot li diré que molt bo.

Evidentment, això es produeix en el marc d'un sistema mixt, que evidentment és ben conegut que el Govern de la Generalitat ha defensat. He d'advertir –i ara ho veuran per les dades– que si l'escola privada concertada de cop desaparegués crearia un problema d'impossible solució, i per tant en aquest sentit, a tothom, a l'escola pública, òbviament –i ara en parlaré–, però també a l'escola concertada, els he de fer aquest reconeixement.

Ara bé, dit això, permeti'm que li digui, senyora Sanabra el següent: un alumne de l'escola pública a la Generalitat li costa 392.000 pessetes a l'any i un d'escola privada n'hi costa 198.000. Això sense comptar la inversió que es fa en edificis, ordinadors, etcètera, que això només es fa en benefici de l'escola pública. La ràtio d'alumnes és francament millor a l'escola pública que no pas a l'escola privada i, a més, està millorant. Per exemple, a primària, en el curs 95-96, alumnes/professor, de 15,04 i tres anys després ha baixat a 13,58, això a la pública. I a la secundària ha passat de 13,45 a 11,63. En canvi, a la privada està a 17,3 en comptes de 13,58 i a 18,2 en comptes d'11,63.

Li vull dir, a més, que aquestes dades són dades francament positives, si es fa la comparança amb països estrangers; és a dir, al cap de cent anys –com es deia abans– d'en Flos i Calcat, per entendre'ns, exactament cent anys, resulta que nosaltres tenim un ensenyament que està situat en totes aquestes ràtios al capdamunt dels països europeus. Per exemple, en la ràtio d'alumnes/professor a l'escola pública a Europa, nosaltres en la primària estem millor que al Regne Unit –molt millor que al Regne Unit, per cert–, que Irlanda, que França, que Espanya agafada en el seu conjunt, que Bèlgica, que Àustria i que Alemanya, i, quant a l'escola secundària, estem millor que Suècia, que el Regne Unit, altra vegada, que Irlanda, que Espanya, que Alemanya, etcètera.

Si d'aquí passem...

El president

Moltes gràcies, senyor president, per la seva disciplina pel que fa al temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la promoció de la participació oficial de les seleccions esportives catalanes tot i la seva inviabilitat

La darrera de les preguntes és sobre la promoció de la participació oficial de les seleccions esportives catalanes tot i la seva inviabilitat, formulada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, com que encara no ha quedat clar si tot això de les seleccions catalanes, senyor president, respon més al seu interès electoral

que no pas a l'essència esportiva que tots perseguim, lo Grup Popular li formula la pregunta sobre els motius del Govern per promoure seleccions catalanes en competicions oficials.

I una precisió, perquè, a qui correspongui, que s'enganyi al carro: tothom té dret a parlar de nosaltres i tothom té dret a criticar-nos, però qui vulgui fer política que doni la cara, que es presenti a unes eleccions i que procuri guanyar-les o, com a mínim, sortir elegit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Suposo que això de presentar-se a unes eleccions i guanyar-les, suposo que no es referia a mi. (*Rialles.*)

El Sr. Curto i Casadó

No. (*Rialles.*)

El president de la Generalitat

Bé, bé. Aleshores, dit això, no he entès gaire la pregunta, sincerament, però en tot cas el que li vull dir...

El president

Per favor, no facin diàlegs.

El president de la Generalitat

En tot cas, el que li vull dir és que existeix un sentiment popular a Catalunya molt important que demana això, i nosaltres hem mirat de donar satisfacció a això, tenint en compte les limitacions amb les quals ens movem. I per això, per exemple, el text de l'avantprojecte de llei, del projecte de llei a hores d'ara, ha tingut molt en compte, per exemple, els punts en què s'ha basat el recurs del Govern central contra la llei del País Basc, per tal d'evitar-ho, justament.

Per tant, nosaltres pensem que és una llei que és defensible, que respon a una demanda que és defensible i que, en tot cas, dona base perquè es pugui discutir serenament també amb el Govern central i amb les forces polítiques que correspongui.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Miri, senyor president de la Generalitat, quan en esta pregunta expresso –vostè la té per escrit– que vostè ja coneix de manera anticipada la inviabilitat, en estos moments, d'una selecció catalana en competicions esportives oficials, quan expresso això, no és tant per qüestions tècniques, jurídiques o esportives, que avui queden vigents, sinó pel que es desprèn de recents actituds; és a dir, d'una falta de fortalesa i d'una convicció política que, en este cas, denota

la seva posició, ja sigui posició de Govern o posició de president de la Generalitat. I, com que fa la impressió que vostès en això de les seleccions catalanes han anat últimament al que es denomina *salto de mata*, la formulació de la pregunta era inevitable.

Avui no es tracta, senyor president, de discutir lo sí o lo no a les seleccions catalanes, que tot arribarà, i al seu moment ja parlarem de l'informe Dupont en la resolució Bosman del 1995, parlarem, també, de l'article 2 del Tractat de Roma, de la norma 34 de la Carta Olímpica i parlarem, també, senyor president, del seu concepte d'estat en relació amb els organismes i a la comunitat internacional.

Ara, senyor president, com que qui sigui els ha pres la *delanterera*, la seva estratègia fa la impressió, la seva estratègia més recent consisteix a incorporar elements de distracció i de confrontació que res tenen a veure amb l'esport; i, sobretot, perquè també es desprèn que, en vigília d'una convocatòria electoral, vostès s'han vist dominats pels esdeveniments. I tinc la impressió, senyor president, si m'ho permet, que vostè fa temps que no medita. És a dir, pot referir-se... (*veus de fons*), fa temps que no medita, senyor president. És a dir, pot referir-se, vostè, a les previsions del que seria nivell i qualitat des del punt de vista esportiu? Què passa amb la normativa estatal i internacional? Això s'ha de saber de manera anticipada, senyor president, quan es parla de seleccions esportives. Ha previst vostè elements de coordinació? Ha pensat en lo que significa l'extralimitació territorial d'una competència? I li interessa assumir, a vostè, l'efecte real des del punt de vista social i polític?

Si vostè, reiteradament, senyor president de la Generalitat... (*S'encén el llum que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) S'ha acabat?

El president

Moltes gràcies, també, per la seva disciplina, senyor diputat. Té, per contestar la pregunta, la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé. Com vostè diu molt bé, n'haurem de parlar un altre dia, perquè vostè planteja moltes coses, no? Però, de tota manera, de meditar, acostumo a meditar, i, en aquest cas, precisament per això estem mirant de fer una llei que, de moment, almenys, tingui en compte el que han estat les reaccions precises, concretes, no les actituds polítiques, que són radicalment hostils, sinó les actituds en contra d'això basades en arguments jurídics, que són les que s'han utilitzat per fer el recurs davant del Tribunal Constitucional. Si ara resulta que hi ha nous arguments, doncs, ja ens ho diran, ja ens n'assabentarem, i aleshores ho discutirem.

Vull fer-li notar que bàsicament aquesta Llei pretén fer possible que les federacions i les seleccions catalanes siguin admeses a les federacions internacionals. Bé, tècnicament, és això, i això és possible, entre altres coses, perquè ja es donen alguns casos d'aquest tipus –d'esports, si vostè vol, molt minoritaris, però ja es donen.

Ara bé, com que no hi ha temps –i, a més, com vostè diu molt bé, ja en parlarem, i a fons, i és un tema de què no es pot parlar així, diguem-ne, d'una manera precipitada–, l'únic que li vull dir és el següent: el Govern espanyol i el conjunt d'Espanya, de totes les forces polítiques i socials espanyoles, ha d'entendre que Catalunya necessita i demana, en la línia del seu reconeixement com a país, com a nació, en el marc –ei, plantejament meu!– del que és Espanya..., requereix, demana, reclama, en aquest reconeixement, un reconeixement de simbologia, també. Perquè no hi ha cap país que vulgui ser plenament ell mateix, que vulgui ser reconegut i respectat, que no demani aquests elements de simbologia. Aleshores, la selecció n'és un, i molt important, i el demanem amb tota la prudència que sabem, i ja en parlarem. Però si, quan ho fem amb molta prudència, com és la presència, d'una manera que ningú no pot dir que sigui anticonstitucional, d'algú que específicament defensi la llengua i la cultura catalana a la UNESCO, també ens diuen que no. I això és evident que no va gens en contra de la Constitució tal com ho plantegem. Per tant, hem de creure que probablement hi ha una actitud presa, un *parti pris* contrari a aquestes coses.

Per tant, nosaltres hem d'anar endavant amb una petició d'aquest tipus, feta amb tota la prudència que els acabo de... (*S'encén el llum que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Hem acabat les preguntes al Molt Honorable Senyor President de la Generalitat i continuem la tasca amb preguntes als membres del Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la possible constitució d'un banc públic català

La primera pregunta al Consell Executiu, sobre la possible constitució d'un banc públic català, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula per exposar-la el diputat Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. A la passada legislatura, un dels temes que va tenir un cert ressò pel que fa a l'àmbit de l'economia i de la hisenda va ser la possibilitat que el Govern de la Generalitat incentivés o activés la possibilitat de constituir un banc públic català. Aquest és un tema del qual no s'ha parlat més, i aquest diputat voldria saber quina és l'opinió del Govern, l'opinió actual del Govern pel que fa a aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Té la paraula, per contestar, l'honorable conseller d'Economia, Finances i Pressupost.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor Morera, nosaltres partim de la base que, de fet, organismes de crèdit la Generalitat ja els té. És a dir, més enllà de les denominacions «banc públic català», digui-li com vulgui, nosaltres, els instruments o els organismes de crèdit ja els tenim i són, concretament, com vostè sap molt bé, l'Institut Català de Finances i l'Institut Català del Crèdit Agrari, dels quals, per cert, s'està fent un ús creixent i progressiu. Ho demostra, per exemple, el fet que fa poc temps es va decidir que el mateix Institut Català de Finances participés en crèdits a petites i mitjanes empreses –molt especialment, a petites empreses–, en tot el que era la vinculació amb el Pacte per a l'ocupació.

També li he de dir, com vostè ha pogut observar en les lleis que s'estan tramitant en aquest moment en el Parlament de Catalunya, que nosaltres volem transformar l'Institut Català de Finances d'un organisme autònom financer a una entitat de dret públic. I això, de fet, és un pas més en aquesta seqüència d'anar configurant l'Institut Català de Finances com això que vostè en diu un «banc públic català».

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot fer repregunta el senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Com se sol dir, el nom no fa la cosa. En tot cas, no ens discutiríem si el que hauria de ser un banc públic català tingués o mantingués el nom d'Institut Català de Finances. Però, quan un té la idea de banc públic, o, en definitiva, d'un banc a Catalunya, i pensa en unes característiques determinades, i pensa, sobretot, en les mancances que l'economia catalana, de forma secular i de forma estructural, ha tingut pràcticament sempre, qualsevol economista que ha escrit de macroeconomia a Catalunya, o de l'evolució de l'economia i les mancances, pràcticament tots –tinguin la ideologia que tinguin, i tinguin el pensament polític que puguin tenir– arriben a la conclusió que, per a Catalunya ha estat molt nefast no poder disposar d'un banc –públic o privat, és igual– que al llarg del temps hagi complert una funció que és la pròpia dels bancs, que és la de concedir crèdits, bàsicament, a allò que s'anomena l'economia productiva.

Catalunya té unes característiques, pel que fa al seu sistema financer, molt particulars, que és que pràcticament el 70% del que són els dipòsits bancaris estan en mans de les caixes; això té avantatges i inconvenients –ja m'ho deu haver sentit dir a mi en més d'una ocasió. Però, en tot cas, fa que no hi hagi una propensió i un apropament a les necessitats reals de les nostres indústries, a la nostra economia, perquè, realment, això no és un paper de les caixes, concedir crèdits i concedir, di-

guem-ne, possibilitats econòmiques al teixit industrial del país.

És per això que es reivindicava i es reivindica la necessitat que des de la Generalitat es pugui instituir un banc que supleixi aquestes necessitats i aquestes mancances històriques o seculars a Catalunya. I és per això que l'anterior conseller d'Economia ho va anomenar, i, fins i tot, va avançar aquesta possibilitat –no vaig ser jo, va ser el mateix senyor Alavedra–, i també ho hem pogut constatar, quan han passat els anys i no es concretava. Si vostè diu i comenta avui aquí, i és veritat que...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Morera i Tanyà

Acabo, senyor president, si m'ho permet.

El vicepresident primer

No, és que se li ha acabat el temps. En preguntes, saben vostès que acostumem, en benefici de tots, a ser estrictes. Pot contestar el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Jo crec, senyor diputat, que..., m'atreveixo a dir que estem en la mateixa línia; és a dir, vostè pot discutir si els terminis de temps que s'estan utilitzant per aquest procés són els més adequats o no. Però, jo, el que li podria dir és que em fa la sensació –pel que li sento avui i pel que normalment conec el que opina el seu propi Grup, el seu propi Partit–..., jo entenc que estem bàsicament en la mateixa línia. Ho torno a dir: s'estan fent passos, en aquests darrers temps, per potenciar, per donar més força i més contingut als nostres instruments de crèdit, als nostres organismes de crèdit. Crec que si vostè fa una mica de repassada de les decisions d'aquest darrer any, any i mig, vostè això ho podrà comprovar amb tota claredat, i sí que li puc dir que la nostra idea segueix sent la mateixa, independentment dels noms, perquè torno a dir que, com vostè molt bé ha dit, de vegades el nom no fa la cosa. Però nosaltres tenim el propòsit, pas a pas, sense una mesura clara, espectacular, d'anar configurant unes institucions de crèdit que estiguin sota el comandament del mateix Govern de la Generalitat, i que compleixin...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a les seus dels jutjats d'Arenys de Mar i de Mataró (Maresme) (tram. 310-00467/05 i 310-00468/05)

La pregunta següent, presentada pel Grup Socialista, és sobre el manteniment dels jutjats penals a Arenys de Mar, que formula el senyor Clofent. Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, com que la següent també va referenciada a temes de jutjats, concretament, als de Mataró, les substanciaríem de forma conjunta.

El vicepresident primer

Les pot acumular, les pot acumular.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, dues preguntes que suposo que li seran senzilles de respondre, entre altres raons i no poc importants, pel molt temps que fa que s'arrossega la necessitat que es resolgui el que en el fons plantejem: quines previsions té el Consell Executiu en relació amb el manteniment dels jutjats del penal a Arenys de Mar? I l'altra, que és: quan té previst el Consell Executiu presentar al Parlament de Catalunya la llei que fixa a Mataró la seu dels dos jutjats del penal?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, tant els jutjats penals d'Arenys com els futurs jutjats penals de Mataró tenen, com vostè ha dit, una relació molt directa. Fa ara un any vam demanar informes a les entitats jurídiques, judicials i administratives de l'entorn de Mataró, de l'entorn d'Arenys, al Consell General del Poder Judicial, als col·legis d'advocats, als col·legis de procuradors, al Tribunal Superior de Justícia i a la Presidència de l'Audiència.

Els informes, en conjunt, eren favorables al trasllat del partit judicial penal d'Arenys a Mataró. Així i tot, alguns dels informes, sent favorables al trasllat pel volum de litigis, ens feien veure algunes de les dades que ja teníem, però que refermaven la posició del Departament d'intentar treballar en la possibilitat de creació d'una nova demarcació penal a Arenys de Mar, sens perjudici que aquesta, formada per dos jutjats, passés a Mataró. Això va significar, com li he dit, un cúmul d'informes, més de quinze, que després van ser ampliat precisament per poder tenir dades suficients i defensar les dues alternatives. Això és el que ha fet que fins avui estigui encara retardada la presentació al Govern, i, per tant, al Parlament de Catalunya, d'aquest avantprojecte de llei, que va ser l'inici de totes aquestes situacions, però que jo crec que en breu podrà quedar resolt.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor diputat pot repreguntar, si ho desitja.

El Sr. Clofent i Rosique

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, no m'ha dit re de nou –no m'ha dit re de nou. Concretament, en el tema d'Arenys de Mar, se sap –i des de fa molt de temps– que a partir de la construcció del nou palau de justícia de Mataró, pràcticament es feia inevitable que el que al seu dia ja s'havia d'haver fet, que és que el partit judicial de Mataró comptés amb tribunals del penal, s'hagués realitzat.

El problema està que cal donar una resposta, que Arenys de Mar reclama, que tots els professionals i els usuaris de la justícia de la zona, que té influència sota la jurisdicció del partit judicial d'Arenys de Mar, necessiten que respongui. Perquè –ho suposo– a ningú se li escaparà que no és el mateix, en una zona determinada, no atorgar-los un jutjat que treure'ls-el. Al cap d'uns anys de funcionar uns jutjats determinats, no és el mateix no haver-los-el donat al seu dia que les conseqüències que causa el fet d'eliminar-los de l'actuació en aquella zona.

Per cert, senyora consellera, en data 5 de desembre del 97, vostè remetia una carta a l'alcalde d'Arenys de Mar –que han fet arribar al nostre Grup–, en la qual vostè assumia diferents compromisos a l'entorn d'un conveni per a la reforma i millora de les instal·lacions. No em consta que res d'allò –malgrat que tenia dates concretes, i algunes ja han passat– s'hagi pogut resoldre. I, curiosament, senyora consellera, el que vostè em respon a mi en aquest moment també ho va respondre a una carta de l'alcalde de Mataró adreçada a vostè aquest estiu passat en què, curiosament, li demana la data, aproximadament, en què pensen vostès entrar la substanciació d'aquest Projecte de llei, a fi i efecte que Mataró disposi d'aquests jutjats del penal. I vostè li contesta, literalment, al final, diu: «En relació amb la qüestió que plantegeu en el vostre escrit, sobre quina és la situació actual de l'avantprojecte de llei pel qual es fixa a Mataró la seu de dos jutjats penals, us faig avinent que en aquests moments està en fase avançada de tramitació.»

Miri, escolti'm, és veritat, deu estar en fase avançada de tramitació, però això no és contesta, senyora consellera. Això no és la contesta. Jo crec que la contesta requereix més concreció; molta més concreció, perquè per a això no cal. No calia. Jo no li hauria fet la pregunta si vostè hagués pogut concretar –i suposo que ho poden fer–, perquè no serà pas la urgència en la presentació de lleis que a vostès els aturi. Ara, aquests dies n'estem veient un bon grapat, presentades per tràmit d'urgència. Per tant, la possibilitat d'agilitar-ho..., quan a vostès els convé, bé ho fan. Ara, en aquest cas concret, hi ha el tema de Mataró amb el tema que vostè no em sap respondre, no ens dona alguna resposta que vagi més enllà de la voluntat que li reconeguem, de les dificultats que també reconeixem, que efectivament les té, del termini que necessita per resoldre's, que, efectivament, també el té; que no es pot fer d'un dia per l'altre. Però tot ha de tenir unes dates i uns compromisos. O serà que les eleccions municipals són determinants en la concreció d'aquests compromisos?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies. Senyor diputat, vostè diu que no és fàcil arribar a una solució com aquesta i que per això es necessita i es requereix conèixer el parer i les dades que puguin ajudar a prendre una decisió. I això és el que estem fent. I no tinc cap data que m'obligui a presentar l'avantprojecte de llei en un moment determinat; no la tinc. Va ser una voluntat del Govern iniciar aquests tràmits. I això també vull que li quedi clar.

Per tant, és una voluntat del Govern fer-ho, però fer-ho de la millor manera. No a corre-cuita. I el que m'interessa a mi és que tant Mataró com Arenys puguin tenir en el seu dia una demarcació penal. I el que m'interessa a mi, com a consellera de Justícia, és que aquesta demarcació penal no suposi un greu perjudici per a Arenys, però tampoc el suposi per a Mataró. I aquesta és la feina que estem fent. I si he demanat quinze informes i he demanat informació és per arribar a aquesta solució i, si és possible, que sigui una solució consensuada, com és la meua manera de fer i la meua manera de treballar en l'àmbit de la justícia.

Jo li he dit que aviat ho farem, que, si puc, ho faré de seguida, però no ho faré perquè vostè m'apressi. Ho faré perquè crec que s'ha de fer i ho faré en el moment que estigui consensuat amb els dos ajuntaments i amb l'àmbit judicial respectiu.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera.

Preguntes acumulades relatives a les mesures establertes per a garantir a les famílies el dret a escollir el centre escolar per a llurs infants i al dret de les famílies a optar per un determinat centre públic (tram. 310-00431/05 i 310-00440/05)

Ara és el torn de la pregunta número 10, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre les mesures establertes per a garantir a les famílies el dret a escollir el centre escolar per a llurs infants. Per formular-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Si em permet, acumularia les preguntes 10 i 11 en una sola substanciació.

El vicepresident primer

Molt bé. És coherent. Sí, pot fer-ho.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies. La nostra Constitució, senyor conseller, recull el dret a l'educació, però també a la llibertat d'elecció

de centre. Aquest enunciat de dret general requereix accions polítiques i administratives que el garanteixin.

La nostra pregunta és exactament: quines són les mesures establertes pel Govern de la Generalitat per a garantir a les famílies el dret a escollir el centre escolar per als seus fills?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè segurament sabrà, la concreció d'aquest dret constitucional és imperatiu fer-lo en base de llei, una prescripció de llei. Va ser en primer lloc la LODE, l'article 20.2 de la Llei orgànica de dret a l'educació, la que regulava l'admissió d'alumnes en centres docents sostinguts amb fons públics. I després ha estat la Llei orgànica... –perdó, no voldria confondre'm en la data exacta de la Llei, si em permet un moment la senyora diputada...–, la Llei orgànica 9/95, de 20 de novembre, de participació, avaluació i govern de centres docents, la que determina això.

El Govern de la Generalitat el que ha fet ha estat desplegar de forma reglamentària, i per tant normativa, el contingut d'aquestes lleis. Primer ho va fer en base a un decret del Govern, que és el Decret 85/1986, de 20 de març, i després, com a conseqüència de la necessitat de regular els nous aspectes determinats per la Llei de 1995, va publicar dos decrets: un, el 72/1995, de 5 de març, pel qual s'estableix el règim d'admissió d'alumnes en els centres docents sostinguts amb fons públics, i que després ha estat modificat, posteriorment, donant lloc al Decret 53/1997, de 4 de març. D'una forma més concreta, les previsions normatives reglamentàries que estan publicades en aquests dos decrets han estat concretades, com dic, en la Resolució de 4 de febrer de 1998, per la qual es determinen els processos d'admissió d'alumnes en els centres docents sostinguts amb fons públics.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer repregunta, té la paraula la senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, a més a més de recordar-li –cosa que vostè coneix a bastament– que el Decret d'admissió d'alumnes és una de les normatives més qüestionada per la comunitat educativa, caldria recordar que no solament les lleis escrites fan i garanteixen els drets, sinó que són les accions complementàries que permeten l'accés, en termes d'igualtat, a totes les famílies, sigui quina sigui la seva condició social o cultural. Hi hauria, per exemple, pre-

gundes a fer respecte a aquestes accions complementàries.

L'escola pública té com a titular, com a responsable, el Departament d'Ensenyament. Quines són les mesures que pren el Departament d'Ensenyament per fer públic el Projecte educatiu de centre de cada escola pública i, per tant, que això pugui ser objecte d'elecció per part de les famílies? Quina és la informació que dona el Departament d'Ensenyament respecte a la garantia de laïcitat que poden tenir les famílies que no desitgen rebre formació religiosa, els seus fills? I, quan es suprimeix una línia, abans de la matriculació, una línia pública, i es deixa veure quina serà la demanda per a un centre concertat, és això garantia de dret de l'elecció per a aquell que volia anar en un centre públic?

A quina conclusió podríem arribar amb tot això? És l'escola concertada la que tria la família o la família la que tria l'escola concertada? Realment, saben totes les famílies que no poden arribar a un centre concertat i abans del procés de matriculació que li diguin que la matrícula està plena? Coneixen, realment, totes les famílies el seu dret a anar a un centre o a un altre? Es prenen les mesures necessàries perquè tots, en qualsevol condició cultural o social, coneguin quines són les mesures d'accés al centre públic i a reclamar el seu dret a un centre públic, o, fins i tot –i per què, no?– a un centre concertat, si així ho desitgen, posant per davant el dret de les famílies a elegir al dret del centre a elegir els alumnes no conflictius i pertanyents a famílies amb capacitat econòmica, formació cultural o predisposició social cap a l'educació que els faciliti la feina?

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Em permeto discrepar, senyora diputada, de la vostra afirmació que el Decret que regula l'admissió d'alumnes a Catalunya sigui contestat per la comunitat educativa. Són decrets molt recents –un, de l'any 96; l'altre, del 97–, tots dos compten amb informe favorable del Consell Escolar de Catalunya, i aquesta és la comunitat educativa de Catalunya. La resta són opinions parcials, que sempre són legítimes, que són respectables, de les quals, a més a més, prenem, com sap la senyora diputada, bona nota, però que de cap manera poden assumir la representació del Consell Escolar de Catalunya. Qualsevol institució que tingui capacitat de representació en la comunitat educativa està allà representada; allà pot portar les seves iniciatives i, si aconsegueixen la majoria suficient, aleshores són l'expressió de la voluntat de la comunitat educativa.

Dit això, és evident que jo coincideixo amb la senyora diputada que podem encara més –i dic encara més– ampliar els processos d'informació a la família, i a les famílies. Mai farem prou en aquest nivell. La senyora diputada sap perfectament, com en altres qüestions, que

7200

des del mes de juny fins ara hem incrementat de forma important les actuacions del Departament d'informació a les famílies, que com, d'altra banda, dintre del marc de la normativa actual, reforcem de forma important les comissions de matriculació, que es un òrgan importantíssim de control i de participació en els processos de matriculació.

I si, com la diputada demana, o almenys jo ho interpreto, que cal aprofundir encara més en els processos d'informació, perquè els pares i les mares en el moment de matricular els seus fills sàpiguin de veritat què és allò que ofereix la xarxa educativa de Catalunya, amb els seus pros i contres, amb el projecte que en cada cas pugui tenir cada escola i amb els avantatges i inconvenients que pugui tenir cada oferta, perquè els pares puguin triar de conformitat amb la llei i també de conformitat amb els límits i les possibilitats que dona la normativa, i li asseguro a la senyora diputada que ho farem.

Hem avançat de forma important en aquest procés. Suposo que em reconeixerà que en l'últim exercici els processos de matriculació han suposat avenços reals en relació amb els anteriors i coincideixo amb ella que tot el que es faci des d'un punt de vista de tenir una informació millor és poc. I, per tant, tingui la seguretat que igual que el que acabem de fer ara mateix en ocasió de les eleccions als consells escolars, implementant també actuacions importants de comunicació i informació a les famílies, amb motiu dels propers processos de matriculació...

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei d'estadística de Catalunya

Acabat el temps de les preguntes al Govern, entrem al tretzè punt de l'ordre del dia que és el Projecte de llei d'estadística de Catalunya. Demano si hi ha algun membre del Govern de la Generalitat que presenta la iniciativa parlamentària.

Doncs, molt bé. Té la paraula per fer-ho l'honorable conseller d'Economia, Finances i Pressupost, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per al Govern i per a mi mateix representa una satisfacció presentar aquest projecte de llei. En primer lloc, perquè ell mateix significa un nou pas endavant en la consolidació del sistema estadístic de Catalunya i, en segon lloc, perquè permetrà que el desenvolupament de l'estadística de Catalunya encari el futur amb més garanties d'èxit.

El Parlament de Catalunya ja té, a hores d'ara, una tradició legisladora important en aquesta matèria, que es caracteritza a més a més pel seu marcat esperit innova-

dor i per la recerca tradicional del màxim consens tècnic i polític entre productors i usuaris d'estadístiques i, també, entre les diferents forces polítiques representades en aquest Parlament.

Atès l'interès públic de l'estadística oficial, en els darrers onze anys aquest Parlament ha aprovat tres lleis per regular l'activitat estadística de Catalunya, que han suscitat l'interès de molts experts i legisladors d'Espanya i d'Europa, tant pel que fa a la mateixa tècnica legislativa, com pel que fa també als principis i als mètodes de regulació i planificació de l'estadística oficial. Fem una breu repassada d'aquests tres projectes de llei que s'han acumulat fins ara. Concretament, el 1987 aquesta cambra aprovava la Llei d'estadística, que desenvolupava les competències exclusives en matèria d'estadística que atorgava l'article 9.33 de l'Estatut de Catalunya. Cinc anys més tard, l'any 92, s'aprovava la primera llei del Pla estadístic 92-95, que planificà l'activitat estadística de Catalunya durant aquest període. I, finalment, el 96 aquest mateix Parlament aprovava també una segona llei del Pla estadístic 97-2000, la qual establia, en la seva addicional primera, el mandat legal perquè el Govern de Catalunya presentés un projecte d'adequació de la primera Llei estadística de l'any 87.

Fruit d'aquell mandat, d'aquest mandat recent, el Govern de la Generalitat presenta avui aquest Projecte de llei d'estadística que, per una banda, recull l'esperit d'innovació i d'anticipació introduïts per les lleis sobre estadística aprovades fins avui per aquest Parlament, i per una altra banda, introdueix també les mesures necessàries per fer front als nous reptes que plantegen els canvis legislatius, tecnològics i socials que s'han anat manifestant amb el pas del temps.

El Projecte de llei adapta la Llei estadística del 1987 a un nou marc normatiu. En els darrers deu anys, concretament, l'entorn legislatiu en matèria estadística ha canviat d'una forma molt significativa, arran de l'aparició de nous instruments normatius que han afectat els continguts de la Llei estadística vigent des de l'any 1987. L'àmbit estadístic de Catalunya es veu afectat normativament per dues lleis de l'Estat: una, sobre la funció estadística pública i, l'altra, sobre la modificació dels padrons municipals; així com, a més a més, per una llei orgànica sobre protecció de dades personals i per una directiva del Parlament i del Consell Europeu sobre el tractament automatitzat de les dades de caràcter, també, personal. Aquest Projecte de llei que avui es presenta assumeix aquestes novetats i canvis legislatius i les adapta a la realitat estadística catalana, incorporant disposicions que en permeten l'adequació a la normativa actual i als canvis que puguin tenir lloc en els propers anys.

La necessitat d'actualitzar els continguts i l'abast de la Llei estadística del 87 també es deriva d'altres canvis en l'àmbit estadístic, no estrictament legals o normatius. En primer lloc, el Projecte de llei —el que avui es presenta— recull la necessitat de consolidar el sistema estadístic de Catalunya, un sistema que ha afavorit la producció estadística dels diferents departaments de la Generalitat i, molt especialment, la col·laboració en matèria estadística amb els ajuntaments, les comarques i la resta d'entitats locals catalanes. És per aquesta raó

que el Projecte de Llei, a més de refermar aquest esperit de col·laboració institucional, també amplia el nombre d'institucions, òrgans i entitats que poden elaborar estadístiques oficials. Així, per exemple, les cambres oficials de comerç, indústria i navegació, les universitats, els centres de recerca i les entitats de dret públic podran produir també estadístiques oficials gràcies a l'establiment d'un sistema de validació tècnica que n'assegurarà la fiabilitat i la validesa.

En segon lloc, aquest Projecte de Llei que avui presentem té en compte el creixent pes de la informació estadística en la definició de projectes públics i privats, i la necessitat de comptar amb dades demogràfiques, econòmiques i socials actualitzades. Aquesta nova llei impulsa la creació del Registre de Població de Catalunya que serà constantment actualitzat mitjançant el padrons municipals dels ajuntaments. Amb aquesta iniciativa es crea una important font d'informació per donar resposta a un fet comprovat en aquest darrers anys: la utilitat de disposar de forma permanent de dades actualitzades tant per portar a terme actuacions com per poder elaborar previsions. Un exemple prou clar d'aquesta necessitat de fer previsions i treballar sobre dades actuals han estat les projeccions oficials de població de Catalunya que fa pocs mesos es van presentar públicament. Aquestes projeccions de població que han comptat amb la col·laboració d'experts estadístics de tot el món estan sent de gran utilitat a l'hora de prendre decisions i de definir projectes i iniciatives públiques tot reduint, a més a més, el grau d'incertesa sobre l'evolució futura de la població de Catalunya.

En tercer lloc, aquest Projecte de Llei que avui presentem inclou mesures de control sobre l'aplicació i l'ús de les noves tecnologies en el tractament i la difusió de la informació estadística. Les noves tecnologies, especialment la seva aplicació en els camps de l'emmagatzemament de la informació i de les comunicacions, han suposat, certament, una major accessibilitat a les dades estadístiques. Avui dia, per citar-ne un exemple pròxim, a través de la xarxa Internet es pot disposar de forma immediata de la major part de les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Això permet que tots els ciutadans i totes les administracions puguin accedir de forma ràpida i senzilla a les dades fonamentals del nostre país; però al mateix temps, aquestes tecnologies que poden posar en perill la confidencialitat i la privacitat de les dades personals fan evident també la necessitat d'assegurar i garantir el secret estadístic. El nou text legislatiu, al mateix temps que reforça la disponibilitat i la gratuïtat de les dades fonamentals de Catalunya, fixa, en aquest sentit, unes condicions estrictes per garantir el secret estadístic i la privacitat de les dades dels ciutadans. Així, el Projecte de Llei estableix que les dades individualitzades i protegides pel secret estadístic hauran de ser emmagatzemades de forma segura i només podrà accedir-hi el personal sotmès al secret estadístic. En un àmbit més proper a les persones, el Projecte de Llei també estableix una innovadora fórmula, escrita o oral, que permet que els ciutadans i ciutadanes coneguin quins són els seus drets i els seus deures abans de respondre a les preguntes destinades a l'elaboració d'una estadística oficial.

I finalment, aquesta Llei, aquesta nova Llei estadística estableix un seguit de disposicions que permeten consolidar el model institucional de Catalunya des del punt de vista de l'estadística. La Llei preveu, així, que la Generalitat pugui assumir les competències en matèria d'estadística de l'Estat i, concretament, de l'Institut Nacional de Estadística referides a Catalunya, sempre que la Generalitat i el Govern de l'Estat arribin, en aquest sentit, a un acord sobre el traspàs de competències en matèria estadística. L'objectiu final que persegueix aquesta disposició és evitar la duplicitat competencial existent actualment, i aprofundir i millorar l'actual sistema de col·laboració amb la mateixa Administració central.

En la seva elaboració, en l'elaboració d'aquest Projecte de Llei, hi han participat la immensa majoria de les institucions i de les entitats implicades a través de propostes i suggeriments en un procés que ha cercat el màxim consens possible entre aquelles entitats que configuren el sistema estadístic de Catalunya, i també hi han participat de forma activa –i aprofito aquesta ocasió per agrair-ho en nom del Govern– tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra a través de la negociació i la incorporació de les seves esmenes.

Per tot això, per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, demano, en nom del Govern de la Generalitat, al Ple d'aquest Parlament l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Reservades per al Ple hi ha únicament les sis esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Senyores diputades, senyors diputats, intervinc en nom del Grup parlamentari d'iniciativa per Catalunya - Els Verds per defensar aquest conjunt de sis esmenes que, per part del nostre Grup, hem fet al Projecte de Llei d'estadística que se'ns presentava fa uns moments per l'honorable conseller.

Segons l'Estatut de Catalunya, l'article 9.33 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, nosaltres tenim la possibilitat, aquesta cambra té la possibilitat de regular l'estadística en aquest país. I se'ns presenta un projecte de llei que substitueix la Llei 14/87, sobre l'estadística a Catalunya, que consta de seixanta-dos articles. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va presentar un total de quinze esmenes la major part de les quals han estat incorporades o transaccionades, i queden, avui, aquestes sis que jo passo a defensar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Agraeixo al ponent de la majoria i als altres ponents de la Comissió, cosa que faré *in extenso* després en el posicionament, la seva voluntat de transacció i de pacte en aquesta Llei. Els haig de dir que a nosaltres ens hau-

7202

ria agradat també que aquesta Llei hagués estat consensuada en la seva totalitat. Ho hem intentat; també em consta que el Grup de la majoria, des de posicions discrepants, ho ha intentat fer, però no ha estat possible, i és per això que jo ara voldria justificar el perquè mantenim aquestes sis esmenes.

Mirin, el conjunt de les sis esmenes que presentem a la seva consideració el que fan és que resten, com a sistema estadístic de la Generalitat de Catalunya –o el que pretenien és que restés, com a sistema estadístic de la Generalitat de Catalunya–, l'Institut d'Estadística de Catalunya i els departaments de la Generalitat, i aquest seria el nucli i els cost de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per tant, nosaltres ens oposàvem que altres entitats de dret públic entressin a formar part d'aquest nucli estadístic. I no ho fèiem perquè no creguem en la competència d'aquestes entitats que és de tots coneguda, i són solvents –el qui els parla professionalment les ha utilitzades a bastament; o sigui que quedí clar que en cap moment dubtem de la professionalitat d'aquestes entitats–, no ho fèiem perquè creguem que a Catalunya no hi ha un ampli teixit de generació de dades, tampoc és així; a Catalunya hi és, abans de l'Idescat ja hi havia entitats generadores de dades. Per tant, per què ho fem? Perquè partim d'una concepció política, i aquesta concepció política legítima, discutible com totes les concepcions polítiques, és que les estadístiques oficials les fan els organismes oficials. I deixem que aquells que vulguin fer estadística la puguin fer, però sense aquesta característica. És per això que nosaltres mantenim l'esmena 1, la 2 i la 4, que eliminen aquesta possibilitat a tota una sèrie d'entitats de dret públic o de dret privat.

Però sí que, en canvi, nosaltres creiem que és bo que la Generalitat de Catalunya pogués aprofitar aquest teixit estadístic, i per això els donàvem una sortida que està en les esmenes 3 i 5 nostres. Quina era? Molt lògica: les entitats que l'Institut d'Estadística de Catalunya cregui que poden elaborar estadístiques i siguin d'interès s'hi pot fer un contracte, a sollicitud de l'Institut, i a partir d'aquí poden fer ells les seves estadístiques, l'Institut les revisa tècnicament i aquestes estadístiques passen a ser editades com a estadístiques complementàries d'utilització per part dels ciutadans, però la categoria d'estadística oficial es reserva a aquelles institucions que al nostre entendre ho han de fer. Perquè, a més, amb el Projecte de llei tal com ens el presenten, vostès deixen la iniciativa a aquestes institucions de dret públic el fet que vulguin col·laborar amb l'Institut. Almenys aquí està escrit així; haig d'entendre que també, si l'Institut vol, doncs, se'n pot parlar –això seria recíproc–, però hi ha una possibilitat d'iniciativa i pensem que la iniciativa, al nostre entendre, ha d'estar en els organismes públics.

Bé, no és una moda tampoc del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Hem consultat a bastament la legislació estadística de les comunitats autònomes d'aquest Estat i hem consultat, també a bastament, la legislació del mateix Estat. I mirin, els resultats són aquests: la Llei 4 del 86 del País Basc, organització estadística del País Basc: Institut Basc d'Estadística, departaments del Govern basc i ajuntaments; Llei 12 del 95 de la Comunitat de Madrid, sistema estadístic de

Madrid: Institut d'Estadística de Madrid i les conselleries; Llei 4 del 89 d'Andalusia, òrgans estadístics d'Andalusia: l'Institut Estadístic d'Andalusia i les conselleries; Llei 5 del 90 de València: entitats locals, Institut Valencià d'Estadística i les conselleries; Llei 9 del 88 i 7 del 93 de Galícia: Instituto Galego de Estadística, les conselleries de Galícia, i per últim la Llei 12 del 89 de l'Estat, article 23: Institut Nacional d'Estadística, departaments ministerials i Consell Superior d'Estadística.

Senyores diputades, senyors diputats, tenim criteris diferents en aquesta cambra sobre allò que ha de ser públic i allò que no pot ser públic o oficial. I un dels elements en què es veu reflectit és aquí: la majoria ha tingut l'opinió que podien ser oficials integrant totes unes entitats de dret públic i, en principi, de dret privat, que posteriorment van ser eliminades: nosaltres creiem que les estadístiques oficials de Catalunya només les poden fer les institucions públiques: l'Institut d'Estadística de Catalunya i les conselleries o departaments de la Generalitat.

Ens sembla que és obrir una via que no és correcta. Senyor conseller, li ho he de dir: és una via que entenem que pot portar alguna problemàtica en algun moment perquè les estadístiques del país són eina, com vostè sap, d'estudi, però també són eina jurídica moltes vegades; i aquí ens podríem trobar, amb el temps, algun problema de deixar a entitats que no són pròpiament les que formen part del Govern de la Generalitat regular sobre qüestions estadístiques. En canvi, nosaltres els oferíem una línia que, d'haver-la seguit vostès, tenia la possibilitat d'evitar això. Recollíem el teixit estadístic que hi ha al país, però situàvem les estadístiques oficials on han d'estar situades, que és en el tema dels organismes pròpiament públics.

Senyores diputades, senyors diputats, estem en una situació de diferent concepció política, però per nosaltres d'important significació i, lamentablement, i encara que el nostre esperit ha estat de fer i arribar a un consens, per part del nostre Grup no podríem renunciar a aquesta anàlisi i a aquest posicionament polític. Espero que vostès ho entenguin, i demanaríem en aquest cas el recolzament de la cambra.

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Simplement per dir que dono per contradites aquestes esmenes i en el torn de posicionament ja explicarem quina és la postura del nostre Grup.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, al posicionament dels grups. En primer lloc, el diputat senyor Salvador Morera, pel Grup Mixt.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup, en observar la iniciativa que empenia el Govern –que, a més a més, comptava, doncs, podríem dir, amb un ampli suport de diverses institucions amb el benentès que s'havia arribat a un acord previ de la necessitat d'adequar, d'adaptar, de modernitzar la Llei del 87–, va entendre que, les condicions bàsiques, aquest Projecte de Llei les tenia i que, en principi, representava un avenç significatiu respecte a allò que marcava la Llei anterior.

Es consolida –per dir, molt ràpidament, les novetats que són més a destacar per nosaltres–, es consolida el sistema estadístic de Catalunya, es reordenen les competències de l'Institut d'Estadística de Catalunya, fins i tot, diguem, canvia el que és l'acrònim de l'Institut, que passa de dir-se IEC a Idescat; es millora en coordinació i gestió del sistema estadístic; finalment, s'entra, jo diria, de ple en el que jo diria el Registre de Població de Catalunya, tot i que és probablement en l'únic tema que mantenim algun interrogant pel que fa als inconvenients que pot produir al món local el fet de complementar, o el fet, diguem, de ser creditors de dues administracions diferents: la de l'Estat i la de la Generalitat, pel que fa al manteniment dels padrons municipals, i el fet de passar les modificacions que s'hi vagin produint, malgrat que entenem que els avenços tecnològics poden facilitar això, no deixa de ser en tot cas, probablement, l'única qüestió que encara manca per resoldre, pel que fa a aquest Projecte de Llei.

Hi ha altres aspectes –bàsicament, el règim sancionador– que nosaltres entenem, sobretot amb les esmenes que s'han produït en el debat, que ha millorat substancialment, bàsicament a partir de la definició del secret estadístic i sobretot d'adequació a la nova legislació en aquesta matèria, i que, en definitiva i en conjunt, nosaltres valorem molt positivament, bàsicament, com queda la Llei.

Lamentem que, bàsicament, per impossibilitat material del nostre Grup, no haguem pogut participar més intensament en el que ha estat el debat, però nosaltres entenem que, tenint en compte l'esperit que des de la Conselleria –i especialment des del Grup de Convergència–, s'ha tingut per intentar el màxim de consens, i sobretot el fet que les diverses institucions afectades..., que hi havia, jo diria, una ampli posicionament favorable al Projecte de Llei en si, nosaltres entenem que, com he dit al principi, és un avenç significatiu, és un avenç important, que ha de millorar tots aquells aspectes que fan referència a l'estadística, però també sobretot aquells temes que, a partir de l'estadística, ajuden a millorar l'eficàcia i l'eficiència de la nostra administració.

Moltes gràcies, senyor president, i res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que voldria remarcar és la importància que li dona el nostre Grup Parlamentari a l'estadística. Al nostre entendre, una llei d'estadística és un instrument bàsic per a la construcció d'un país, és un element clau per a la planificació dels serveis i infraestructures, especialment en un moment de canvi com el que vivim en l'actualitat, és a dir de canvi de segle, de canvi de polítiques cap a la sostenibilitat, de tots els canvis que s'estan produint en aquest final de segle, i que de ben segur s'aniran consolidant a mesura que vagi passant el segle vinent. Així, doncs, en un moment de canvis, nosaltres creiem que l'estadística es constitueix com un element indispensable per a la previsió i per a la fixació de prioritats.

Aquesta nova Llei d'estadística, al nostre entendre, supera àmpliament la Llei 14 del 87, del 9 de juliol, que desenvolupà les competències en l'àmbit de l'estadística, i assaja l'adequació al nou marc normatiu en l'àmbit de les dades de població i incorpora canvis de l'àmbit estadístic, com la consolidació del Sistema Estadístic Català, el creixement de la informació estadística en la definició de projectes públics, com per exemple..., i també en els privats, perdó, i de les noves tecnologies de tractament. Hi haurien altres punts, com per exemple la difusió d'informació, que nosaltres també considerem que són interessants en aquesta nova Llei d'estadística. D'altra banda, aquesta nova Llei és l'aplicació del concepte d'administració única en l'àmbit de l'estadística, i d'una regulació més acurada del secret estadístic. És, en línies generals, i al nostre entendre, una bona llei, i en aquest sentit creiem que la incorporació de les nostres esmenes la millora, òbviament, encara més.

Algunes de les esmenes que nosaltres hem presentat, creiem que la milloren des de les òptiques d'incorporar les activitats dels instituts o centres de recerca universitària en temes estadístics i dins el mateix Sistema Estadístic. També ens agradaria destacar que les nostres esmenes permeten un major detall estadístic, ja que incorporen els districtes municipals com a nivells de desagregació de referència, i amb això quedem equiparats a altres municipis, que també estan en aquest nivell, i quedem encara distants d'altres municipis, que aconsegueixen un grau de desagregació més important que el que s'obté mitjançant aquesta Llei.

Tot i així, cal recordar que, més enllà del text de la Llei, la seva aplicació és el que nosaltres valorarem de manera més clara. I en aquest sentit hem de ser crítics amb la Llei passada, i una ràpida comparació amb les publicacions d'altres instituts estadístics d'altres comunitats autònomes, especialment les d'Euskadi i de Madrid, ens mostra que el paper capdavanter de Catalunya en l'àmbit de l'estadística s'ha anat perdent poc a poc. Cal, doncs, recuperar-lo i recuperar la situació que vàrem assolir amb el Servei Central d'Estadística de la Generalitat republicana, que tan dignament dirigí Joan Antoni Vandellòs en temps certament difícils.

Convé també lamentar, al nostre entendre, la no-incorporació de les esmenes que fan referència als sondejos

i a les enquestes electorals. Sobretot perquè, encara que es pugui estar parlant que no són àmbits perfectament coincidents, tots sabem que el fet que fossin públics aquests resultats i aquests sondejos, en aquells àmbits que es fan però no es diuen, contribuirien a la claredat dels coneixements de no només tots els partits polítics, sinó també de tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país.

També considerem que no s'han incorporat les esmenes que feien referència a les entitats de població, i que això, vinculat amb el que deia abans sobre el grau de desagregació, pensem que porta algunes incògnites, o alguna mancança d'informació que ens podem trobar en els propers temps. I també la impossibilitat, donades aquestes no-incorporacions, d'entendre quines són les claus de l'estructura territorial que s'està constituint en el nostre país i de l'estructura territorial que de ben segur s'anirà produint en els propers anys.

També pensem que un dels elements que han estat mal solucionats –ho he citat abans, i ho torno a citar ara– és un cert menysteniment de l'estadística municipal. Pensem que aquest és el punt flac d'aquesta Llei. No per això deixem de considerar que en línies generals és una bona llei, però no per això, també, deixem de considerar que és una llei insuficient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer. (*Remor de veus.*) Perdó, m'han distret... Primer, el diputat senyor Ignasi Oleart, pel Grup Popular... Ah, vol fer el posicionament. Doncs, en aquest cas, li toca primer. Endavant.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens toca ara fer una valoració per part del nostre Grup, un posicionament, sobre la Llei d'estadística en el seu conjunt que se'ns presenta, i hem de dir que en termes generals aquesta Llei, per nosaltres, representa un avenç respecte a la Llei del 87. Es determina el Sistema Estadístic de Catalunya, es determina el Consell Català d'Estadística i les seves funcions, els procediments d'elaboració estadística, normes sobre secret estadístic, tot el tema relacionat amb la planificació estadística i amb el règim sancionador de les estadístiques... És una llei que, comparativament amb d'altres de comunitats autònomes, és molt més extensa i aborda moltes més temàtiques.

Des del punt de vista del nostre Grup, calia fer incidència en quatre aspectes fonamentals, que així vàrem esmenar i la major dels quals van ser introduïts en la Llei. En primer lloc, deixar clar que era el Parlament de Catalunya qui aprovava les normatives estadístiques, i que a més de deixar això clar, ho feia a presentació del Govern, que a la seva vegada ho havia aprovat per part del conseller d'Economia, la proposta del conseller d'Economia. Deixar clar qui té la potestat d'aprovació

d'aquesta Llei i de les estadístiques a Catalunya. Primer tema.

Segon tema que nosaltres vàrem abordar. Nosaltres, el nostre Grup, creu en la participació ciutadana, i ho creu en totes les entitats, i vàrem tindre especial cura que es creés un organisme i se'l dotés de continguts: l'organisme consultiu d'estadística de Catalunya, on haurien d'estar representats patronals, sindicats i entitats representatives del món social i acadèmic, que obligatòriament haurà de dictaminar les lleis i els plans estadístics. Per tant, participació ciutadana.

El tercer punt que nosaltres vàrem abordar van ser qüestions relatives al tema de l'elaboració de les estadístiques. Sobre l'elaboració de les estadístiques i els conceptes generals d'elaboració i de normalització d'aquesta elaboració, vam presentar també algunes esmenes.

Per últim, teníem especial interès per part del nostre Grup que els municipis fossin compensats d'alguna manera pel cost, petit o gran, que pugui representar tota la integració del padró municipal dintre de la Llei. Com que sabem que hi han converses que poden arribar a bon port, nosaltres vam presentar aquesta esmena, que posteriorment vam retirar. Pensem que també això serà d'alguna manera solucionat.

I ens quedava finalment, senyores diputades, senyors diputats, el que fa referència als organismes estadístics i qui elabora les estadístiques a Catalunya. Ho he dit ja abans, en defensar les esmenes que nosaltres hem reservat per a aquest Ple: nosaltres partíem de la concepció que les estadístiques oficials les han de fer organismes públics i solament organismes públics.

Bé, dit això, per part del nostre Grup, he de dir que, a part d'aquesta darrera qüestió, que nosaltres mantenim per a la votació en aquest Ple, voldria fer quatre o cinc comentaris genèrics sobre la qüestió. En primer lloc, senyor Codina, agrair-li com sempre els seus esforços, igual que als altres ponents, fins i tot des de la discrepància. Segon, agrair el mateix a la cambra, als lletrats, als serveis del Parlament. En tercer lloc, manifestar que per nosaltres la Llei és un pas endavant respecte a la que hi havia abans, i així en general la votarem, amb excepció dels articles que fan referència a aquells en que teníem nosaltres presentades esmenes.

I, dit això, quatre o cinc comentaris..., i lamentem molt que el conseller, m'imagino que per treball, s'hagi hagut d'absentar, perquè són quatre o cinc comentaris sobre les estadístiques de Catalunya que tindríem interès de deixar també constància aquí a la cambra. En primer lloc, voldríem parlar que... Veiem que tenim la sort de tindre el conseller d'Economia amb nosaltres... Doncs bé, sobre l'Institut d'Estadística, quatre o cinc qüestions.

Des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya estem preocupats per la difusió de les dades estadístiques, senyor conseller: és un tema que pregaríem que ara que tenim nova llei, o que tindrem nova llei, d'aquí a poc, s'intenti esmerçar la major part de recursos que es puguin en la difusió d'aquestes dades a tots els ciutadans.

Tenim també preocupació –perquè així ens ha arribat des de sectors que treballen en les dades: funcionaris, etcètera– amb la renovació de la base de dades de l'Institut. L'Institut, que havia sigut pioner, que havia agafat tot el que havia fet el Consorci i que en el seu temps havia sigut una eina puntera en l'estadística, en algunes coses continua amb aquesta característica, en d'altres l'està perdent, i la renovació de la base de dades és qüestió fonamental.

Tercera qüestió: per més endavant hauríem de reflexionar si cal o no crear un cos especialitzat en estadística dintre de l'Administració catalana, dintre de l'Administració catalana. Pensem que tenim ja un institut amb un volum d'actuació que caldria i que convindria, doncs, la creació d'un cos especialitzat.

I hem de dir-li que sobre la producció estadística de l'Institut hi ha dos aspectes que al nostre Grup realment ens interessien molt –hem presentat diverses proposicions no de llei i han estat rebutjades per la majoria; esperem que a partir d'ara tinguin millor sort–, i fem referència especialment a totes les estadístiques que tenen a veure amb l'anàlisi del medi ambient i l'ecologia a Catalunya. Per a quan, senyores diputades, senyors diputats, una comptabilitat ecològica de Catalunya. Per a quan? Si hem sigut pioners en moltes qüestions estadístiques, per què no ho som en aquest tema? Fer una comptabilitat nacional ecològica per a Catalunya i ampliar tots els instruments i mesures ecològiques que té l'Institut.

També per al nostre Grup és molt important que arribem a un coneixement de la distribució personal de la renda en aquest país. Això, fins ara ho han hagut de fer entitats privades, com és per exemple... –personal i territorial–, com és Caixa de Catalunya o d'altres entitats. Per què l'Institut no és capaç d'elaborar una distribució personal i territorial de la renda amb periodicitat bianual o trianual que ens digui quants pobres i quants rics hi ha Catalunya, si la distribució és millor o pitjor i si territorialment hi ha comarques que milloren o no, i ho deixem a entitats privades? El Govern de Catalunya té suficients recursos i suficient personal i suficients mitjans tecnològics per abastar això, i entenem que, si no s'ha fet, és perquè no hi ha hagut voluntat política. Per tant, per nosaltres, aquest és un tema molt important.

I voldria acabar fent referència a un aspecte que potser no s'ha mencionat massa, però que a nosaltres ens preocupa. És l'aspecte del secret estadístic. Vostès saben que hi ha recursos europeus i espanyols sobre la Llei orgànica de tractament de dades, la LORTAD; esperem que el Govern català sigui respectuós amb la Llei, i esperem que ens adaptem a les normatives europees sobre secret estadístic.

He volgut, aquests darrers minuts, senyores diputades, senyors diputats, parlar de la Llei, però, sobretot, de la seva aplicació. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, espero que aquestes reflexions, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, puguin ser d'utilitat per al futur de l'estadística a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair, en nom del Grup Popular, a tots els ponents d'aquesta Llei –i, especialment, al ponent representant del Grup de la majoria– la comprensió, la cordialitat i la bona visió a l'hora d'acceptar la gran majoria d'esmenes de tots els grups i, també, com és en aquesta posició, les que hem presentat el Grup Popular.

L'actual Projecte de llei s'emmarca dintre de les competències que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu article 9, apartat 33, atorga a la Generalitat les competències exclusives de les estadístiques d'interès de la Generalitat. El Projecte de llei que avui estem aquí debatent modifica la Llei 14 de 1997. Ve, en realitat, a actualitzar algun dels punts que en aquella Llei no es varen tocar, i també és un projecte que duu cua –la Llei de què estàvem parlant, la Llei 14– amb la nova Llei d'estadística de Catalunya.

La Llei que avui aprovarem té per objecte adequar aquesta normativa estadística a l'evolució de l'ordenament jurídic i adaptar el sistema estadístic a les noves necessitats actuals. Entre aquestes adaptacions, cal destacar: possibilitarà, aquesta nova Llei, la incorporació d'estadístiques oficials a activitats de les institucions, òrgans i entitats, fins ara no incloses, com són les cambres de comerç, les universitats i les fundacions. Facilitarà, aquesta nova Llei, l'accés dels ciutadans a la consulta gratuïta de les dades estadístiques d'interès de la Generalitat, i la garantia dels drets i els deures dels associats a la lliure informació estadística. Aquesta Llei, si s'aprova, també podrà elaborar estadístiques de població i disposar del directori dels ciutadans de Catalunya amb la creació del registre de la població de la nostra comunitat.

El Grup Popular va presentar a aquest Projecte de llei 53 esmenes, de les quals el Grup de la majoria i el ponent van acceptar, d'entrada, 32, i la resta van ser tractades, comentades, algunes d'elles retirades i, amb algunes, vam arribar a un acord amb altres grups polítics.

Les esmenes incorporades es poden agrupar en diferents blocs: el primer, encaminat a aclarir les funcions entre les diferents administracions i a intensificar els mecanismes de cooperació i coordinació entre les administracions estatals, autonòmiques i locals. També, amb les nostres esmenes, hem intentat incidir en un mateix sistema de conceptes, definicions, unitats estadístiques, classificacions, nomenclatures i codis amb les altres administracions, per tal de facilitar la comparança, la integració i l'anàlisi de dades i de resultats obtinguts.

En un segon bloc d'esmenes, les del Grup Popular, les hem presentat, les vam presentar i les hem aconseguit amb voluntat de garantir el secret estadístic, que és un dret fonamental –com deia l'il·lustre diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– que també tots els ponents

7206

d'aquest Projecte de Llei hem considerat com a dret important a respectar en aquesta modificació legislativa.

Per tot això, avui, senyor representant d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no podem acceptar-li –el Grup Popular– les esmenes que ha reservat per al Ple d'aquesta tarda. La seva intervenció és una intervenció acurada, precisa, que, segurament, mereixerà, també, l'anàlisi posterior en altres ocasions quan parlem de temes estadístics, però avui el Grup Popular donarà suport a les conclusions de la Ponència i, per tant, anunciem el vot favorable a aquesta modificació de la Llei, esperant que, en tot cas, això serveixi per a millorar tota la situació estadística a la nostra comunitat.

Senyor president, moltes gràcies; senyores i senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un antic refrany anglès –que em sembla que s'atribueix a Mark Twain– diu allò: «There are lies, great lies and statistics» –«hi ha mentides, grans mentides i estadístiques»– Segurament, aquest refrany reflecteix la desconfiança que en el passat han generat les activitats estadístiques. Sortosament, avui hem d'acceptar que el panorama és totalment diferent. L'estadística és cada cop una eina més important en el coneixement de la realitat per part de la societat i dels governs. Les noves tecnologies permeten, a més, un aprofitament cada cop més profund de les informacions de què disposem i que estan al nostre abast.

És per això que, en aquest sentit, és important, des del Grup Socialista, que existeixi una llei d'estadística de Catalunya, i és també convenient que en un acte com el que estem fent en aquest moment es produeixi la seva actualització, adequant la Llei a les noves circumstàncies i a les noves situacions. Sigui, doncs, benvingut el present Projecte de Llei.

Un dels requisits bàsics de l'estadística, perquè pugui tenir aquesta efectivitat en la societat, és la seva neutralitat. És per això que ens sembla sempre important, en el passat i també en aquesta Llei, que el moment de regular l'estadística a casa nostra s'hagi pogut consensuar la Llei, les diferents lleis, entre tots els grups polítics d'aquest Parlament. Entenem que aquest és un bon inici per a garantir l'equilibri que entenem que correspon a aquest tipus de tasca.

Amb tot, en el procés en el qual estem, segurament seria, és interessant que el plenari conegui quins són els criteris que han inspirat les nostres esmenes, esmenes que han pogut ser incorporades mitjançant transaccions o acceptacions per part de la Ponència en el conjunt de la Llei, fins al punt que no n'ha arribat cap de viva en aquest Parlament; segurament, el resultat final no és el que el nostre Grup hauria desitjat, però això és el consens: estirar i arronsar, i arribar a un punt intermedi en

què totes les posicions puguin tenir la suficient satisfacció; per tant, doncs, també en aquest sentit, el consens que hem trobat en aquesta Llei, des del nostre punt de vista, és un bon resultat.

Quatre elements que han inspirat les nostres esmenes. Segurament, el primer seria allò, definir el que han de ser les estadístiques oficials, i aquí hi havia dos grans grups de temes: un, si havíem d'incorporar o no els sondejos electorals i activitats semblants en aquesta Llei. A nosaltres ens ha semblat que no era l'objecte d'aquesta Llei, que no formava part del que podríem entendre per estadística, però calia que quedés clar i alguna esmena anava en aquest sentit... I l'altre, el tema que ha plantejat el diputat senyor Novella i que és: qui té capacitat per fer estadístiques oficials i qui no en té.

En la Llei, cal dir que hi havia una voluntat que, des del nostre punt de vista, era relativament agosarada per part del Govern, pel fet que deixava pas que les entitats privades poguessin, també, fer estadístiques oficials. Aquest era un tema sobre el qual el nostre Grup va mantenir una posició realment..., no es pot dir tancada, però sí una posició ferma, en el sentit que ens semblava que aquesta no era la posició correcta; vam estar parlant amb la Ponència i, finalment, vam arribar a l'acord d'eliminar la possibilitat que les entitats privades poguessin fer estadístiques oficials, com és el que es regulava en l'apartat e de l'article número 7 –i en altres articles de la Llei.

Quedava i ha quedat –com ha quedat patent abans– el dubte d'algunes entitats de dret públic que no són pròpiament Administració: cambres de comerç, universitats... Des del nostre punt de vista, ens sembla que les activitats d'aquestes entitats permeten fer estadístiques, certament, amb una conseqüència final, que és la seva validació per part de l'Institut, com ha quedat reflectit en alguna de les esmenes que s'ha pogut fer. Per tant, aquest era un primer grup de temes; un segon grup de temes era buscar un equilibri entre els grans principis que informen l'activitat estadística, la preservació del secret estadístic i el dret a la intimitat, com ja ha dit algun altre diputat; l'obligatorietat, per l'altra banda, de respondre els qüestionaris que corresponen a la informació estadística i el respecte a la LORTAD en aquells casos que poguessin afectar aquesta Llei. Aquest era un equilibri que en la redacció inicial de la Llei ens semblava que podia tenir alguna mala interpretació; amb les nostres esmenes hem intentar resoldre aquest problema i ens sembla que, entre tots plegats, haurem fet una tasca interessant en aquest sentit. Encara que estiguessin presents en la voluntat del Govern en el moment de presentar la Llei, els principis d'eficàcia i d'eficiència en l'estadística són elements sobre els quals sempre cal tenir molta cura, i així hem procurat que quedés com un principi clar. Encara que el Govern ens deia que això ja era una activitat o una voluntat, hem procurat que quedés clar que sempre que hi hagués informació disponible, sempre que hi hagués ja arxius existents, s'evitaria haver de fer un treball estadístic, diríem, de camp, anant a buscar la informació en els ciutadans.

I un segon aspecte, que és tota la relació amb l'INE. La Llei preveu la possibilitat que el nou Institut, l'Institut

d'Estadística, amb la nova Llei, pugui assumir les funcions de l'INE. Ens sembla que aquesta és una bona prescripció, sobretot de cara a consolidar aquest principi d'eficàcia. De vegades, algunes entitats que han de treballar amb l'Institut d'Estadística de Catalunya i amb l'INE troben aquelles dificultats que alguna informació es pugui arribar a demanar de forma diferent –la mateixa informació–, creant així problemes. Sabem, també, que l'Institut fa l'impossible perquè això no sigui, però, en tot cas, que la Llei prevegi aquesta assumpció i, per tant, que es pugui coordinar tota l'estadística de Catalunya des de l'Institut d'Estadística de Catalunya ens sembla una previsió inicial totalment correcta.

I, finalment, el quart apartat, sobre el qual hem presentat un grup d'esmenes, que són les relacions amb les corporacions locals, a les quals es reconeix el dret de fer estadística... Per tant, calia confirmar aquest dret i calia donar-los, també, les possibilitats que les relacions amb l'Institut d'Estadística fossin unes relacions que anessin per uns camins que estiguessin suficientment regulats; que, per altra banda, en el sentit invers, les estadístiques es fessin de tal forma que poguessin ser útils per a les corporacions locals –un problema d'agregació i de desagregació que s'ha dit ja i s'ha esmentat en algun altre moment del debat–; per tant, també calia no fer una estadística *ad hoc*, però sí una estadística que no sempre ha de ser homogènia en la seva presentació...

Hi ha plantejat el tema del cost d'aquestes activitats estadístiques; és a dir, quan una part d'aquestes activitats estadístiques està realitzada per corporacions locals, el cost d'aquestes activitats estadístiques, qui el paga?, com es paga? I, finalment, també hi havia tot el tema referit al registre de població, que és una de les incorporacions noves que fa la Llei i sobre el qual també hem pogut trobar acord suficient.

Alguns d'aquests temes, segurament, no queden resolts en la Llei –hi ha el compromís amb la majoria de fer alguna proposició no de llei que resolgui aquests plantejaments... En tot cas, sempre quedem, en aquest sentit..., a veure, acabar de fruir d'aquest darrer aspecte de l'acord que s'ha assumit.

Bé, com ha dit ja algun altre diputat, aquesta seria la posició del nostre Grup; per tant, des del punt de vista de la Llei, de la seva necessitat, de les seves aportacions, una aportació positiva. Ara bé: també cal veure què passarà en el futur, com anirà, quina serà l'activitat de l'Institut, com es resoldran alguns dels problemes que hi ha en aquest moment sobre la taula... Jo en citaré un, que, com que ja el vaig citar en ponència, ja serà conegut de les senyores i els senyors diputats: en aquest moment, el Departament d'Economia, per una banda, directament a través d'una Direcció General, i, per una altra banda, a través de l'Institut d'Estadística, elabora estadístiques sobre el mateix tema, que, a més a més, donen resultats diferents. Per exemple, com podria ser el cas de la renda: l'Institut d'Estadística té unes estimacions, el Departament d'Economia i Finances –directament a través d'una Direcció General–, en fa unes altres... Aquests són els elements que hem d'intentar evitar. Em consta que, també per a aquest cas, segurament, ja s'han posat solucions, però és un exemple del

que no pot ser. Si volem una estadística fiable, hi ha d'haver un sol organisme; aquest organisme ha de ser l'Institut d'Estadística de Catalunya, i és a ell a qui hem de donar les eines per poder fer totes aquelles estadístiques que siguin necessàries en el país.

I una darrera apreciació, que segurament que queda una mica fora de la Llei, però, en tot cas, seria bo que el mateix Departament tragués exemple de l'Institut d'Estadística, quan situa a l'Internet aquestes estadístiques, i que també les dades del Departament i del mateix Govern poguessin estar, a Internet, disponibles per a tots aquells ciutadans que, en un moment o altre, necessiten aquestes informacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria que els primers mots anessin dirigits a allò que acostumem a deixar per al final, i, en aquest cas, no m'agradaria fer-ho, que és el capítol d'agraïments: agraïments, primer, als companys de ponència, als senyors Carnicer, Portabella, Oleart, Novella..., i sé que el Grup Mixt –i així ho ha manifestat, encara que no ha pogut ser-hi físicament– en esperit també ha estat al costat de la ponència, cosa que també hem d'agrair... Agraïments, també, doncs, al lletrat senyor Sol, a la senyora Carme Alonso i al Departament, al director general, Jordi Oliveras, que avui ens acompanya, i al subdirector senyor Cascos.

Hem dit que aquesta ha estat una llei de consens –jo diria que d'un consens absolut. Van ser gairebé cent cinquanta esmenes les que van ser presentades i de les cent cinquanta esmenes, com vostès hauran pogut observar, avui, aquí, en el Ple, n'estem debatent sis, sis que, a més, es concentren en una sola direcció.

Jo sempre que puc intento –intentem– arribar a acords, tot i que sigui renunciant a un eventual protagonisme dels diputats que intervenim, perquè sempre pensem que és molt millor renunciar a això a canvi de trobar acords que facin que les lleis, com aquesta –que és una llei important–, puguin, finalment, ser assumides per tothom –i aquesta, també. Ho ha dit el senyor Novella: que, tot i que queden aquestes esmenes que haurem de votar en contra, quant al conjunt de la Llei, ell ha manifestat que també hi estava, en grans línies, d'acord.

Per tant, aquesta és una llei del Govern que s'ha convertit, com moltes altres –aquesta, d'una manera especial–, en la llei del Govern i la llei del Parlament, gràcies a aquest esforç, a aquesta assumpció, a aquesta negociació, que sempre vol dir renúncies. Pactar vol dir renunciar, pactar vol dir «ara estiro, ara arrenso», i només voler estirar i no arronsar mai porta a situacions que fan difícil l'acord final.

Avui, en aquest Ple, aquestes sis esmenes que ha mantingut el senyor Novella pel Grup d'Iniciativa per Catalunya fan que, en aquest moment, jo tingui una sen-

7208

sació agredolça: dolça, perquè penso que és un èxit que hagi pogut arribar de la manera com ha arribat aquesta llei a consens, i agra perquè, home, francament, les observacions que hi fa el senyor Novella, nosaltres no les podem compartir, especialment, quan el senyor Novella fa referència i diu: «Nosaltres estem pel dret públic, no estem pel dret privat; en general, sempre que hi hagi línies d'actuacions per part de dret privat, nosaltres hi estem en contra», i, les seves esmenes, les fa, precisament, en un article, que és l'article 4 –i l'article 7–, on, explícitament, el que es diu és que s'autoritza, s'incorporarien els treballs que fessin, per exemple, diu: «les universitats, les cambres de comerç, indústria i navegació i les altres entitats de dret públic».

Per tant, nosaltres també estem, en aquest cas, per les entitats de dret públic. Per tant, les observacions que vostè fa, em costa entendre que siguin d'ordre ideològic. Em sonen més a un caràcter corporativista, i sé que em sabrà comprendre fins on vull arribar amb aquesta expressió, perquè, ideològicament, no ho veig per enlloc; ni les universitats, ni, en aquest cas, la Cambra, ni qualsevol de les entitats de dret públic haurien de fer-li tenir aquesta reserva, que jo respecto que jo vostè pugui tenir, però, en canvi, nosaltres en cap cas podem estar d'acord amb vostè i admetre-ho.

Voler explicar la Llei..., ho ha fet, primer, el conseller; ho han fet tots els ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula, i, per tant, seria reiteratiu que els tornés a explicar les meravelles –si em permeten dir-ho d'aquesta manera– de la Llei –ja ho han fet tots vostès. Per tant, al que hem d'aplicar-nos d'ara endavant –el Govern s'hi haurà d'aplicar i el Parlament..., des de tots els grups, haurem d'estar amatents sobre si l'aplicació d'aquesta Llei dona els resultats que nosaltres, des de la nostra perspectiva de Convergència i Unió, estem absolutament convençuts que seran ben aplicats, com ho va ser el Pla estadístic i com ho va ser l'anterior Llei d'estadística.

Des d'aquest convenciment, senyor president, senyores i senyors diputats, els agraeixo la seva atenció i vull tornar a manifestar la satisfacció del Grup i –m'ho permeto– del Govern –perquè ja ho ha fet, també, el Govern–, perquè la Llei d'estadística de Catalunya hagi arribat a un consens...

El president

Perquè que guardin silenci!

El Sr. Codina i Castillo

Que hi hagi arribat i que, en definitiva, aquest esforç que ha fet tothom –el Govern i els grups parlamentaris–, l'hem fet pensant en un millor servei al país.

Senyor president, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a les votacions. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons per procedir a fer les votacions.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, les úniques que han arribat vives a aquest Ple. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació de les esmenes.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 6 vots a favor, 55 vots en contra i 25 abstencions.

Procedirem seguidament a la votació del text del Dictamen, amb el benentès que hi ha demanada una votació separada. Si algun altre portaveu vol alguna votació separada? Ningú? Cap altre portaveu.

Faríem la votació separada que ha sigut demanada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Votaríem, en primer lloc –en un sol bloc–, l'article 4.c; l'article 7, lletra d; l'article 13, epígraf 1, i el preàmbul del paràgraf cinquè.

Iniciem la votació d'aquests punts que acabo de dir.

Aquests punts han sigut aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

I procedirem seguidament a votar la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Proposició de llei de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador

A continuació, procedirem al debat del divuitè punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula, per presentar-la... (*Remor de veus.*) No hi ha presentació? (*Més remor de veus.*)

Senyores diputades i senyors diputats, no es moguin, que passem de seguida a votació.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons per procedir a la votació del Dictamen, que constitueix el divuitè punt de l'ordre del dia; posteriorment, hi haurà les explicacions de vot.

Iniciem la votació del text del Dictamen.

El text del Dictamen ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Iniciem l'explicació de vot. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí. Gràcies...

Punt 7

El president

Prego, senyores diputades i senyors diputats, que guardin silenci per respecte a l'orador!

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Bé, no m'estendré en els motius pels quals el nostre Grup ha votat favorablement, entre altres coses, perquè, fa ben poc, aquest Ple ja va debatre i votar, també, la presa en consideració del que avui, finalment, ha estat ja la modificació de la normativa de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, no en l'article -només- 68, com estava previst, sinó també 69, però, en tot cas, els arguments, les tesis, els criteris que es van defensar llavors del perquè d'aquesta modificació, jo diria que valen exactament igual per a avui.

Només dir que em sembla que és de justícia aquesta modificació, amb el benentès que el que es pretén és, simplement, que, en el camp o en el terreny administratiu, no es gravi o no sigui, diguem-ne, més dura la sanció que no pas en el terreny penal pel que fa a l'actuació dels mossos d'esquadra. Era de lògica, diguem-ne, imperiosa el fet que es fes aquesta modificació legislativa, amb el benentès que venia a representar una autèntica excepció en el món dels funcionaris públics de l'Administració de la Generalitat a Catalunya i, a més a més, era una demanda que venia dels mateixos sindicats.

Nosaltres, per tant, ens felicitem que, finalment, s'hagi produït i s'hagi produït amb un consens absolut, i que aquest consens també abasti dos aspectes, que sí que són nous pel que fa a l'últim debat: un és, en concret, la modificació de la Llei d'utilització de les videocàmeres, per diversos conceptes -quant a alteració d'imatges i cessió a tercers de les imatges no autoritzades-, i, pel que fa a l'article 69, que tampoc s'havia debatut anteriorment però que també hi va en relació directa i que també, segons em consta, està consensuat amb els sindicats dels Mossos d'Esquadra...

És per tot això que ens felicitem que es produeixin tots aquests canvis, perquè milloren substancialment el règim sancionador dels Mossos d'Esquadra i l'igualen a la resta de funcionaris públics.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fer explicació de vot, ara és el torn, si ho desitja, del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president; també, si m'ho permet, de l'escó estant, i, també, amb molta brevetat, perquè aquesta, com s'ha dit, ha estat una qüestió àmpliament debatuda durant la presa en consideració de sengles propostes de resolució presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Amb aquesta Llei, de fet, senyor president, es posa fi a una situació d'absoluta injustícia i també d'absurda desproporció que comportava l'aplicació de la lletra *e* de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, pel que fa al seu règim sancionador, i que afectava, d'una manera molt important, la seguretat jurídica del conjunt de professionals -i, per tant, dels membres del cos de Mossos d'Esquadra-, sobretot, perquè l'aplicació d'aquest precepte que suara acabo de citar, paradoxalment, introduïa un règim disciplinari que podem considerar més reforçat o més exigent, més dur que no pas el que, per exemple, aplica un cos o un institut de caràcter militar com la mateixa Guàrdia Civil, o bé el que s'aplica i es ve aplicant per part de la resta de cossos civils, tant la Policia dita Nacional com la mateixa Ertzaintza, i un règim sancionador que, a partir del que preveia aquesta lletra *e*, l'apartat *e* del precepte de l'article 68 de la Llei, no establia clares diferències o distincions entre l'esfera privada i l'esfera pública dels agents de l'autoritat, fins al punt, com es va dir a bastament i de forma reiterada durant el debat de la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de Llei, que no s'establien clares diferències entre l'esfera privada i la pública dels agents de l'autoritat, fins al punt -ho repeteixo- d'arribar a sancionar administrativament algunes conductes, per la Comissió, que només eren perseguibles o sancionables com a infraccions penals lleus, comeses en l'esfera privada, fins i tot de les persones, més enllà d'allò o d'aquell comportament o capteniment exigible de forma raonable, de forma normal pel que fa a les actituds o comportaments responsables dels agents en la seva esfera privada. Per exemple, es dona la circumstància que una simple falta d'imprudència -simple- produïda a conseqüència d'un accident de circulació donava lloc a la imposició d'una sanció greu des d'un punt de vista administratiu.

Al marge d'aquesta consideració, la tramitació d'aquestes propostes de resolució de reforma de la Llei de policia també han servit per introduir algunes modificacions legals pel que fa al desplegament o a l'aplicació d'allò que preveu la Llei orgànica estatal d'utilització de videocàmeres i, per tant, ha estat un moment processal, ens sembla, oportú també per introduir aquesta modificació, de la mateixa manera que saludem també el fet que s'ha assolit un ampli consens en aquesta cambra, no només amb els dos grups que vam instar a aquestes modificacions legals, sinó també amb el conjunt dels sindicats i la representació sindical per tal d'operar aquesta modificació legislativa.

Per tant, per tots aquests motius, senyor president, que acabo d'exposar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no només saludant com a un fet molt positiu, sinó fins i tot el fet d'haver ampliat l'espectre de qüestions d'aquesta reforma, ha fet el seu vot favorable, així com la resta de grups.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Té ara la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, també des de l'escó, i no precisament perquè no considerem que és important la modificació que fem, però el cert és que es va debatre ja a bastament en el moment de la presa en consideració de la Proposició que van presentar Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya i, per tant, no és necessari reiterar arguments que ja es varen donar.

En qualsevol cas, sí que em sembla que val la pena assenyalar que en qualsevol règim sancionador en un sistema democràtic és imprescindible que hi hagi una tipificació, una predeterminació de les faltes amb les corresponents sancions que porten aparellades, i una proporcionalitat. I en aquest cas es produïa un fet evident que és que existia una falta de proporció entre possibles faltes i la corresponent sanció. En incloure en un sol apartat, l'apartat *e* de l'article, totes les infraccions de caràcter penal, barrejàvem delictes amb faltes i sancionàvem d'una manera absolutament desproporcionada conductes, com poden ser les faltes, que en cap cas ho han de ser en aquestes dimensions.

Per això varem presentar la Proposició que crec, sincerament, que pel camí, amb l'aportació dels altres grups que han presentat esmenes, també del Govern i el Grup de la majoria, s'ha millorat substancialment, s'han inclòs elements molt importants i que afecten matèries molts sensibles com és, precisament, la utilització de les gravacions amb videocàmeres, que aquestes gravacions estan regulades per llei. Però les sancions que poden comportar les utilitzacions, les alteracions, manipulacions o reproduccions inadequades d'aquestes imatges que poden afectar, hi insisteixo, drets personals molt sensibles i, per tant, molt protegibles i alhora, també, jo crec que s'ha completat i s'ha completat bé introduint en l'article 69 aquells delictes que, per la menor entitat, no estan inclosos en l'apartat de faltes molt greus i, per tant, s'ha mantingut en aquest sentit i s'ha millorat encara més la proporcionalitat que nosaltres preteníem en la Proposició que varem presentar.

Per tot això, com és obvi, nosaltres hi hem votat favorablement, i celebrem que s'hagi fet aquest pas per millorar el règim de faltes i sancions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra dotant-lo d'aquesta proporcionalitat que era absolutament imprescindible.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller, per la seva presència.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. S'ofereix un torn de paraula ara al Grup Popular; doncs, per consumir-lo, té la paraula el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, moltes gràcies. Únicament també per expressar, en nom del Grup Parlamentari Popular, que també vam donar suport a aquesta presa en consideració de les dues proposicions de llei que van presentar, tant el Grup d'Iniciativa - Els Verds com el d'Esquerra Republicana, als quals agraïm també que reco-

llissin aquesta negociació que havien portat els sindicats amb el Govern i que portessin a aquesta cambra, doncs, els resultats d'aquest debat.

Nosaltres, per tant, hem donat suport a aquest Projecte de llei per tal d'adequar, com s'ha dit, la norma sancionadora del cos de Policia de la Generalitat al més elemental dels principis de proporcionalitat, i evitar, també, d'aquesta manera, com s'ha dit, el greuge comparatiu i la discriminació a què la legislació actual sotmetia els membres del cos dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. Pel Grup Parlamentari Socialista, vol intervenir el senyor Camacho, ai, Chacón..., Corbacho, perdoni, eh? Perdoni, és que no m'havien passat el nom i... Senyor Corbacho, li prego que em disculpi, eh? Té vostè la paraula.

El Sr. Corbacho Chaves

No, no, disculpat; però per a la propera vegada recordi's de Gorbaxov (*rialles*) i ho tindrà més fàcil.

Molt breument també...

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies; no, no hi ha problemes. Gràcies. També molt breument, perquè evidentment, tal com han dit els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, és evident que aquest és un tema que ja s'ha discutit diferents vegades en el Parlament per diferents vies, tant per part del senyor Roc Fuentes com per part del senyor Ridao, o fins i tot per part de mi mateix, que en alguna ocasió també hi he fet alguna referència.

Evidentment mantenir una necessitat i a la vegada..., dues necessitats: per una banda, l'obligació –i evidentment que tots hi estarem d'acord– de mantenir un règim disciplinari, i sobretot en un cos policial, que és absolutament imprescindible, que és absolutament necessari, atenent la condició d'autoritat i l'exercici d'autoritat que fan i també la jerarquització que es desprèn d'un cos policial. Però, evidentment, també adaptar aquest règim disciplinari, doncs, realment a una proporció i a una proporcionalitat.

Jo crec que en la voluntat del legislador en el seu moment, quan es va redactar la Llei, segurament que no va estar present, i fins i tot no va haver-hi la voluntat, que el règim sancionador dels Mossos d'Esquadra fos superior al règim sancionador que ja operava, imperava en altres cossos policials. Jo crec que, en definitiva, a partir d'aquí en la pràctica quotidiana, diària, del desenvolupament d'aquesta Llei, els mateixos cossos policials i els seus sindicats i els seus representants, a través dels sindicats, van fer veure a aquest Parlament la necessitat de reflexionar sobre l'article 68, l'apartat *e*; diferents grups es van fer ressò d'aquesta necessitat de canvi i

avui jo crec que tots coincidim que això és necessari canviar-ho i és el que s'ha fet.

Per això el nostre Grup, doncs, ha donat suport, evidentment, a aquesta modificació de l'article 68, apartat e. I evidentment, també estem totalment d'acord a apropar aquesta modificació de la Llei per introduir justament la legislació o l'adaptació de tot el que significa una cosa absolutament nova i fruit també d'una legislació més àmplia sobre el tema de videocàmeres.

Per aquests motius, doncs, hi hem donat suport i ens congratulem que a partir d'avui la legislació que regula el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra, doncs, en definitiva, mantingui la disciplina que un cos policial ha de mantenir, però que a la vegada sigui proporcional com a la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Corbacho. Ara també, si ho desitja, té potestat per intervenir la senyora Rosa Bruguera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. També molt breument, perquè darrerament s'han vist diverses iniciatives parlant de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Avui hem aprovat unes modificacions en la Llei que responen, per una banda, a les necessitats d'adequar la Llei a les circumstàncies canviants i també a les innovacions que s'incorporen a cada moment i, per una altra banda, donar resposta a les exigències que la pràctica del dia a dia comporta.

Les modificacions fan referència, com ja s'ha dit, a la tipificació com a falta molt greu del fet d'haver estat condemnat per qualsevol conducta o actuació constitutiva de delictes dolosos amb pena privativa de llibertat, que aquesta és la modificació real d'aquesta lletra; o bé la incorporació també per qualsevol infracció penal de furt o estafa. I crec que val la pena dir que la inclusió del furt o estafa era del tot necessària per les funcions atribuïdes als membres del cos dels Mossos d'Esquadra, entre les quals destaquen, lògicament, la protecció de les persones i dels béns. I és per això que, amb independència que aquesta comporti pena privativa de llibertat, havia de poder ser sancionada com a falta molt greu, ja que els membres del Cos tenen l'obligació de prevenir, perseguir aquestes mateixes infraccions penals.

La segona part seria la d'addició de quatre nous apartats a l'article 68 també, donat que hi ha una nova regulació de la utilització de les videocàmeres que feia necessari concretar unes noves faltes en el règim disciplinari del Cos de Mossos d'Esquadra per tal de donar cobertura legal a les possibles infraccions que aquests puguin cometre. I finalment, també hi ha una addició, com a faltes greus, d'uns nous apartats que contemplin tota una sèrie d'infraccions administratives que estan

relacionades –això amb caràcter general– amb la tinença il·lícita de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, sempre que no constitueixin una infracció penal.

Per tant, si els membres del cos de Mossos d'Esquadra ostenten funcions de protecció de la seguretat ciutadana, es considera del tot necessari poder reprovar disciplinàriament i amb tota claredat els membres del cos que incorrin en aquestes conductes, que, alhora, han de prevenir i de perseguir.

Crec, realment, que tots podem estar molt satisfets i que, un cop més, hem demostrat que hi ha un total consens de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i que també en aquest consens hem coincidit amb l'acord pres pel Departament de Governació i les forces sindicals de la policia. És això el que permet avançar en la consecució de les màximes competències per tal que la Policia de la Generalitat sigui una policia integral i, el que és més important, que ho sigui sobre una base clara d'ètica professional.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada.

Projectes de resolució pels quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats les proposicions de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat i d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors (tram. 269-00001/05 i 269-00002/05)

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que aquesta presidència proposa que es debati conjuntament amb el punt de l'ordre del dia número 20, ja que corresponen a la mateixa Comissió i, a més a més, estan previstos els mateixos intervinents. Si els sembla bé, ho faríem així. (*Pausa.*) Doncs, molt bé.

És debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de resolució pel qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat, i una altra, que és debat i votació d'un dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat sobre el Projecte de resolució pel qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors.

Hi han presentades esmenes per part del Grup Popular. Té la paraula per presentar-les la senyora Dolors Nadal.

7212

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, podríem ajornar el debat de les esmenes? És que el ponent no es troba en aquest moment a l'hemicicle.

El vicepresident primer

Home...

La Sra. Nadal i Aymerich

Es troba a la casa, però no es troba a l'hemicicle. Si podria començar...

El vicepresident primer

No, un altre grup no, perquè només hi ha esmenes del Grup Popular i llavors s'han... És aquí el senyor Francàs.

La Sra. Nadal i Aymerich

Hi tenim esmenes, eh? Moltíssimes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

A vostès. Té la paraula, doncs, tal com havíem anunciat, per defensar-les, el diputat del Grup Popular senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, més enllà d'una llei d'incorporació de les llengües oficials de l'Estat espanyol als passaports, al document nacional d'identitat i als permisos i les llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors, que faria lògic que hi estiguéssim absolutament d'acord, entenem que el que es planteja és una qüestió de models, i per aquest motiu hi hem presentat les esmenes.

Hi estariem absolutament d'acord perquè la realitat plurilingüe i pluricultural d'Espanya és simplement això: una realitat, i evidentment també és una legalitat. Hi estariem d'acord, tal com es va posar de manifest al Congrés dels Diputats, pel fet d'una votació que vostès coneixeran a la Moció proposada pel diputat senyor Saura sobre el desenvolupament de la realitat plurilingüe de l'Estat. Hi estariem d'acord i es demostraria també pel fet que donem suport a la creació d'una subcomissió dins de la Comissió constitucional amb l'objecte de servir de fòrum de discussió, revisió normativa i proposta de mesures tècniques, polítiques i legals per fer efectiu aquest mandat del Congrés. Hi estariem d'acord com també posa de manifest el fet que la posició política del Grup Popular ha estat i segueix sent la de donar suport als treballs d'aquesta subcomissió.

Però, en canvi, l'acord no és tan absolut, i per això proposem unes esmenes perquè, més enllà d'aquest reconeixement de la realitat plurilingüe, el text que se'ns sotmet a votació deixa veure un model, i com a tal, aquest model, entre molts de vostès i nosaltres, és ben diferent.

Nosaltres estem per la normalitat i vostès per la normalització. Nosaltres estem per l'impuls i el foment i vostès per les quotes i les multes. Nosaltres estem per la llibertat i vostès, per la imposició. Nosaltres estem per la cooficialitat i vostès, pel monolingüisme. Nosaltres estem, per exemple, perquè la retolació de les dependències i els serveis públics de l'Administració de la Generalitat sigui en català i en castellà, i vostès, no –van votar-hi en contra. Nosaltres estem perquè les comunicacions i les notificacions adreçades a persones físiques o jurídiques, per part de l'Administració de la Generalitat, siguin redactades en català i castellà, i vostès, no, perquè hi van votar en contra. Nosaltres estem perquè als departaments, les oficines, les empreses públiques, als organismes autònoms i les entitats administratives de la Generalitat es col·loquin els cartells «La llengua la tries tu» – i, també, com és lògic, «La llengua la eliges tú», i vostès, no, i per això hi van votar en contra. Nosaltres estem per proposar mesures per tal d'assegurar que en acabar l'ensenyament obligatori els estudiants de Catalunya dominin per igual les dues llengües oficials, català i castellà, i vostès, no, i per això hi van votar en contra. Nosaltres estem perquè la *Guia escolar*, facilitada pel Departament d'Ensenyament, sigui editada en català i castellà, i vostès, no; per això hi van votar en contra.

De fet, el nostre model, jo el resumiria en dues imatges que suposo que els seran molt clares. La primera és que coincidim plenament amb el seu model quan vostès editen i envien la propaganda electoral en bilingüe per cobrir tota la realitat de Catalunya, i també coincidim absolutament amb el model que vostès tenen quan reclamen de Madrid, de l'Estat, la pluralitat que després ens neguen a nosaltres i ens neguen que existeixi a Catalunya allò que nosaltres hem denominat –almenys per ser coherents– «pluralisme simètric».

I en paraules textuais del nostre president de Grup, en la seva intervenció en el debat de la Llei de política lingüística, que, sobretot i fonamentalment, era coherent, diré: «Les dues llengües són patrimoni de tots i riquesa col·lectiva, i com a tal han de ser objecte de protecció i de potenciació, no en contra de ningú, sinó com a bé de tothom. I com el bilingüisme és sinònim de qualitat i atributs excel·lents, i sinònim, també, de pluralisme social i cultural, el Partit Popular continuarà exercint el dret en la defensa ordenada d'aquest model de societat, de societat bilingüe, emparant aquest dret en la convivència, en la tolerància i en la llibertat.»

Les nostres esmenes simplement –ja les coneixen– volen reflectir la cooficialitat i, per tant, traslladar al Congrés el que ja els he dit que era evident, és a dir, una realitat: la realitat de la pluralitat lingüística de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Francàs. Per a un torn en contra, algun grup el vol fer? (*Pausa.*)

Doncs bé, passarem al posicionament dels grups. Pel Grup Mixt té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tenim en aquest hemicle una espècie de regal d'aniversari, un regal pel primer aniversari de l'aprovació de la Llei de política lingüística, que d'aquí a pocs dies es complirà. També es complirà un any de la Resolució 469/V, que es va aprovar el 30 de desembre de l'any passat, que, com recorden, deia: «Sobre la presentació al Parlament de propostes de modificació de normatives estatals relatives a la normalització plena de la llengua catalana». Aquesta Resolució, en el seu punt segon, diu que «el Parlament de Catalunya» –ho deia fa quasi un any– «insta el Govern a presentar en el termini màxim de sis mesos una proposta o diverses tendents a modificar legislativament les normatives estatals esmentades a l'apartat 1, per tal que la cambra pugui presentar-les com a proposició de llei a les Corts Generals, a l'empara de l'article 34.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquestes propostes han d'ésser elaborades en contacte permanent amb les forces polítiques parlamentàries». Aquesta darrera frase de «elaborades en contacte permanent» crec que es pot relativitzar bastant; depèn molt de les interpretacions que fem d'aquestes paraules, però deixem-ho com que s'ha fet, però el que sí que s'ha incomplert són els sis mesos que marcava aquesta Resolució.

Aquest incompliment d'aquest mandat parlamentari fet al Govern va ser motiu d'una interpel·lació, que aquest Parlament va sentir, que va substanciar el diputat Àngel Colom, president del meu Grup, i que jo mateix vaig defensar-ne la Moció subsegüent, al cap d'unes setmanes, que va donar lloc a l'aprovació d'un apartat d'aquesta Moció subsegüent que instava el Govern a presentar-li, abans d'acabar l'any 98, la relació de lleis a modificar, fruit de la Resolució 469/V, etcètera.

Bé, finalment, tal com deia aquesta Moció, una mica *in extremis*, tenim avui en aquest Parlament, en aquest hemicle, les dues primeres propostes de modificació de lleis de l'Estat. En tenim una que fa referència a les lleis que afecten el document d'identitat, el mal anomenat DNI, i el passaport, i una altra que fa referència a tota la varietat de permisos de conduir. Les dues proposen que el català i l'espanyol, les dues llengües oficials a Catalunya, siguin presents en els documents dels ciutadans del nostre país. El que sí que s'ha de dir que és positiu i que especifica és que el català ha d'estar en primer lloc, cosa que hauria de ser perfectament òbvia tenint en compte que estem parlant de la llengua pròpia de Catalunya.

Un cop més, però, hem de dir i reconèixer que es tracta d'un acte més simbòlic que real. No podem ser pessimistes en política, però sí que, diguem-ne, aquestes propostes tenen un futur, diguem-ne, no gaire esplendorós. En primer lloc, tenint en compte la més que previsible oposició del PP, que ja es veu en aquest hemicle, doncs, imaginem que a Madrid també hi pot ser, i després, pels retards que habitualment tenen els tràmits d'aquest tipus a les Corts espanyoles, cosa que pot fer que o bé no s'arribi a aprovar mai o bé es retardi molt la seva aprovació. Però bé, confiem, podem confiar que això no es produirà, i que, si avui discutim aquest tema i si hi ha hagut el retard que hi ha hagut, és

possiblement perquè s'està negociant o s'ha negociat ja fins ara que la via d'aprovació a Madrid d'aquestes propostes d'avui serà, en certa manera, ràpida i segura.

El que també hem de posar en evidència és que estem debatent una altra vegada un nou acte d'aquests que intenten millorar una cosa que no es deixa habitualment millorar, que és Espanya. És, des del nostre punt de vista i malgrat que potser la majoria d'aquesta cambra no ho pensi així, però les proves ens donen la raó, que és més fàcil aconseguir la independència dels Països Catalans que fer una Espanya, diguem-ne, plural, respectuosa i còmoda per als catalans. Però, bé, els fets són els que són i no podem, tot i així, deixar de reconèixer que per part dels independentistes, propostes com aquestes que avui estem discutint no ens omplen especialment d'alegria. I tal com ja vam dir quan discutíem les propostes de fer un euro plural, des d'un punt de vista lingüístic, on proposàvem de posar la paraula «Espanya» quatre vegades, tampoc les propostes d'avui no ens omplen de satisfacció. Les entenem com un acte estrictament simbòlic que, si no funciona i no arriba a bon port, demostrarà un cop més quin pa s'hi dóna a *la Villa y Corte* i que, si funciona –cosa que hem d'esperar que sigui possible i per això hi votarem a favor–, serà un passet positiu en la normalització lingüística. Però també, cal dir-ho, serà un passet més per a una –al nostre entendre– innecessària i molt perillosa integració de Catalunya a Espanya. Per aquest motiu, doncs, ho votarem, però votarem sense cap mena d'entusiasme.

Les propostes d'avui seran aprovades, segurament, per una gran majoria, fins i tot més gran que la que va tenir a la Llei de política lingüística –en tot cas és una suposició que faig, que m'aventuro a fer–, i la seva aprovació dóna compliment a una part de la Resolució 469/V, que ja he esmentat al principi de la meua intervenció. De totes maneres només dóna compliment al punt *a*. Cal recordar i reclamar tot el que s'ha de fer per donar compliment a la resta de punts. Hi ha el punt *b*, que parla de l'Administració de l'Estat i de justícia, el punt *c*, que parla del personal de l'Administració de l'Estat, el punt *d*, que parla de ràdios i televisió i cinema, el punt *e*, que parla del món socioeconòmic, i el punt *f*, que parla del sistema educatiu i universitari. Això són els textos aprovats per aquesta cambra. Tot això encara està pendent que es presenti aquí, que puguem discutir-ho i que es pugui votar. I això ho estem dient a un any de l'aprovació de la Llei de política lingüística. Encara queda molta feina pendent i, de totes maneres, hem de manifestar que no ens sembla que l'actual Govern vulgui acabar la feina de què li fa mandat aquesta Resolució abans d'acabar la present legislatura. Hem de lamentar, en tot cas, un cop més i com ja hem dit diverses vegades, la poca voluntat, a vegades nul·la, del nostre Govern per complir fins i tot resolucions d'aquest Parlament.

Mentre hi hagi Ple d'aquest Parlament, mentre no estiguem dissolts formalment, per part nostra continuarem insistint, com ja hem fet fins ara, per exigir el compliment d'aquests mandats parlamentaris, pel bé, diguem-ne, de la mateixa institució, però també pel bé de la normalització del català. Fa un any ens vam comprometre

tre tots plegats en una llei de política lingüística i ens sembla que el Govern ha de continuar aquest compromís que vam adquirir tots plegats en aquest Parlament.

Unes consideracions finals, que em queden pocs segons. Primer, manifestar la sorpresa que vam sentir en llegir uns notícies als diaris, conforme el Partit Socialista presentaria a Madrid una sèrie de propostes semblants a les que estem avui discutint, en una línia, en certa manera, diferent –almenys això és el que diu la premsa–, ja que proposen que el català hi sigui, en tot cas, de forma voluntària en els documents personals. Aquesta proposta que, segons els diaris –almenys el diari que tinc aquí davant–, diu que no és ni una decisió del Grup Socialista, sinó simplement una proposta que es farà, ens sembla que seria molt convenient que no s'arribés a fer. Ens sembla que, pel bé del procés de política lingüística, el millor que podria fer el Grup Socialista és, a part de donar suport –com esperem– a les dues propostes que ara discutim, també defensar-les amb energia en la seva representació al Congrés dels Diputats a Madrid, i no, en tot cas, intentar, a partir de la llengua, fer-ne diguem-ne fets de partidisme o ja pràcticament de campanya electoral. Ens sembla que, malgrat que s'acostin eleccions, el millor que podrien fer és continuar treballant amb consens i juntament amb la línia que es va iniciar amb el debat de la Llei de política lingüística.

I, finalment, preguntar al Govern què ha passat amb Microsoft? Com pensa tolerar la presa de pèl que significa l'incompliment del conveni signat fa temps? De què han servit els vuitanta milions regalats a l'empresa del senyor Gates, si la distribució dels seus productes...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, perdó, senyor president. Acabo de seguida. En qualsevol cas, diguem-ne, el procés de normalització lingüística o el procés de convenis amb les empreses ha tingut, sembla, una patinada. Com a coresponsables de la Llei de política lingüística, ens sembla que aquest Parlament, els grups parlamentaris ens mereixem una explicació per part del Govern, cosa que esperem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. És ara el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Estem aquí per parlar de la nostra actitud enfront del Projecte de resolució que ha presentat el Govern en el nostre Parlament per a dues qüestions en concret: una, per al document d'identificació, per al passaport i per als permisos de conduir diversos vehicles.

Nosaltres ja ho varem dir en el moment que es van prendre en consideració aquestes dues proposicions o aquests dos projectes de resolució, que consideràvem que, per economia processal i parlamentària, potser caldria refondre en un sol projecte totes les modificacions que es volen fer a Madrid, perquè no és lògic que es vagin fent diferents papers i diferents tràmits quan això ho podríem estalviar. Tanmateix, com que s'ha fet per parts diferents, ho acceptem. Nosaltres varem votar a favor de la Resolució que es va adoptar fa un any, i, per tant, en aquesta part hi estem d'acord; tanmateix, les considerem insuficients. Per què? Perquè el Grup d'Esquerra Republicana, fa gairebé un mes –ho recordarà tothom–, varem presentar una proposició de llei en la qual fèiem el mateix que diuen aquests projectes de resolució, però nosaltres també demanàvem que fos en llengua catalana el NIF, que és el número d'identificació fiscal, el qual, en aquests moments, tenen moltes i moltes persones físiques i jurídiques de Catalunya, i el qual depèn de l'Agència Tributària, cosa que aquí no es diu, i després, també, ho demanàvem per als segells de correus; cosa que aquí tampoc es demana.

Aleshores, l'hemicicle, els diputats varen considerar que no s'havia de prendre en consideració la nostra Proposició de llei. Nosaltres ho varem acceptar en ares d'un millor consens, però hem de dir que això és insuficient. Nosaltres considerem que sí, efectivament, en tots els documents que expressen el plurilingüisme de l'Estat, hi hauríem d'afegir, també, els segells i els timbres, i, a més a més, el NIF, que és un document d'identificació fiscal en molts moments necessari.

Tanmateix, això és important perquè nosaltres sabem que la llengua va sempre conjuntament amb el poder. Això és un llibre d'un catedràtic català, *Llengua i poder*, però és que en realitat això ja ho va dir en Nebrija en el pròleg de la seva primera gramàtica castellana, que va adreçar a la reina Isabel la Catòlica, i va dir que «la lengua siempre fue compañera del imperio». Efectivament, Catalunya, aquesta paraula d'«imperi» no l'ha utilitzada mai. El que l'ha utilitzada és la Corona de Castella, el que ara, vulgarment, se'n diu «Espanya», que s'ha sentit imperial i que ha utilitzat la seva llengua d'una manera imperial. De tal forma que m'ha estranyat molt i molt el discurs que ha fet fa poc, que ha fet suara, el diputat que representava el Grup Popular, en el qual ha dit que no estava d'acord amb aquest model i que no estava d'acord amb la imposició i sí amb la llibertat, amb la qual cosa he quedat sobtat, he quedat estremat, atès que jo, fins ara, només havia sabut que l'única llengua que està imposada a l'Estat espanyol és el castellà. Si es llegeix l'article 3 de la Constitució veurà, aquest senyor diputat, que l'única llengua imposada és el castellà, i que jo sàpiga, el PP no ha demanat mai –ni ho he vist en cap paper, ni verbalment, ni per escrit que ho demani– que la Constitució tregui la imposició del castellà.

Si efectivament el seu discurs hagués estat sincer, si efectivament el seu discurs no hagués estat distorsionador de la realitat, ens hauria dit que vostès proposarien la immediata rectificació i modificació de l'article 3 de la Constitució, pel qual s'obliga uns ciutadans catalans com nosaltres a imposar-nos la llengua caste-

llana. Si vostès estan per la llibertat, jo proposo que modifiquin l'article 3 de la Constitució.

I, per altra banda, jo també li he de dir que ja que comencen per modificar l'article 3 de la Constitució, que modifiquin, també, les cent cinquanta normes positives que ens obliguen al castellà, des de l'etiquetatge dels preservatius fins a les lletilles, passant per les cebes i els alls. El castellà és obligat a tot l'etiquetatge dels productes alimentaris, dels productes envasats, dels productes industrials, dels productes perillosos, dels productes artesanals... I, francament, no s'entén que es vulgui distorsionar la realitat quan fa més de dos segles que nosaltres tenim l'obligació de saber el castellà *de facto* i *de iure*.

I, a més a més, jo li recordaré que vostè ha dit que no li agradava la normalització i sí la normalitat. Jo li he de dir el que va dir en Patiño, intendent de Catalunya, quan va dir que aquí, a Catalunya, només es parlava el català, i diu: «Y son tan obsesionados a su patria que solamente hablan en su lengua materna.» Això ho diu el 1715. Però és que el 1716 el fiscal general del Consejo de Castilla va proposar a tots els corregidors que introduïssin el castellà de tal manera *con providencias templadas y disimuladas, para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado*. Aleshores, jo em pregunto quina és la normalitat i quina és la normalització. Perquè aquí el normal és la llengua catalana, el que és de la normalització és d'imposar el castellà, i això queda claríssim. Perquè jo li diria una altra cosa: jo crec que a l'Estat espanyol el que no necessitem és el bilingüisme; el que necessitem és el poliglòtisme. Jo crec que avui un català europeu, un català de debò, ha de saber el català, com a llengua pròpia, i, per altra banda, s'ha d'enriquir amb totes les llengües possibles, però no només una altra, n'hauria de conèixer diverses, d'uropees. Perquè el català és un home que és un home obert, no és un home tancat, és un home plurilingüe de naturalesa, però sempre sobre la base de la llengua pròpia i de la llengua natural.

Per tant, jo diria que s'ha de reclamar a Madrid tot això, perquè és necessari, ja que jo tinc aquí, a la vista, del Ministeri de l'Interior –Direcció General de Tráfico, Àrea de Recursos–, que a un ciutadà català li diuen que no pot tenir el carnet de conduir en llengua catalana. Això és de l'any 1993. Jo, en aquells moments, era senador, i vaig fer una queixa de la interpretació que es fa de la legislació que regula aquest tema.

Per tant, jo crec que a la llengua catalana se l'ha de protegir –se l'ha de protegir– després de dos-cents cinquanta anys de persecució. No pot ser que vulguin fer, com ara fan amb alguns determinats sectors, que davant de l'entrada a la Unió Europea –i saben que hi haurà la llibertat de comerç–, intenten fer un monopoli perquè, quan vingui la competència, es pugui trobar... La llengua castellana ha tingut el monopoli durant dos-cents cinquanta anys. I ara el que no hi pot haver llibertat, aquesta llibertat, després de dos-cents cinquanta anys de persecució. Hi ha d'haver normalment una relativa protecció, un relatiu enlairament i un relatiu respecte, perquè, si no, el que passaria és que nosaltres –després d'haver tingut tantes dictadures, després d'haver-se fet una guerra civil en contra, precisament, d'aquest siste-

ma lingüístic, cosa que està demostrat històricament–, nosaltres, avui, encara haguéssim d'ajupir-nos, encara haguéssim d'estar colonitzats fiscalment, sotmesos culturalment i arranats lingüísticament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferrer. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha dit i dirà que sí al doble Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats les proposicions de llei d'incorporació de les llengües oficials de l'Estat espanyol als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotor, i als passaports i als documents nacionals d'identitat.

El nostre «sí» és un sí ben clar, sense restriccions mentals de cap mena. Però, en canvi, voldríem que fos, si ho puc explicar, un sí humil, d'una modèstia absoluta, gairebé en la frontera de la frustració. I m'explico: en el darrer Ple del 1997, després d'aprovar la nova Llei de política lingüística, en aquell marc solemne –en parlava fa un moment el senyor Xavier Bosch– es va aprovar, també, la Resolució 469/v –que justament, a més, es va aprovar amb més majoria que la mateixa Llei de política lingüística– que ens portava..., destinada a presentar el llistat de lleis, ordres i decrets que impedeixen l'acompliment del que proclama l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és una llei bàsica de l'Estat.

I, diguem-ne, aquella Llei, ja s'ha comentat que es va dir que abans de sis mesos tindríem el llistat complet i començaríem presentant les coses. Bé, el llistat complet va arribar tard, però, diguem-ne, deixem-ho córrer, és un retard, daixò..., molt bé. Però, en tot cas, sí que el que ens arriba ara, com a presentació, un té la sensació que és molt poca cosa; és a dir que, una vegada més el vers d'Horaci «Parturient montes, nascetur ridiculus mus», et torna a venir una mica als llavis, perquè, realment, esperàvem, d'alguna manera, una cosa més, i, per tant, un ha de dir: «No ho presentem en un estat d'eufòria especialment important.»

Resulta estrany que als vint anys de Constitució hàgim de demanar l'acompliment de lleis filles d'aquella Constitució, perquè en el doble text legislatiu que ara defensem conjuntament, fem referència al 3.3 de la Constitució, que els recorde que diu: «La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.» Però és que l'Estatut d'autonomia de Catalunya –que els recorde que és una llei bàsica, i que, per tant, va ser aprovada al Congrés dels Diputats, no precisament aquí; no va ser aprovada aquí perquè, entre altres coses, no teníem Parlament per aprovar-la– recorde també en el 3.3 que la Generalitat «garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, prendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement i crearà les condicions que permetin d'arribar a llur

igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya». Això és el que ens imposa el Congrés dels Diputats a tots nosaltres. No ha estat un acord intern del Parlament de Catalunya. Això és el que ens imposa a nosaltres el Congrés dels Diputats en tant que ciutadans espanyols, i, per tant, és el Congrés dels Diputats el que diu a la Generalitat que ha de posar les condicions per arribar a la igualtat plena. Quan en aquests moments estem reclamant la igualtat plena, evidentment que l'estem demanant a partir d'un acord de llei bàsica, d'un doble acord de llei bàsica, evidentment, la Constitució per damunt de tot, i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és una derivació directa de la Constitució. Els recordo que d'aquí a dos dies celebrarem que fa dinou anys el rei va signar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que va ser votat justament un mes de desembre, que va passar pels tràmits del Congrés i del Senat, i que va ser ratificat, per tant, crec recordar, el dia 19 de desembre del 1979.

En aquest sentit, és una mica, també... Jo, quan he tingut la temptació de fer un torn en contra a la presentació de les esmenes del PP, perquè..., a veure, un, resulta que ja és massa gran com per haver d'exhibir certificats de tolerància. Això no –això no. Em penso que ho hem demostrat prou –ho hem demostrat prou– en la nostra activitat cívica i política en el Parlament de Catalunya i en ajuntaments on els temes aquests haurien pogut explotar de moltes maneres com perquè en aquests moments ens diguin: «És que mentre que nosaltres som els tolerants, vosaltres sou els intolerants.» Ho sento, però no. I, en aquest sentit, em sento absolutament d'acord amb la internacional dels tolerants. I no acceptaria, diguem-ne, en cap cas, si no m'ho demostren d'una altra manera, que em declarin intolerant en aquesta qüestió.

I una concreció, encara, més. El tema, en concret, de la Proposició que presentem al Congrés dels Diputats; mentre que, si s'aprova la proposta sobre l'euro –l'euro recordarà que a Espanya hi ha quatre maneres d'escriure «Espanya», o tres i mitja, però, diguem-ne, en definitiva, quatre–, en canvi, en els permisos de conduir –que ens permetran conduir per tot arreu–, jo, la pregunta que dic és que no m'ha quedat clar. En el text, com dirà d'on venim? Dirà que venim de Catalunya o que venim d'Espanya? En lloc d'aquesta «E» que hi ha al meu carnet de conduir i que al costat posa «Reino de España», què encapçalarà el meu carnet de conduir? En tot cas, ho sabrem quan hagi passat pel tràmit del Congrés dels Diputats, i en el qual un acaba pensant que hi pot haver una aritmètica parlamentària suficient com perquè s'aprovi.

I una consideració final: el 1999 farà vint-i-cinc anys que un grup de persones d'aquest país vam posar en marxa el Congrés de Cultura Catalana, batejat inicialment com a Congrés de Defensa de la Cultura Catalana. No comptàvem, aleshores, amb un marc de llibertats, i atorgàvem una importància notable als gestos simbòlics, que obtenien un relleu específic, perquè eren, d'alguna manera, les ombres d'aquella cova plàtonica que ens deien quan tindríem un marc en què podríem explicar les coses tal com les volíem explicar. En aquests moments tenim un Estatut d'autonomia i en

aquests moments tenim una Constitució, tenim lleis bàsiques, per tant, que ens permetrien segurament anar molt més...

Em fa una certa recança tenir la sensació que encara avui estem dient: «Com ens ho farem per aconseguir allò que la Constitució i l'Estatut ens garanteixen?» Fa massa anys, diguéssim, que som fidels i que prometem, cada vegada que accedim a un càrrec públic, complir i fer complir la Constitució i l'Estatut, com per tenir la sensació que encara és una heroïcitat reclamar l'aplicació de la Constitució i de l'Estatut.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per començar dient que en un debat en el qual el senyor Ignasi Riera ens ha citat en la llengua original l'*Ars poetica* d'Horaci, potser no sigui sobrer d'invocar una altra cita que vaig trobar ahir en un catàleg d'una editorial italiana que em va deixar el senyor Joan Grados; hi havia una cita de La Bruyère, que en català diria: «Tot ha estat dit, i sovint s'arriba massa tard.» Això és el que passa quan no ets el primer d'intervenir. El que jo voldria dir ha estat dit magníficament pel senyor Ignasi Riera i per d'altres –no, evidentment, pel Grup Parlamentari Popular, que ha dit una cosa diferent–, i per tant per no repetir el que ja s'ha dit per part d'Esquerra Republicana, per part del Grup Mixt i per part d'Iniciativa per Catalunya, simplement manifestar que el nostre Grup votarà a favor d'aquests dos projectes de resolució.

I tant és així que no solament hi votarà a favor, naturalment, en aquesta cambra, sinó que ha aconseguit, ha compromès la posició oficial del Grup Socialista en el Congrés dels Diputats, que votarà això mateix. No solament ho votarà, sinó que ha presentat en el Congrés de Diputats iniciatives del mateix signe abordant les mateixes qüestions pròpies.

En aquest sentit, per tant, em penso que la nostra contribució no haurà de mancar, si és que els qui tenen pactes amb el Partit Popular aconsegueixen que es formi la majoria suficient perquè les proposicions del Parlament de Catalunya puguin guanyar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Dalmau. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, celebri, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'anunci que acaba de fer el diputat Antoni Dalmau de la vinculació d'aquest vot del Grup Socialista.

lista al Parlament de Catalunya també amb el Grup del Partit Socialista Obrer Espanyol al Congrés de Diputats. Crec que és una bona referència i, per tant, volia deixar-ne constància.

Que consti que el nostre Grup Parlamentari té més esperances respecte al bon resultat final d'aquestes iniciatives que avui presentem aquí per ser aprovades per tal de, posteriorment, ser presentades a les Corts Generals; tenim –com deia– fundades esperances que puguin arribar a ser aprovades, molt més de les que algun diputat ha dit que podien ser i de les que es podien deduir d'algunes esmenes que s'han presentat aquí. A nosaltres ens sembla que hi ha una base suficient com perquè, realment, aquestes dues iniciatives, que tenen un alt valor simbòlic i que per nosaltres són unes propostes emblemàtiques, puguin ser aprovades finalment.

Deia el senyor Dalmau que ja pràcticament estava tot dit i, certament, s'han dit moltes coses. De totes maneres no els estalviaré la intervenció que, en nom del nostre Grup, tenia preparada, entre altres coses perquè aquests són temes que, com fa un moment deia el senyor Ignasi Riera, a vegades es tracten amb lleugeresa, que no ho han fet ni molt menys els diputats que han intervingut, però que sí que es podria deduir algunes vegades que s'utilitza terminologia i s'utilitzen adjectius fàcilment, fàcilment per interessos molt immediats, molt, podríem dir-ne, conjunturals, en definitiva –permetin-me que els ho digui– molt pobres, eh?, qualificatius molt pobres, que políticament pot semblar que això a algú els pot cridar l'atenció, però que socialment són molt pobres, per no utilitzar altres adjectius.

Per tant, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència vull que quedi constància que avui tenim l'oportunitat de donar un altre pas endavant per aconseguir la progressiva igualtat quant a drets i deures entre el català i el castellà. Avui estem fent això: començar amb una llarga llista d'iniciatives –vint-i-una concretament, ens va comunicar el Govern que estaven preparades, estaven preparades, havien de preparar-se, algunes d'elles ja en tràmit d'elaboració–, per aconseguir aquesta progressiva igualtat quant a drets i deures entre el català i el castellà. I, per tant, amb aquestes dues iniciatives també avui pretenem donar compliment a un mandat del Parlament, que va ser adoptat el 30 de desembre de l'any passat, i que, concretament, vincula tots els nostres treballs parlamentaris.

Aquestes dues iniciatives –vostès ho han pogut veure en el *Butlletí* del Parlament– proposen incorporar les dues llengües oficials de l'Estat espanyol als passaports i als documents nacionals d'identitat, als permisos i a les llicències de conduir vehicles de motor o ciclomotors. Avui estem en aquest nivell i encara avui hi ha gent que qüestiona això, qüestiona que es pugui fer aquest pas endavant. I es diu que es posarà primer el català davant el castellà. Evidentment. I aquesta és la filosofia de la Llei de política lingüística aprovada en aquest Parlament: que Catalunya té dues llengües oficials, una de pròpia, i la llengua pròpia va davant i l'altra oficial va darrere, i això dins de la més estricta normalitat.

La Llei de política lingüística ha estat comportant un avenç significatiu en el procés per a la plena normalit-

zació de la llengua pròpia de Catalunya. Ho hem pogut veure en el decurs d'aquest any, i hem vist com el Govern ha procedit a un important desplegament reglamentari del seu contingut i ha vetllat en tot moment per concertar al màxim, mitjançant la formalització de convenis, l'aplicació, sempre progressiva, de la Llei.

Per tant, ens refermem avui, un any després de l'aprovació de la Llei de política lingüística, que es un instrument idoni per garantir el coneixement de les dues llengües oficials. Algú deia abans, i no ho entenc, d'aquesta Llei que va ser aprovada l'any passat, algú deia que el que es volia era que es conegués una llengua i no l'altra. Doncs no, aquesta Llei –i per això es pot llegir si algú no se'n recorda o no se l'ha llegit– estableix les garanties per al coneixement de les dues llengües oficials a Catalunya per part de tots els ciutadans, d'acord amb allò que estableix l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

És també un mitjà per millorar la situació del català en molts àmbits en els quals és actualment deficitària i per fomentar la seva presència en tots els sectors de la vida social i cultural. I, per tant, cal donar al català el lloc que li pertoca com a llengua pròpia i oficial de Catalunya.

Per tant, la legislació de l'Estat, que condiciona, en molts sectors de la vida pública i social i de la mateixa Administració, que el català no tingui el reconeixement que li correspon, és el motiu pel qual aquest Parlament ha de presentar aquestes iniciatives, ha de debatre aquestes iniciatives per modificar aquest marc legal desfavorable per a la llengua catalana i per aconseguir aquesta modificació de la legislació estatal, i per això vam acordar tots els grups que vam votar-ho en el seu moment iniciar aquests treballs.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Govern de la Generalitat va considerar, i ha estat també debatut en aquest Ple, que aquest desplegament legislatiu s'havia de fer de forma progressiva, que s'havia d'harmonitzar tant com fos possible la Llei de política lingüística amb el compliment de la resolució aquesta del 30 de desembre de l'any passat per tal que aquesta aplicació progressiva, aquest desenvolupament progressiu portés el màxim consens possible. Per això s'ha començat amb aquestes dues iniciatives i amb una tercera que posteriorment debatrem.

I tot això, per tant, respon a situacions que estan ja reconegudes a moltes legislacions i àmbits internacionals, que accepten el reconeixement plurilingüe de les comunitats dins d'un estat: les resolucions del Parlament del 30 d'octubre del 87; la Carta europea de llengües regionals o minoritàries; la Declaració sobre els drets de les persones pertanyents a minories nacionals o ètniques, religioses i lingüístiques, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides de 18 de desembre del 92; el Conveni marc per a la protecció de les minories nacionals del Consell d'Europa d'1 de febrer del 98; la Declaració universal dels drets lingüístics aprovada per la Conferència Mundial de Drets Lingüístics el 6 de juny del 96, precisament aquí a Barcelona. Tots aquests preceptes i acords impliquen –com s'ha dit– un deure

7218

d'adaptar la legislació de l'Estat al pluralisme lingüístic d'aquest.

La importància que tenen en la vida diària de tots els ciutadans els documents personals com el d'identitat, el passaport o els permisos i llicències de conducció fan urgent la modificació normativa necessària perquè les llengües oficials de l'Estat hi tinguin la deguda presència.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres no farem res més avui que situar-nos en un reconeixement com tenen estats com el de Bèlgica, com el de Finlàndia, com el de Suïssa, com el de Canadà, per dir-ne alguns. No fem ni més ni menys que això: iniciar el tràmit per arribar a aquesta situació plurilingüe d'estats com aquests que acabo de mencionar.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable de la cambra per al text resultant del treball de la Comissió i anuncio també el nostre vot en contra a les esmenes presentades pel Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, i per fixar el posicionament —que no ho havia fet, perquè només ha defensat les esmenes—, té la paraula el diputat senyor Francàs. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Francàs i Porti

Si m'ho permet, el posicionament del Partit Popular és molt senzill: si s'acceptaven les esmenes, com es pot despendre de la meua intervenció, hi hauríem votat favorablement, perquè ja he dit que estàvem absolutament d'acord en el reconeixement de la realitat plurilingüe i pluricultural de l'Estat espanyol; però, si no s'accepten les esmenes, ens veiem obligats a votar abstenció.

De totes maneres, si em permet, com que hi ha hagut moltes al·lusions, faria una cosa molt curta d'una al·lusió del senyor Camp dient que jo en cap moment he fet referència a teories de si monolingüisme i tal. Li he recordat cinc votacions, cinc votacions fetes en aquest Parlament i li he recordat el resultat. Si això a vostè li fa entendre que contradiu o no una llei, això és un problema seu. Jo no he parlat de res, he parlat de cinc votacions en què el PP ha parlat de coses de bilingüisme i ha sigut votat en contra, però la resta, suposo que responsablement i, per tant, que som capaços de defensar-ho sense més problemes; però, simplement: cinc votacions.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedirem a la votació dels punts dinovè i vintè separatament una de l'altra.

Primer, sobre el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat sobre el Projecte de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica

d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat.

Primer votarem les esmenes presentades pel Grup Popular.

Iniciem la votació de les esmenes.

Les esmenes han sigut refusades per 10 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

D'acord amb l'article 142 del Reglament, es requerirà majoria absoluta en la votació final conjunta del text.

Iniciem la votació del text.

Iniciem la votació.

El text ha sigut aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions. S'ha assolit la votació de majoria absoluta que estableix el Reglament de la nostra cambra.

Votarem ara el vintè punt de l'ordre del dia: l'acord de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors.

Iniciem la votació, en primer lloc, per les esmenes del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

I a continuació i d'acord amb l'article 142 del Reglament, que requereix també majoria absoluta per a la votació final conjunta del text, passem a la votació d'aquest.

Iniciem la votació.

Aquest text ha sigut aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions. Evidentment, obté la majoria absoluta requerida pel nostre Reglament.

Projecte de resolució pel qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial

Continuem amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia; és a dir, debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de resolució pel qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de primer de juliol, del poder judicial.

S'ha presentat una esmena a la totalitat. Per substanciar l'esmena a la totalitat, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal. (*Remor de veus.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el que és el contingut de la proposta, vull deixar clar que el Grup Parlamentari

Popular comparteix amb el Govern de la Generalitat, comparteix amb tots els grups de la cambra la preocupació perquè un dels àmbits en els quals considerem que no existeix una...

El president

Repeteixo: guardin silenci, si us plau.

La Sra. Nadal i Aymerich

Com deia, un dels àmbits en què cal esmerçar tots els esforços per tal que la nostra llengua deixi de ser deficitària és l'àmbit de l'Administració de justícia. Qüestió diferent és què cal fer per aconseguir-ho, és què cal fer per aconseguir un veritable bilingüisme a l'Administració de justícia. La Proposició de llei que ens ha enviat el Govern pretén modificar la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol. El que es planteja és suprimir el caràcter de cossos nacionals que en l'actualitat tenen atribuïts el Cos de Secretaris Judicials, el de Metges Forenses, el d'Oficials, el d'Auxiliars i el d'Agents Judicials. El que es pretén és substituir-los per cossos autonòmics.

No m'estendré massa en grans consideracions, però sí que vull assenyalar que la qualificació d'un cos al servei de l'Administració de justícia com a cos nacional comporta un seguit de conseqüències importants. Aquestes conseqüències han estat examinades pel Tribunal Constitucional, bàsicament en la Sentència 56/1990, de 29 de març. Segons aquesta sentència, cada cos nacional té uns elements normatius materials comuns i, per tal de garantir l'existència d'un règim homogeni, es reserva a unes instàncies comunes totes aquelles actuacions que afectin decisivament els elements essencials del seu estatut, és a dir tot allò que fa referència a la selecció, a la formació, al perfeccionament, al règim disciplinari i fins i tot al règim retributiu.

Però, com tots vostès saben, la consideració de cos nacional influeix, a més a més i de forma molt important, en el tractament legal que haurà d'establir-se amb relació al que són les exigències lingüístiques per accedir al cos. Actualment, segons l'article 471 de la Llei orgànica del poder judicial, i també en els reglaments orgànics dels cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia, aprovats pel Reial decret 249/1996 i també el Reial decret 296 del mateix any, es considera el coneixement de la llengua autonòmica com a mèrit preferent en els concursos per a la provisió de vacants en territoris autonòmics amb llengua pròpia; també en els torns de promoció interna amb concurs restringit. Tanmateix en els esmentats reglaments orgànics es permet que en les proves selectives d'accés als cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia s'estableixin proves optatives de coneixement de la llengua autonòmica, que es té en consideració per a l'adjudicació de destí a aquelles comunitats autònomes que tenim la sort de gaudir de dues llengües. Així, doncs, amb aquest sistema, amb el sistema establert en la Llei orgànica i en els dos reials decrets que he esmentat, els coneixements lingüístics no impedeixen que els funcionaris responguin a allò que recull la sentència i això es cohonesta, es cohonesta aquest plantejament de la sentència –com deia– amb l'obligació dels poders públics, tant estatals com autonòmics, de garantir el dret dels

ciutadans a adreçar-se a l'Administració de justícia en qualsevol de les dues llengües oficials, en el nostre cas en català i en castellà.

La proposta que ens ha enviat el Govern tracta de possibilitar la creació de cossos autonòmics i d'afavorir, per tant, un major marge d'actuació de les clàusules subrogatòries de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i que tècnicament, jurídicament, no hi tenim res a dir, perquè poden ser plenament operatives en aquest àmbit de l'Administració de justícia, perquè, com és sabut, aquestes clàusules estatutàries permeten a les comunitats autònomes subrogar-se en l'exercici de les competències executives que la Llei orgànica del poder judicial atribueix al Govern de l'Estat.

En arribar a aquest punt, considerem imprescindible palesar que la proposta de resolució que s'examina només utilitza una part de l'argumentació que figura en la Sentència 56/1990. Utilitza aquesta part només en la seva exposició de motius. Dic que la utilitza només parcialment perquè el fonament jurídic 10, sencer, el que diu és el següent, diu: «En aquest tema cal tenir en compte que la Llei orgànica, en el seu article 454, ha vingut a optar per un model consistent en la consideració dels cossos de l'Administració de justícia com a cossos nacionals, la qual cosa comporta evidentment la necessitat d'un règim comú en tot el territori nacional, decisió que» –i aquest és l'«entrepàrèntesis» que més interessava especialment a la consellera– «encara quan possiblement no fos l'única constitucionalment acceptable...» Però si traiem el parèntesi, diu: «Decisió que ve sense dubte justificada per quant, encara que no siguin tals cossos estrictament part de l'Administració de justícia en el sentit de l'article 149.1.5. de la Constitució, sí que resulta la seva actuació necessària com a col·laboració imprescindible per a l'activitat d'aquella Administració i el compliment de les seves funcions. La seva consideració com a cossos nacionals» –insisteix– «i l'establiment d'un règim comú hi ha apareixen per tal de garantir de manera homogènia en totes les comunitats autònomes els drets dels ciutadans en les seves relacions amb l'Administració de justícia.» En resum, allò que queda clar de la Sentència és la constitucionalitat de la configuració d'aquests cossos com a nacionals; però a més, el Tribunal Constitucional vol reforçar la idea que aquesta opció legislativa de cossos nacionals garanteix de manera homogènia en totes les comunitats autònomes els drets dels ciutadans en les seves relacions amb l'Administració de justícia.

Seguint amb aquesta reflexió, els cossos nacionals de metges forenses, oficials, auxiliars i d'agents exerceixen efectivament un tipus de tasques eminentment executives que depenen d'altres funcionaris públics que en qualsevol cas tenen la funció de fiscalitzar-les i d'ordenar la seva feina, com poden ser els jutges, els magistrats, els mateixos secretaris o els fiscals, en el seu cas. En el fons, exerceixen una sèrie de tasques complementàries que per a elles mateixes no comporten tasques pròpies de la funció jurisdiccional i, per tant, entraria en aquella clàusula que abans he esmentat de l'Estatut d'Autonomia.

No passa el mateix pel que fa al Cos de Secretaris Judicials, del qual sí ha de predicar-se la funció jurisdic-

7220

cional pel tipus d'actuacions que exerceixen. En aquest sentit, vull esmentar que en tota aquesta tramitació s'ha fet esment reiteradament a la Sentència del Tribunal Constitucional que acabo de llegir parcialment, però no s'ha fet esment a un dictamen important del Consell Consultiu, el Dictamen número 103, que en el fonament jurídic cinquè ja va advertir del caràcter que ha de tenir necessàriament aquest cos de funcionaris com a funcionaris d'habilitació..., com a cossos nacionals –perdó. El Consell Consultiu diu el següent: «Els secretaris judicials no pertanyen essencialment al personal al servei de l'Administració de justícia, ja que es destaquen d'aquest personal per l'assumpció de funcions més properes a les que són pròpies del poder judicial. D'aquesta manera, constitueixen un *tertium genus* amb dues facetes molt diferenciades: la de tècnics al servei de l'Administració de justícia i la de funcionaris que» –diu– «si bé de mesura limitada, realitzen actuacions judicials de decisió, és a dir d'impuls processal o de preconfiguració de la decisió mateixa, és a dir la redacció de proposicions, de resolucions consistents en providències i *autos*.» Insisteix el Consell Consultiu que els secretaris judicials s'insereixen en l'aspecte indicat dins l'àmbit de la matèria «Administració de justícia», i per tant, ni l'executiu estatal pot ostentar facultats governatives puntuals sobre ells en la seva activitat, ni la Generalitat pot en cap cas subrogar-se en el caràcter de cossos nacionals que tenen els secretaris judicials. Aquest és el motiu pel qual ha d'existir, si volem realment seguir en el marc constitucional, un cos únic de secretaris judicials de caràcter nacional.

Però no és només respecte als secretaris judicials, naturalment, que es vol pronunciar el meu Grup Parlamentari, sinó la resta de cossos que també he esmentat anteriorment, perquè els jutges i els magistrats són, com tots vostès saben, els dipositaris del poder judicial; però al seu costat, amb ells i com a col·laboradors més directes, hi ha un gran nombre de funcionaris de diversos cossos que ja he esmentat que el que necessiten no és anar canviant d'una administració a una altra si volem realment formar-los en el coneixement de les dues llengües; el que necessiten és una major preparació, el que necessiten és més dotació pressupostària, el que necessiten és més estímul per conèixer la nostra llengua.

El Grup Parlamentari Popular considera que, si la funció judicial a la qual serveixen aquests funcionaris es caracteritza precisament per la independència i la unitat jurisdiccional, cal –entenem que és convenient– que el seu estatut professional s'estructuri també amb aquest criteri, i la millor garantia –considera el Grup Parlamentari Popular– és que els actuals cossos nacionals de funcionaris al servei de l'Administració de Justícia –insisteixo: no només el Cos de Secretaris Judicials, sinó tots els altres també– segueixin, es mantinguin com a cossos nacionals. Perquè, senyores i senyors diputats, la unitat jurisdiccional no és només la unitat dels diversos ordres en què s'estructura la justícia –amb l'abolició de les jurisdiccions especials, naturalment–, sinó també unitat jurisdiccional territorial, orgànica i funcional, compatible aquesta organització, compatible sens dubte amb l'Estat autònom, però basada en la idea que la igualtat és principi bàsic material i no

específicament ideal en l'accés dels ciutadans als tribunals amb independència de la seva ubicació geogràfica. Insistim que la millor garantia per aconseguir aquesta finalitat, des del Grup Parlamentari Popular, és que no només els secretaris judicials, sinó també els metges forenses, oficials, auxiliars i agents es mantinguin com a cossos nacionals.

Tot retornant a l'inici de la meua intervenció: considerem des del Grup Parlamentari Popular que, si hi ha un àmbit de la nostra realitat, en aquest moment, en què cal esmerçar esforços especialment perquè realment el català deixi de ser, deixi de tenir aquesta impermeabilitat en què encara es troba, és l'Administració de justícia. Del que discrepem és que el traspàs d'aquests cossos vingui a resoldre aquesta situació; creiem, contràriament, que el que farà és perjudicar els usuaris de la institució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Ramon Camp per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. senyores i senyors diputats. Ha sortit aquí en la intervenció anterior diferents vegades la referència a la Sentència del Tribunal Constitucional 56/90 sobre el model dels cossos nacionals al servei de l'Administració de justícia, que està establert per una llei orgànica, concretament la Llei orgànica del poder judicial. I aquesta sentència què deia? Deia una cosa ben senzilla, però molt important; deia que aquest és un dels possibles models pels quals el legislador orgànic podia optar, però no l'únic constitucionalment acceptable. Crec que aquest és un tema clar: és un model possible, però no l'únic, no l'únic model. De qui depèn això? Del legislador competent en aquest cas, no? I aquest és un factor important per qualificar o desqualificar qualsevol de les propostes que aquí estiguem analitzant.

Aquesta sentència també analitzava i establia que la gestió del personal al servei de l'Administració de justícia no forma part del nucli estricte de l'Administració de justícia, sobre la qual té competència exclusiva l'Estat, sinó que és allò que s'anomena «l'administració de l'Administració de justícia». L'administració de l'Administració de justícia és tot aquell personal que està traspasat, en aquests moments, al Govern de la Generalitat. L'Administració de justícia, en sentit estricte, de caràcter jurisdiccional, és el que és competència de l'Estat, és a dir, els jutges és el que és competència de l'Estat. Per tant, es permet una intervenció molt clara de l'autoritat autònoma en aquest tema i és en aquest sentit, doncs, que es respecta el que estableix l'article 18 de l'Estatut d'Autonomia.

Arran d'aquesta sentència i prèvia la reforma de la normativa estatal d'aplicació en aquesta matèria –que hem dit que ja era la Llei orgànica del poder judicial, que avui també intentem reformar o iniciar-ne la reforma a

través d'aquesta iniciativa que ara estem debatent—, les diverses comunitats autònomes —entre elles, Catalunya— van rebre les competències i els traspassos corresponents de funcions de provisió de mitjans personals al servei de l'Administració de justícia, com acabo de dir.

Si analitzem la situació actual dos anys després d'haver assolit el traspàs de la gestió d'aquests mitjans personals, es constata, tot i que aquesta assumpció de competència ha estat positiva, l'existència d'una excessiva multiplicitat d'instàncies en la gestió personal, la qual cosa genera una gran complexitat dins de la ja complexitat inherent a tot el tema de la justícia.

Per tal d'assolir una millora de l'Administració de justícia i, alhora, un ple desenvolupament dels nivells competencials que permet el bloc de constitucionalitat, d'acord amb la interpretació que —abans ja hi he fet referència— ha donat el Tribunal Constitucional, és convenient establir, amb caràcter general, la possibilitat de crear cossos autonòmics del personal al servei d'aquesta Administració, amb la qual cosa correspondrà a les comunitats autònomes que s'hi acullin totes les competències en matèria d'estatut i règim jurídic del personal esmentat.

El Llibre blanc de justícia del Consell General del Poder Judicial va també en aquesta línia i proposa la conveniència que el personal al servei de l'Administració de justícia depengui de les comunitats autònomes. Certament, unes competències integrals en aquesta matèria farien possible una planificació i gestió de l'Administració de justícia per part d'una única autoritat; donaria més racionalitat a la gestió i permetria una participació molt més activa de la Generalitat amb vista a impulsar una reforma global de la justícia, així com una resposta més àgil i eficaç a les necessitats de l'Administració de justícia a Catalunya. A més, també s'aconseguiria afavorir el procés de normalització lingüística en un àmbit que, fins ara, ha restat bastant impermeable a l'ús del català.

Pel que fa al que s'ha anomenat tot el tema dels secretaris judicials, és necessari redefinir les funcions que, actualment, tenen assignades en el sentit d'aprofitar al màxim la seva formació, eminentment jurídica, i la seva experiència en tot el procés jurisdiccional. D'aquesta manera —hi ha la línia també apuntada pel Llibre blanc de la justícia—, es considera adient deixar al marge d'aquesta Proposició els secretaris judicials, els quals, en els termes i en les funcions assenyalades anteriorment, es considera més aconsellable que depenguin d'altres instàncies. En aquest sentit, el nostre Grup i altres grups han treballat una esmena transaccional per deixar clar aquest punt en el text de la iniciativa que estem debatent.

Quant al procés de normalització lingüística de l'àmbit judicial, les dues llengües oficials, malgrat els esforços esmerçats i els avenços realitzats, no es troben en situació d'igualtat; això és un fet absolutament reconegut per tothom, de tal manera que a l'anuari de l'any passat, a la memòria de l'any passat de la Conselleria de Justícia, s'establí que només el 2% de les actuacions judicials es feien en llengua catalana. Per tant, no és que

es pugui parlar d'equilibri, sinó és que ja no sé exactament com qualificar-ho —el 2% contra el 98%.

Moltes i molt diverses causes —i per índoles, també, molt diverses— són causa d'aquesta situació del català en el món judicial i que aquest món judicial funcioni en castellà, per tant. Des de la inèrcia de funcionament propi de qualsevol organització tradicional i la mobilitat del personal de les oficines judicials fins al coneixement de la llengua catalana; sobretot, el coneixement de la llengua catalana, que no es produeix en molts casos i, per tant, malament es pot aplicar i, sobretot, en la fase escrita. No obstant això, els ciutadans tenen uns drets lingüístics que consisteixen en la facultat de poder triar lliurement la llengua que volen emprar en les seves relacions amb l'Administració de justícia. Així ho estableix la Llei de política lingüística i així s'ha de reconèixer. I el que es pretén, mitjançant aquesta iniciativa, és que aquests drets puguin ser exercits i garantits d'una manera efectiva i, alhora, que a l'Administració de justícia de Catalunya el català no sigui només llengua oficial, sinó llengua d'ús normal, que seria el concepte últim que s'aniria a buscar amb aquestes iniciatives.

Per aquests motius s'ha considerat imprescindible introduir, juntament amb la proposta de supressió del caràcter nacional dels cossos al servei de l'Administració de justícia, el coneixement de la llengua oficial pròpia de cada comunitat autònoma, que el tinguin com a requisit en els concursos i en les convocatòries de proves selectives per a la provisió de places dels cossos esmentats. És a dir, cossos dependents de les comunitats autònomes, requisit de coneixement —ja no mèrit, sinó requisit de coneixement— de la llengua catalana com a llengua pròpia de Catalunya. Aquests dos elements, creiem, senyores i senyors diputats, que ajudarien —i molt— la normalització del català al món de la justícia perquè permetrien establir garanties del seu coneixement i, per tant, del seu ús normal —respectant, per tant, els drets dels nostres ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes a la totalitat, en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues. Per fixar la posició de les esmenes a la totalitat. *(Pausa.)*

Com? És que ha de votar-se, primer, l'esmena a la totalitat, perquè, si fos aprovada, no es podrien substantiar les esmenes parcials. *(Veus de fons. Pausa.)*

Senyors diputats, no podem substantiar les esmenes parcials mentre no s'hagi aprovat o refusat l'esmena a la totalitat.

(Remor de veus. Pausa.)

Si fa el posicionament sense conèixer les esmenes... —és clar que les coneix. Faci el posicionament. Jo crido a votació. Endavant!

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mateix dia que aquest Parlament aprovava la Llei de política lingüística, aprovava, també, una proposició no de llei en la qual s'instava el Govern a presentar en aquest Parlament, en el termini màxim de sis mesos, propostes de modificació d'aquesta legislació espanyola que obstaculitzava, que obstaculitza el normal desenvolupament de la llengua pròpia del nostre país.

El termini no s'ha complert i, en tot cas, en una interpellació que el nostre partit va substanciar no fa massa, no fèiem qüestió d'aquest incompliment i constàvem una evident voluntat del Govern de la Generalitat per impulsar de manera sostinguda aquestes modificacions. Ara ens arriba la que afecta el poder judicial, que, des del nostre punt de vista, és una de les més importants. No endebades el món de la justícia és d'aquells que registra una major discriminació de la nostra llengua; un d'aquells àmbits en el qual el català hi apareix amb un caràcter percentualment simbòlic i que, de cap manera, està en correspondència amb la realitat lingüística del país. I, d'aquesta situació discriminatòria, en podríem destriar causes diferents, com ara la inèrcia de molts professionals del dret a continuar treballant en la mateixa llengua en què van estudiar la carrera, en la mateixa que estaven escrits els llibres de text, els textos legals, és a dir, el castellà. També hi ha la situació de provisionalitat en què es troba molt personal al servei de l'Administració de justícia, que treballa en jutjats o tribunals ubicats en el nostre país, ben bé per força de destinació, amb caràcter provisional i –molts d'ells– amb desitjos de canviar de destinació a la primera possibilitat que se'ls presenti. I una sensibilitat escassa d'aquests mateixos professionals a l'hora d'esforçar-se per tal de garantir els drets dels catalanoparlants i, també, la mandra que fa a molts ciutadans catalanoparlants reclamar el ple i normal exercici dels seus drets lingüístics.

Pel que fa a obstacles legals, en aquest àmbit, en podríem remarcar dos. D'una banda, l'existència de cossos anomenats nacionals, que a nosaltres ja ens semblaria bé que els cossos de jutges, de fiscals, de secretaris judicials, del conjunt de personal al servei de l'Administració de justícia, fossin cossos nacionals, perquè això voldria dir que nosaltres tindríem el propi, però, quan la interpretació del mot «nacional» es fa des de Madrid..., es refereixen a una altra cosa. Es refereixen a cossos estatals i, per tant, si els integrants d'aquests cossos han de complir les mateixes exigències, els mateixos requisits, reclamar a una part el coneixement d'una llengua diferent de la llengua oficial en el conjunt de l'Estat és contestat per determinats sectors com un intent de discriminar aquestes persones. Dels drets dels ciutadans, no cal que en parlem. Acceptem tranquil·lament que continuen discriminats i, al damunt, que paguin el beure, perquè ja no ve d'aquí. En la col·lisió d'uns suposats drets –i dic «suposats» perquè n'hauríem de parlar, d'això, de drets– dels funcionaris públics –per tant, de persones que han d'estar al servei del ciutadà, servei que han d'oferir en les millors condicions possibles; persones que són pagades per aquests ciu-

dans–, entre el dret d'aquests i el dret dels ciutadans, quin és el dret que volen defensar? El dels servidors o el dels ciutadans? El dels que cobren o els dels que paguen?

Si no hi hagués un rerefons ideològic barrejat pel mig, si no hi hagués un país que pretén retrobar la seva normalitat nacional, reclamant la recuperació de la seva llengua pròpia, i, a la contra, una altra nació –l'espanyola–, que es resisteix a cedir àmbits dominants, estic convençut que la resposta de tota aquesta cambra fóra unànime. Altrament, fóra un escàndol defensar que, per damunt del dret del ciutadà que paga, hi ha el dret del funcionari que cobra d'aquest ciutadà. Però, com que hi ha concepcions ideològiques nacionalistes –nacionalistes espanyoles– que trontollen davant d'aquestes reivindicacions, es prioritza la seva concepció ideològica per damunt del respecte als drets dels catalans i dels catalanoparlants com a usuaris dels serveis públics.

Hi ha una cosa més lògica en aquest món que reclamar que els jutges que treballen a Catalunya, que han de jutjar ciutadans catalans, coneguin el dret i la llengua d'aquest país? Hi pot haver algun motiu d'oposició a aquesta pretensió que no sigui la por que aquest fet afebleixi la concepció de país que, per damunt dels drets dels ciutadans, un vol defensar? Doncs, això és el que es reclama i això és el que proposa aquest Projecte de resolució: que al personal al servei de l'Administració de justícia que pretengui treballar en una comunitat autònoma, amb una llengua pròpia diferent del castellà, s'exigeixi, com a requisit, el coneixement d'aquesta llengua. Tan simple, tan natural, tan lògic com això. Perquè l'experiència ens ha demostrat que no n'hi ha prou que el coneixement de la llengua sigui un mèrit. En massa ocasions ens trobem davant de jutges que, quan el justiciable s'expressa en català, diuen allò de: «Usted hable como quiera, pero sepa que, el catalán, no lo entiendo.» I això, senyora Nadal, no és una qüestió només d'estímul; també, però no només d'estímul; ja és una posició de tancament ideològic; per tant, es fan forts en aquests drets que els atorga la llei i, per tant, no respecten els altres drets dels ciutadans que van a reclamar justícia. I, naturalment, aquesta persona que va a reclamar justícia, si li diuen: «Usted hable como quiera, pero yo no lo entiendo», el que fa, perquè vol guanyar el plet, és canviar immediatament d'idioma.

I, pel que fa a l'obstacle, que ja hem comentat, de cossos únics, dits «nacionals», el projecte de resolució pretén temperar els efectes negatius que això representa, intentant atorgar a les comunitats autònomes determinades parcel·les pel que fa a la gestió d'aquests cossos –mesura encara insuficient, però que, evidentment, significaria una passa endavant.

Per tat, la valoració que nosaltres fem d'aquesta proposta és francament positiva, però per a tirar-la endavant –no oblidem que això ha de passar per Madrid– caldria el suport, decidit i molt majoritari, del conjunt de la nostra cambra. Nosaltres, pel que fa a nosaltres, ho votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si, com sembla, els portaveus volen incorporar en un sol torn el posicionament sobre l'esmena a la totalitat i les esmenes concretes del Grup Socialista, donaríem la paraula al portaveu del Grup Socialista perquè expliqui, a més, les esmenes, fixi la seva posició en l'esmena a la totalitat i expliqui les esmenes parcials. El diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Farem, doncs, aquest tràmit de defensar les esmenes pressuposant que l'esmena a la totalitat serà derrotada, perquè sinó, és evident, és cert que no hauria tingut sentit que les defenséssim.

Aquest Projecte de resolució ens arriba aquí com una de les conseqüències de l'aprovació de la Llei de política lingüística, com un d'aquells projectes que ens han d'anar arribant com a conseqüència del compromís adquirit pel Govern davant d'aquesta cambra, de modificació de la legislació estatal que perjudica la situació de la llengua catalana. Si del que es tracta, com de fet així ho diu el Projecte de resolució, és que en el futur s'exigeixi el coneixement del català com a requisit i no simplement com a mèrit en els funcionaris de l'Administració de justícia, a nosaltres ens sembla bé per la raó que això ja és el que diu de fet la Llei de política lingüística. La Llei de política lingüística diu que tots els funcionaris que depenen de l'Administració de la Generalitat tenen l'obligació de conèixer la llengua catalana. Fins aquí ens sembla molt bé. El que passa és que s'utilitza un mètode que és més discutible. Arran de demanar, de voler, de pretendre que s'exigeixi el català com a requisit, a més a més el Projecte de resolució el que fa és deixar la porta oberta a la creació d'un cos de funcionaris de l'Administració de Justícia a Catalunya.

Nosaltres, a aquest mètode, que és discutible, hi votarem a favor, però no voldríem deixar de dir..., hi votarem a favor més que res perquè nosaltres no discutim, com ha fet la senyora Dolors Nadal, la facultat de la Generalitat de crear un cos específic, nosaltres no ho discutim. Discutim només el fet que una vegada més abordem el problema no pas pel tronc essencial, sinó per una de les branques, no necessàriament la més important. És a dir, quan el mateix Projecte de resolució diu que «l'Administració de Justícia ha restat en aquest sentit com un reducte aïllat, poc permeable en la utilització de les llengües oficials altres que el castellà», el problema no neix precisament d'aquelles persones de les quals ens ocupem avui, que són els funcionaris de l'Administració de justícia, sinó més aviat d'aquells dels quals no ens ocupem: segurament els jutges i magistrats i els secretaris judicials. És a dir, on es troba el problema de la situació del català en l'Administració de Justícia no és pas en aquests altres funcionaris, sinó en jutges i secretaris judicials. Aquest és el problema que té aquest Projecte de resolució d'avui, que és que aborda el problema per un tronc lateral, per un aspecte menor, i sembla que el configuri com si fos el més important de tots.

Vostès ja saben que quan es convoquen..., per exemple, es dona facultat perquè els funcionaris es puguin adscriure a cursos de català per conèixer el català a l'Administració de justícia, els que s'hi apunten són els auxiliars, són els agents judicials; els que no s'hi apunten són els secretaris judicials, que avui no tocarem. Hem de ser conscients del que estem fent avui en aquesta problemàtica. I per altra banda, també és veritat que la Generalitat no ha posat tots els mitjans necessaris perquè aquests funcionaris que tocarem avui tinguin la possibilitat d'accedir al coneixement de la llengua catalana. Els exigirem que en el futur això sigui un requisit per entrar en aquest cos de funcionaris, però avui per avui no els donem els mitjans suficients perquè puguin conèixer bé el català. Hi ha una contradicció de fons; nosaltres no ens podem oposar a això que se'ns demana avui, però hem de proclamar ben alt que sense oposar-nos-hi deixem intacte el fons del problema, el lloc on realment perjudica la situació del català, que –repeteix– és en el cas dels jutges i en el cas dels secretaris judicials.

Dit això, que és un posicionament general, perquè, senyor, president estic fent posicionament i defensa de les esmenes al mateix temps, ara he de referir-me –sí, concretament, en aplicació d'aquest principi– al que han estat les nostres esmenes. Les nostres esmenes anaven en dues direccions: una, naturalment, puntualitzar allò que és obligat, perquè sinó aniria coix, aquest Projecte de resolució, que és que els secretaris judicials efectivament queden exclosos d'aquest Projecte; primera qüestió. I segona, hi havia una esmena que redactava d'una manera una mica diferent el que era la part específicament lingüística, la part a la qual es diu que en el futur els funcionaris hauran de conèixer el català, no solament com un mèrit sinó com un requisit.

D'aquest bloc d'esmenes, que són quatre, tres que fan referència als secretaris judicials i una a l'aspecte de la llengua, en tots aquests dos blocs hem arribat a acords transaccionals amb el Grup Majoritari de la cambra, amb Convergència i Unió –que donaré a la Mesa perquè puguin ser llegides– i que el que bàsicament fan és: les tres primeres, relatives als secretaris judicials, reduir-les a un únic text que deixa clar això, que els secretaris queden exclosos, i una altra en la qual es diu que s'exigirà el català, però seguint una mica la pauta de l'actual redactat de la Llei del poder judicial per modificar-la al mínim possible, i en aquest sentit fer més fàcil, més factible que quan arribi al Congrés dels Diputats –si és que hi ha voluntat política, això ja ho veurem– pugui ser aprovada. Per tant, nosaltres retirarem les nostres quatre esmenes en benefici d'aquestes dues transaccions.

Però no podíem deixar de dir, malgrat el nostre acord general que acabo de manifestar i el nostre vot favorable al Projecte de resolució, aquesta sensació que ens queda que en realitat no hem resolt la part substancial del problema, sinó que la part substancial del problema, avui per avui, i malgrat aquest Projecte de resolució, encara quedarà intacta. Si volem que el català penetri a l'Administració de justícia no n'hi ha prou que ens fiquem amb els administratius, amb els funcionaris que avui depenen de la Generalitat; caldrà que parlem o que

7224

modifiquem la legislació estatal pel que fa referència als jutges i als secretaris judicials.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pujo a la tribuna per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en relació amb l'esmena a la totalitat del Grup Popular i, al mateix temps, en aquest mateix torn, també per posicionar el nostre Grup en relació amb aquest Projecte de resolució que ens ha presentat el Govern de reforma en diversos aspectes de la Llei orgànica del poder judicial. (*Remor de veus.*)

Voldria començar aquesta intervenció dient que és un fet inqüestionable que des de la recuperació de la democràcia i també des de l'aprovació de l'Estatut l'any 79 s'ha anat avançant de forma progressiva i malgrat tot en el coneixement del català i també del seu ús i de la seva extensió social. Tanmateix, per diversos motius, que seria molt llarg d'enumerar i que vostès coneixen sobradament i que han estat àmpliament debatuts en aquesta cambra, motius que tenen a veure amb les inèrcies atàviques i tradicionals del nostre sistema judicial, motius que tenen a veure amb l'excessiva mobilitat...

El president

Perdó. Volen fer el favor de guardar silenci, si us plau? Que pertorben escoltar l'orador i pertorben el mateix orador en els seus raonaments.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Motius –deia– que tenen a veure amb l'excessiva mobilitat del personal, que tenen a veure també fins i tot amb el paper que alguns operadors jurídics, alguns professionals refractaris de l'ús de la llengua tenen, i que incideixen de forma molt decisiva en aquest fet.

Per aquests motius –deia– en l'àmbit del dret i de la justícia, malgrat l'avenç general en l'ús, el coneixement del català, no s'han assolit, no s'han aconseguit uns nivells de catalanització satisfactoris suficients per garantir el dret fonamental, el dret lingüístic del ciutadà i de les ciutadanes d'aquest país a utilitzar el català amb normalitat en les seves relacions jurídiques privades, però també, òbviament, com a usuaris de l'Administració de justícia, i tinc molt present, per exemple, que fa dos dies em sembla escassament, amb motiu de la presentació pública d'un manifest que es titula «Per la ferma entrada del català en el món de la justícia», un exdiputat d'aquesta cambra, Francesc Casares, també advocat, utilitzant dades facilitades pel mateix Departament de Justícia ens recordava ja no aquella dada esfereïdora que fa uns instants citava el senyor Ramon Camp, que només un 2% del total d'actuacions judicials es fan en català, sinó que ens recordava també una

altra dada també molt esgarriosa, i és que del total de 5.123 funcionaris al servei de l'Administració de justícia a Catalunya, 1.455 ni parlen ni escriuen el català, 1.561 l'entenen, són capaços de parlar-lo, però tanmateix no l'escriuen, i un 86,1% dels jutges mai, mai de la vida, absolutament mai, redacten una sola resolució, ja no una sentència, sinó ni tan sols una providència en català.

De fet, tots plegats ara fa un any, conscients d'aquest problema, vam adoptar una proposició no de llei, que és la mare d'aquest Projecte de resolució, però prèviament aquest Parlament també va adoptar –i ho vull recordar– abans una important Moció, la 12/V, impulsada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, concretament el senyor Ignasi Riera, una moció que comprometia de forma molt important el Govern: en primer lloc, a promoure les actuacions necessàries per garantir que la normalització plena del català fos efectiva, i en segon lloc, també –una part, diguem, que pel que fa a la seva execució diguem que està inèdita–, a traslladar també al Govern de l'Estat, que és corresponent per molts motius històrics que vostès coneixen perfectament, la necessitat també com a coresponsable de desplegar els recursos i mitjans materials efectius necessaris per tal d'aconseguir que el català sigui també llengua pròpia de la justícia a Catalunya.

I precisament el fet que els catalans i catalanes tenim, com és obvi, un dret i una llengua pròpia, un dret –vull dir un dret civil, com a mínim– i una llengua pròpia, aquest fet ha de comportar de forma inevitable, inexorablement, la possibilitat que el conjunt d'operadors jurídics a Catalunya –per tant, jutges, magistrats, notaris, registradors, i la resta també– utilitzin el català amb normalitat. I és en aquest punt, és en aquest punt que aquest Projecte de resolució que reforma la Llei orgànica del poder judicial, és en aquest punt que aquesta proposta té, ni que sigui parcialment, alguna virtualitat. Té alguna eficàcia pràctica, algun sentit, perquè, perquè això sigui possible per a la consecució i l'efectivitat d'aquest dret, com a mínim en l'àmbit de l'administració de l'Administració de justícia, com s'ha dit reiteradament, la Generalitat ha de poder crear cossos propis de funcionaris, ha de poder, també, en segon lloc, valorar el nivell de coneixement de la llengua i imposar com a requisit per a l'accés a ocupar places judicials i d'altres funcionaris de l'Administració de justícia el coneixement suficient d'aquesta llengua, i ha d'aconseguir també el conjunt de processos selectius i de provisió de places específics per al territori de Catalunya, i per tant, que tots els funcionaris al servei de l'Administració de justícia tinguin aquesta provisió específica i aquesta atribució a partir del Govern de la Generalitat.

El senyor Dalmau parlava fa uns minuts de sensacions. Nosaltres també compartim en bona part la sensació que ell compartia amb nosaltres fa uns instants: la sensació que té el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és que aquest Projecte de resolució es queda a mig camí, queda a mig camí per no dir que queda molt lluny de les aspiracions o les pretensions que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana tenia en relació amb

aquesta proposta. Es queda a mig camí perquè a pesar de les expectatives, i jo parlaria també de compromisos assolits pel conjunt de grups de la cambra a excepció del Grup Popular —és obvi, i per tant des d'aquest punt de vista res a dir—, no s'aborda, per exemple, la reforma de l'article 341, que és el que determina com a mèrit preferent el coneixement de la llengua i de dret propi de Catalunya per ocupar una plaça de jutge o de magistrat, la concreció del qual mèrit, com vostès saben, en aquests moments es fa reglamentàriament, i a partir d'un acord del Consejo General del Poder Judicial en aquests moments es paga o es retribueix en tres anys d'antiguitat —i per tant encara menys antiguitat del que l'any 91 l'anterior Reglament estipulava— el coneixement d'aquesta llengua. I per tant, parlo d'una sensació d'un cert..., no diria frau, però un cert menys-teniment d'alguns compromisos i algunes pretensions que en aquesta mateixa cambra s'havien expressat i sobretot per part del mateix Govern.

Jo tinc un document elaborat arran d'aquella Moció 12/V pel mateix Departament de Justícia i un informe molt complet i molt exhaustiu al voltant d'aquestes qüestions a les quals m'acabo de referir en què, per exemple, es deixa molt clar que el Govern de la Generalitat està estudiant la possibilitat de proposar la modificació de l'article 341 de la Llei orgànica del poder judicial per tal que el coneixement de les llengües pròpies i cooficials de les comunitats autònomes sigui valorat com a requisit i no com a mèrit en la provisió de places vacants de jutges i magistrats. Lluny també queden algunes afirmacions, alguns titulars —«La Generalitat no renuncia que el català sigui un requisit per exercir de jutge a Catalunya»—; lluny queda també un compromís arran d'una proposta de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que va retirar en benefici d'aquest acord precisament que instava la revisió d'aquest apartat de la Llei: tots els partits, tret del PP, volen que els jutges sàpiguen el català; lluny queden manifestacions i afirmacions públiques de la consellera de Justícia que deia, al seu dia, o insinuava —com diu literalment aquest titular— major exigència en política lingüística i encara, i encara, més contrasentit, més contradicció si cap, en unes afirmacions del mateix director general de Política Lingüística i, per tant, el subordinat inferior del conseller de Cultura, que en aquests moments ens acompanya, encara que segurament no amb l'atenció que seria exigible, en què se'ns deia: «No té cap sentit que s'exigeixi el títol de català al mosso d'esquadra de la porta, però no al jutge.» Per tant, des d'aquest punt de vista, lògicament, ens sentim absolutament defraudats, si més no, en les expectatives o les pretensions que teníem.

Com també ens quedem a mig camí —compartim també aquesta mateixa sensació amb el senyor Dalmau— en un altre apartat de la Llei, com és l'article 231 de la Llei orgànica del poder judicial, perquè en aquest tema —que és un tema que està referit o reflectit en l'article 13 de la Llei de política lingüística, en els seus dos primers apartats— deixen la qüestió exactament igual que el que estipula la Llei orgànica del poder judicial, des de la seva versió de l'any 1994, i, per tant, consagra, això sí —s'ha dit—, la validesa de totes les actuacions orals i escrites, sense necessitat de traducció, i també el dret de

qualsevol usuari a relacionar-se en la llengua que esculli amb l'Administració de justícia. Però això, si més no, com a mínim, és una redacció tímida, perquè el Tribunal Constitucional ha sancionat plenament dues lleis —una llei gallega i una llei del Parlament balear— que no es limiten, com nosaltres —que no es limiten, com nosaltres—, a dir que, sigui quina sigui la llengua que triï el ciutadà, el ciutadà té dret a ser atès, sinó que, a més a més, hi afegeix el dret del ciutadà a rebre resposta en la mateixa llengua. I, si més no, aquesta possibilitat, que nosaltres hauríem pogut incorporar a partir de la reforma...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president... Que nosaltres hauríem pogut incorporar a partir de la reforma de l'article 2.31 de la Llei orgànica del poder judicial, si vostès no haguessin negligit aquesta possibilitat, és obvi que nosaltres hi hem renunciat.

Des d'aquest punt de vista, insisteixo que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que valora, globalment, positivament aquesta iniciativa, que valora globalment de forma positiva aquesta iniciativa, lògicament, valora, això sí, votant «sí», que més val això que re, tot i que re i això s'acosten bastant. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també anuncio no només el vot favorable, sinó la possibilitat que en la pròxima legislatura, o en aquesta si és que té continuïtat, el Grup Parlamentari instarà la reforma i la revisió de la Llei orgànica en aquests dos apartats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Llei, sobretot a partir de les esmenes transaccionals que se'ns han anunciat, i que, per altra part, no és un secret que nosaltres ja coneixíem, sobretot perquè..., pel que fa referència als secretaris judicials, que nosaltres pensàvem, i pensem, que no és precisament la via més adequada, aquesta, per modificar el seu caràcter. Nosaltres pensem que, efectivament, el secretari judicial és una figura en revisió, que caldrà revisar les seves funcions, que caldrà adequar-les a les necessitats de l'Administració de justícia avui, però que aquest següent no era el camí, purament i simplement, d'acabar amb el seu caràcter de cos nacional sense pràcticament més explicacions.

Dit això, jo crec que en aquesta Proposició, en aquesta Proposta de resolució a presentar al Congrés dels Diputats, hi ha un apartat en el qual, pràcticament, un

aspecte en el qual no s'ha incidit, en el qual jo vull entrar i després, naturalment, entraré en el que és més important, en el que és el compliment dels mandats d'aquest Parlament, però també dels mateixos mandats que deriven dels acords de l'elaboració de la Llei de política lingüística, que és el que fa referència al procés de normalització i, per tant, l'avenç en el procés de normalització, amb les dificultats que això comporta, amb les frustracions que a alguns ens pot provocar, però que, en qualsevol cas –si m'ho permeten les senyores diputades i els senyors diputats–, hi entraré en un segon apartat.

El primer és el que fa referència al funcionament de l'Administració de justícia i al funcionament de l'Administració judicial. Per què? Perquè jo crec que és important –i aquí s'aborda– que aquesta triple confluència de competències que hi ha en l'oficina judicial es clarifiqui, es simplifiqui i, per tant, passi molt més clarament a la competència de la Generalitat de Catalunya. Això em sembla una cosa important, això em sembla una cosa imprescindible, perquè tots sabem, i hem tractat amb l'Administració de justícia, hem tractat amb els funcionaris de justícia, que té competències el Ministeri, que té competències el Consejo General del Poder Judicial i que té competències el Govern de la Generalitat de Catalunya en l'oficina judicial, en el funcionament de l'oficina, en els funcionaris que estan treballant allà, en l'organització del seu treball, del seu horari, etcètera. Per tant, em sembla que aquest és un element important i que està, naturalment, estretament lligat també a la creació dels cossos propis per part del Govern de la Generalitat, però que jo en volia fer esment, perquè em sembla que aquest element d'incrementar la nostra capacitat d'autogovern anant a simplificar l'Administració –en aquest cas, l'Administració de justícia– és positiu.

Però jo crec que l'element essencial d'aquesta Proposició és avançar cap a la normalització lingüística. I, efectivament, el que es planteja aquí jo crec que és una condició necessària, però és molt lluny de ser la condició suficient. Perquè, com a mínim, n'hi ha dues més. Jo escoltava amb molta atenció el que deia la senyora Nadal i celebrava que tingués aquesta gran preocupació –que nosaltres i altres grups compartim– per les escasses dotacions i per l'escàs esforç que està fent el Govern de la Generalitat en l'àmbit de l'Administració de justícia per la normalització. El que ja m'estranya més és que, quan nosaltres presentem esmenes als pressupostos en el sentit de millorar aquestes partides i millorar aquestes dotacions i millorar aquests treballs, no comptem, naturalment, amb el suport del Partit Popular; sí, en canvi, amb el d'altres grups.

És a dir, és evident que el Govern de la Generalitat no fa tot el que cal en l'àmbit de l'Administració de justícia per la normalització. La rebaixada, des de l'any 95 fins ara, en els pressupostos n'és una prova fefaent. És evident també –perquè, en això, cal situar tots els elements que hi conflueixen– que els professionals de la justícia, que els advocats, que els procuradors tampoc fan el suficient, i fins i tot, doncs, potser, els mateixos usuaris a vegades podrien tenir una actitud, en aquest sentit, diferent. Però el cert és que, essent veritat això,

hi ha la confluència de dos elements essencials, que són, efectivament, els funcionaris, i són, sobretot, els jutges i els magistrats i fiscals. I això és cert. I aquí ens quedem, no a mitges, ens quedem lluny de ser a mitges, perquè això s'ha d'abordar, perquè si algú va fent un esforç, encara que estigui lluny..., i ho recordava el senyor Ridaó, i té tota la raó: si analitzem els funcionaris que coneixen el català, que l'entenen, que l'escriuen, etcètera, veurem que estem molt lluny d'un nivell mínimament acceptable; és veritat. Però és tan veritat com això que és a nivell de jutges i magistrats on tenim més dificultats per incidir.

I, efectivament, el Parlament de Catalunya ens hi hem pronunciat, i crec que havíem d'haver anat més enllà. I havíem d'haver anat més enllà perquè la Constitució i l'Estatut ens ho permeten. Jo vull insistir en aquests aspectes, perquè s'han citat: ens ho permeten. El model que tenim és un model constitucional, però les sentències del Tribunal Constitucional han assenyalat clarament que hi ha la possibilitat d'altres models. Que han de garantir la igualtat dels ciutadans davant la llei? Evidentment. La tutela judicial efectiva? Certament. Però precisament ni la igualtat dels ciutadans davant de la llei ni la tutela judicial efectiva es garanteixen adequadament a Catalunya, avui, perquè els ciutadans i les ciutadanes catalans no poden, precisament, accedir amb igualtat davant dels tribunals de justícia.

Per tant, nosaltres pensem que havíem d'haver anat més enllà. Malgrat tot, el que no direm nosaltres és que això ens sembla pràcticament res. No, sincerament, tampoc ho direm; cadascú té el dret de matisar, com és obvi, les coses des del seu punt de vista. Ens sembla que hem d'avançar més, que podem avançar més, que podem anar, efectivament, a modificar les condicions, els requisits en relació amb els jutges i magistrats; ens sembla, sobretot, que hem de ser capaços d'impulsar el Govern perquè tingui una actitud molt més decidida; també els professionals que intervenen en aquest àmbit, però, home!, em sembla que això que plantegem aquí és una qüestió que és important. És important que nosaltres puguem tenir els cossos propis. És important que nosaltres puguem exigir a aquests cossos la llengua catalana; és un pas important, que els efectes no es veuran immediatament, malauradament, entre altres coses perquè ja veurem quan això es podrà debatre en el Congrés dels Diputats i quan això es podrà aprovar. Però el que sí que és cert és que aquest és el camí.

El que passa és que aquest camí ha d'anar acompanyat d'altres esforços, ha d'anar acompanyat d'altres mesures. I, efectivament, és molt contradictori que per part del Govern de la Generalitat es faci aquest esforç –que ja he dit que nosaltres valorem com a important, com a positiu, encara que parcial– i no es faci l'esforç corresponent en les dotacions, en els recursos, en el tractament dels professionals que estan fent la normalització lingüística en els jutjats, en la seva valoració professional, personal, salarial, de tot ordre. Per tant, jo crec que s'ha d'exigir al Govern que sigui conseqüent i que, si en plantejar això jo crec que és conseqüent, amb retard, però conseqüent amb el que vam plantejar en la Llei de política lingüística, també ho ha de ser en les actuacions que depenen directament del Govern, que

s'han de pressupostar des del Govern i que s'han d'impulsar i aplicar des del Govern.

El nostre vot serà favorable, perquè pensem que, amb aquesta modificació que s'introdueix a partir de les esmenes del Grup Socialista i a partir de les esmenes transaccionals que se'ns han presentat, aquest Projecte és perfectament acceptable; no solament això, sinó que crec que es mereix el suport majoritari del Parlament perquè puguem impulsar-lo amb força al Congrés dels Diputats.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara el diputat senyor Ramon Camp. (*Veus de fons.*) Primer, la diputada senyora Dolors Nadal, que no ha fixat posició sobre les esmenes socialistes. Però abans donarem lectura a les esmenes transaccionades, perquè ho pugui fer amb ple coneixement.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional és a l'apartat 3.2 de l'article únic, i diria així: «Les comunitats autònomes amb competències en la matèria podran crear cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia, sense atribuir-los les funcions que actualment exerceixen els secretaris judicials, com a impulsors i ordenadors del procés i com a titulars de la fe pública judicial.»

I la segona transacció fa referència a l'apartat 4 del mateix article únic, en el qual es diu que l'article 471 quedarà redactat de la manera següent: «En els concursos i en les convocatòries de proves selectives per a la provisió de places en el territori d'aquelles comunitats autònomes que tinguin una llengua oficial pròpia, s'exigirà com a requisit el coneixement d'aquesta llengua.»

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la diputada senyora Nadal, des de l'escó.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. No podem votar favorablement la transacció a la qual s'ha arribat a partir de les esmenes del Grup Socialista, perquè el plantejament general del qual sorgeixen aquestes esmenes és, justament, l'acceptació de la desaparició dels cossos nacionals i la creació d'aquests cossos autonòmics, tot i que han coincidit amb una part de la meua intervenció, en el sentit que era absolutament imprescindible que desapareguessin d'aquest text els secretaris judicials.

Si m'ho permet, senyor president, no puc deixar de fer esment de l'acusació que se m'ha fet per part del senyor Ridao, que els únics...

El president

Perdó...

La Sra. Nadal i Aymerich

...els únics en tota la cambra que no volem que els jutges sàpiguen català som el Grup Popular. Em sembla d'una absoluta injustícia; més coneixent quins han estat els plantejaments d'aquesta diputada al llarg de tota aquesta legislatura.

I respecte a l'èxit que puguin tenir les gestions per millorar les dotacions pressupostàries en els pressupostos d'aquest proper any, m'agradaria molt tenir molta influència perquè, realment, ens poguessin satisfer a tots. En tot cas, aquí està el conseller responsable de la matèria, i em sembla que dirigir-se a ell fóra bastant més efectiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Ramon Camp... (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Per al·lusions, el diputat senyor Ridao; mig minut.

El Sr. Ridao i Martín

Ni mig minut, senyor president. Senzillament, jo m'he limitat a llegir un titular d'un mitjà de comunicació de Barcelona, que al seu dia titulava: «Tots els partits, tret del PP, volen que els jutges sàpiguen el català.» Quan he citat aquest titular —que és bastant il·lustratiu, segurament, de la posició del seu Grup, però que jo no hi he entrat abans, ni ho faré ara—, el que he volgut dir és que aquest titular sorgeix d'un debat d'aquest Parlament en què el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va plantejar algunes de les qüestions que jo he fet des de la tribuna, i, a canvi de retirar aquella iniciativa, el conjunt de grups de la cambra, a excepció del seu, van adquirir un compromís que avui no s'ha complert. I precisament he volgut destacar aquest fet perquè, com a mínim, vostès han estat coherents en això, i, per tant, la intencionalitat de la meua intervenció en aquest punt ha estat la contrària de la que vostè ha entès. I, en tot cas, li demano disculpes per això.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Ramon Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar el Grup en relació amb les esmenes presentades pel Grup Popular, i concretament, també, en referència a l'esmena transaccional a la qual el nostre Grup donaria suport.

És evident que el Projecte de llei ja contemplava la creació de cossos propis. En aquest sentit, he manifestat abans, en la defensa de la posició contrària a l'esmena a la totalitat del Grup Popular, que la necessitat de crear cossos propis reforçarà el procés de normalització lingüística, igual com també el fet que s'estableixi com a requisit el coneixement del català. Efectivament, avui això ho plantejem a un nivell determinat; en el futur s'ha d'anar avançant, i s'ha d'avançar fins arribar a tots els òrgans jurisdiccionals corresponents. Altres moments, recordo, en la nostra història recent, que també teníem cossos nacionals, molt difícils que entressin en

la matèria, molt difícils, en un moment determinat de la històrica recent –i concretament, en l'àmbit municipal, tots recordarem aquest cos de secretaris, interventors i dipositaris que anys fa realment van plantejar un problema seriós en aquest tema, però que avui sortosament està totalment superat. Crec que aquí anem a iniciar un terreny de base molt important, molt important, que contribuirà que això realment tingui conseqüències per a en futures situacions, condicionar la necessitat que els jutges i magistrats, i per descomptat els secretaris judicials, també, tinguin el requisit del coneixement del català.

En aquest sentit, l'actuació del Govern de la Generalitat és constant. Amb recursos i sense recursos, i amb actuacions polítiques directes i indirectes. Avui mateix a la premsa podem veure com ahir el Govern va fer una actuació concertada amb les caixes d'estalvi, en què es comprometien, les entitats financeres de Catalunya, concretament les caixes d'estalvis, a, totes les actuacions judicials –a partir, si no recordo malament, del setembre de l'any 99–, fer-les en català. Vostès ni poden imaginar-se el que això representa des del punt de vista de forçar la maquinària. I, per tant, aquestes situacions de fet, estic segur que aniran condicionant la normalització lingüística en els jutjats i arribarem a una situació volguda per tots: que els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya siguin respectats, també, en l'àmbit judicial.

Gràcies, senyor... Siguin garantits –en aquest cas, seria la paraula més exacta– en l'àmbit de l'Administració de justícia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació. En primer lloc, votarem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha sigut refusada per 10 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament... D'acord amb l'article 140 del Reglament, es requerirà majoria absoluta en la votació final del conjunt del text. *(Veus de fons.)* Les esmenes transaccionals, que han quedat incorporades en el text per acord dels grups proposants, s'han de votar. Anem a la votació de les esmenes transaccionals.

Iniciem la votació.

Les esmenes transaccionals han sigut aprovades per 81 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

I a continuació votem la resta del Dictamen, la resta del text.

Iniciem la votació.

El text ha sigut aprovat amb majoria absoluta, per 81 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei sobre la reformulació del model d'empreses de treball temporal

Passem al darrer punt de la sessió d'avui, no del Ple, però sí de la sessió d'avui: la Proposició no de llei que forma el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia. És el debat i votació de la Proposició no de llei sobre la reformulació del model d'empreses de treball temporal, presentada pels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana, Mixt i Socialista. Tenen la paraula els signants de l'esmentada proposta, per un temps límit cada un d'ells, de deu minuts. Parlarà, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Fidel Lora. *(Pausa.)* Per favor, guardin silenci perquè l'orador pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que ens felicitem, des del Grup Mixt, com a signants d'aquesta proposta que avui ens trobem davant, que puguem donar resposta a una de les inquietuds..., pensem que avui el Parlament es fa ressò d'una sensibilitat que molts treballadors i treballadores del nostre país senten amb relació a les condicions laborals i les condicions de vida que representa l'existència de les empreses de treball temporal. Per tant, el Grup Mixt, com a signants d'aquesta proposta, ens felicitem que avui puguem fer aquest debat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Des d'Esquerra Unida i Alternativa, el que avui faré seran unes certes reflexions entorn d'aquesta proposta, que ja dic que votarem..., com a Grup Mixt, i com a diputat d'aquesta formació, votarem favorablement, però primer ens interessaria fer algunes reflexions, que segurament compartim la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Primer, per nosaltres, l'aparició de les empreses de treball temporal, l'aparició d'aquestes empreses, és un retrocés en les condicions laborals, en les condicions socials i en les condicions de vida de milers de treballadors i treballadores al nostre país. I és un retrocés com a conseqüència de les diferents reformes en la legislació sobre el mercat laboral. Són un retrocés perquè, com a conseqüència, comporten l'existència de discriminació salarial. Són un retrocés perquè comporten també la pèrdua de capacitat d'aquests treballadors en la defensa, en el seus llocs de treball, de les seves condicions salarials i de les seves pròpies condicions de treball en les empreses usuàries de les ETT. També –i ho hem discutit en diferents ocasions en aquest Parlament a través de diferents interpellacions– coneixem que la temporalitat és un factor decisiu a l'hora d'augmentar els riscos pel que fa referència a la seguretat laboral i a la sinistralitat laboral i, per tant, l'existència..., la legalització de la mediació amb relació a la temporalitat també afecta la seguretat i salut laboral. Per tant, com a primera conclusió, com a posicionament de la meua formació política, he de dir que

l'aparició d'aquestes empreses no és cap signe ni de modernitat ni de progrés; tot al contrari: l'aparició d'aquestes empreses és retornar al passat i retornar a condicions en les empreses i a relacions laborals del passat.

No entenem... Perquè creiem, estem convençuts –i qui vulgui fer un discurs contrari, jo penso que parteix d'una base equivocada– que les empreses de treball temporal no creen ocupació, les empreses de treball temporal no creen ocupació; en tot cas, fan d'intermediació entre la demanda i l'oferta, però no creen ocupació. I no entenem com la intermediació entre treballadors en la seva recerca de treball i l'oferta de treball es pot privatitzar d'aquesta manera. Creiem i estem convençuts, i defensem, que aquesta intermediació ha de ser pública; ha de ser pública, eficaç i de qualitat.

Quina valoració fem d'aquesta proposta? Primer, ja ho he dit abans, creiem que és producte d'una sensibilitat, que ens fem ressò d'una sensibilitat que hi ha entre molts treballadors i treballadores molt joves i que, per tant, l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei és un pas important, és un pas important. Per altra part, si la modificació de la Llei 14/94, d'1 de juny, significa portar a terme, comporta amb la seva aplicació millors condicions de treball, jo penso que aquest és un dels objectius que les forces sindicals de Catalunya tenen a l'hora... La seva responsabilitat és millorar, és treballar per millorar les condicions de treball dels treballadors i treballadores i, per tant, les seves propostes en aquest sentit, i aquesta proposta, des d'aquest punt de vista, si millora les condicions, endavant, tindrà el suport de la nostra formació política. Ara bé, també vull assenyalar –perquè hi ha experiències en aquest sentit– que no tan sols fa falta reforma de llei, no tan sols fan falta bones lleis, sinó mesures perquè l'aplicació de la llei sigui una veritat. És a dir, des del nostre punt de vista li donem moltíssima importància a tot el que fa referència a control, a inspecció –en aquesta Llei i en altres lleis del mercat laboral–, perquè no hi hagin frau de llei ni en les contractacions ni en altres variables del mercat laboral.

Per tant, aquests dos arguments, d'alguna forma, són els que posicionen la meua formació política, Esquerra Unida i Alternativa, i els Comunistes de Catalunya, també el Grup Mixt, les altres formacions del Grup Mixt, per votar favorablement aquesta proposta. Ara bé, he de dir també, perquè en quedi constància, que el nostre posicionament és que cal la derogació de la legislació que permet l'existència d'empreses de treball temporal, perquè estem convençuts que és necessari, en la intermediació, el servei públic i de qualitat, i que l'existència d'aquestes empreses de treball temporal és un pas enrere, no és cap signe ni de modernitat ni de progrés, perquè això fa que les condicions salarials, les condicions laborals de molts joves no vagin cap endavant, sinó que vagin cap enrere.

I he de dir també, per acabar, que crec que ens fem ressò en aquest Parlament no tan sols de sensibilitat, no tan sols d'opinió, sinó també –i cal dir-ho– d'opinió manifestada, moltes mobilitzacions que joves, que treballadors i treballadores han portat al carrer, i que el que cal fer és que les reformes que van ser portades a terme per

part del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb el recolzament del Partit Popular i amb el recolzament de Convergència i Unió, es deroguin per entrar en altra legislació més justa per als treballadors, les treballadores i els joves d'aquest país, Catalunya, i de l'Estat espanyol.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... Perdó, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Tornem a debatre avui en aquest Ple una altra proposició en una línia similar a la que ahir mateix a aquesta hora, si fa no fa, debatíem en aquesta cambra, amb relació a la necessitat de canviar la legislació sobre ETT.

D'entrada, agrair la presència entre nosaltres d'un dirigent de Comissions Obreres, el senyor Jordi Gutiérrez, amb qui hi ha una coneixença de fa temps, i per tant, doncs, agrair que sigui aquest sindicat que hagi entrat en aquest Parlament i que hagi obtingut aquest consens per part de tots els grups de la cambra, la qual cosa indica que el problema hi és i, per tant, és difícil que en aquesta cambra hi hagi posicions de tan ampli consens com el que s'ha aconseguit, concretament, amb relació a aquesta proposta.

Breument, per no repetir alguns dels arguments d'ahir, però en atenció especialment també a la presència de la representació sindical, la proposta presentada per Comissions Obreres i que hem presentat en conjunt tots els grups d'aquesta cambra avança en la línia de concretar fins i tot una mica més la proposta que ahir vèiem amb relació a l'altre sindicat, és a dir que concretava la igualtat de sou i de condicions laborals, i efectivament aquí la proposta que avui debatem és anar una mica més enllà, aprofitar que si hi ha aquesta modificació legislativa a Madrid la fem una mica més en profunditat, cosa amb la qual, per descomptat, estem d'acord, tant des del punt de vista que es concretin molt més les funcions de les empreses de serveis, que és el primer punt de la proposta; que es garanteixi una formació professional especialitzada –dèiem ahir, i aquí ho diu també el pròleg, que el model europeu d'ETT pot ser doble, però en tot cas tendeix a ser model d'ETT amb gent especialitzada a fer un determinat tipus de servei i que, per tant, d'alguna manera empalmen una substitució amb una altra i, de fet, a la pràctica actuen com a treballadors fixos amb temporalitats parcials de dedicació, però que estan especialitzats en uns determinats camps, per tant vol dir que milloren l'eficiència, milloren la seguretat laboral, la prevenció d'accidents, etcètera, etcètera. Per tant, això és important, que es tendeixi a l'especialització, això implicaria també una estabilitat laboral més gran del que és ara, que realment es fan autèntics abusos.

No sé si és avui mateix, em sembla –perquè ja, amb tants dies de ple, un perd l'oremus–, hi havia una tancada d'una empresa subsidiària de Telefònica –portem dos dies aquí? Ja no sé quants en portem–, en base del

problema que pràcticament tots els treballadors són temporals. Per tant, això és un abús, un abús obvi del que haurien de ser places fixes i estan utilitzant-se com a temporals.

Evidentment, també el fet de limitar-ne l'ús per part d'administracions públiques o en un tipus d'empresa que pugui significar risc de seguretat. El tema de l'equiparació, que això seria similar al que vam veure ahir; el de la prevenció de riscos laborals, evidentment, com dèiem abans, i òbviament també el de garantir els drets de representació i protecció sindical, així com la protecció d'aquests treballadors en cas d'incompliment legal. Tot això són qüestions tan òbvies i tan clares que nosaltres hi hem de donar suport en el moment que això es pugui debatre a Madrid.

Dues pinzellades, dues reflexions sobre això, un parell de reflexions. Una: això afecta sobretot els joves, això crec que és important; la gent jove és la que està més afectada per aquest model d'ETT, i segona –l'altre dia en parlàvem–, té un impacte determinant sobre l'accidentalitat, la sinistralitat laboral. Dèiem també ahir que sobre el 30% de gent amb treball temporal hi ha un 40% d'accidents laborals produïts en aquests treballadors i un 60% de mortalitat és entre treballadors temporers. Per tant, això té un cost en vides; no estem parlant només de cost a nivell d'igualtat social, sinó de cost en vides.

Segona reflexió: el tant per cent superior a Catalunya respecte a altres comunitats autònomes quant a treballadors que utilitzen les ETT. Això ens hauria de fer reflexionar sobre problemes més de fons, que els representants d'aquesta cambra saben que jo hi insisteixo freqüentment, que és una reflexió de futur. Si amb l'entrada de Catalunya i de l'Estat espanyol a la Unió Europea la nostra competitivitat s'ha d'assegurar a base de precarietat o a base d'atur, en un altre cas, crec que estem fent un mal favor. Crec que s'hauria d'insistir des d'organitzacions polítiques, econòmiques i socials en un procés de reindustrialització, en la necessitat de recuperar nivells de recerca i desenvolupament com els que hi ha a Europa i, evidentment, trencar amb la ratxa de mala inversió pública que hi ha sistemàticament a Catalunya, que és una de les fonts de creació d'ocupació. Sense això, probablement, la pressió dels empresaris anirà en la línia de continuar en la línia de precaritzar o de col·locar gent a l'atur. Per tant, estem en un repte, tot i que la conjuntura és relativament bona, en un repte que va més enllà de solucionar legalment el problema de les ETT. És un repte de tipus industrial i de si hi ha política industrial o no en aquest país, que això no toca avui, però n'hem parlat alguns cops en aquesta cambra. Per tant, em sembla que també s'ha de tenir present això en enfocar aquests temes.

I finalment –i acabo–, òbviament, també com a esquerra que tenim el centre d'atenció a Catalunya, esquerra nacional, hem de lamentar que aquestes qüestions que ha presentat avui el sindicat, i a les quals donem suport, no puguin acabar el seu termini, el seu final legal aquí mateix; és a dir que aquesta cambra pogués discutir tot això, no en forma de voluntat que després es faci a Madrid, sinó que poguéssim ja tenir la nostra pròpia legislació laboral i, per tant, que el marc autònom de

relacions laborals també fos un marc autònom legislatiu laboral. I per tant, en fi, com que les coses són com són, de moment, nosaltres donem suport a això perquè arribi a Madrid, però, simplement, ens agradaria i esperem que en un futur l'autonomia creixi també en competència en aquest camp.

Acabo, doncs, un cop més, agraint la iniciativa del sindicat i la presència del seu representant, el senyor Gutiérrez.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui aprovarem la segona iniciativa presentada pels sindicats, en aquest cas Comissions Obreres, que reclama la reforma de la Llei que regula les empreses de treball temporal. Vull també saludar, en nom del nostre Grup, la presència del responsable de les relacions institucionals de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, el senyor Jordi Gutiérrez.

És evident que al cap de quatre anys de ser aprovada la Llei, i amb la signatura i posterior votació d'aquesta Proposició no de llei, estem fent un balanç i alhora estem fent un reconeixement de la necessitat de modificar aquest marc legislatiu. Fem un balanç, és a dir, estem afirmant a partir que vam donar suport ahir a la Proposició de resolució de la UGT, avui a la Proposició no de llei de Comissions Obreres, que les empreses de treball temporal regulades per la Llei de l'Estat 14/94, de l'1 de juny, han servit com a instrument de precarització del mercat de treball per a la creació d'agències de prestamisme laboral com a via per a la reducció dels costos laborals, i ha sigut també motiu de l'increment de la sinistralitat laboral. En les dades estadístiques, la percepció social, especialment a Catalunya i entre els joves, és que aquesta llei ha tingut perversos efectes dins el mercat de treball, ha tingut els seus costos socials.

Reconeixem que calen canvis legislatius; que no tan sols correspon a la capacitat de diàleg entre els sindicats i els empresaris la possibilitat d'amortir els efectes de les ETT o els efectes d'aquesta llei, que reconeixem avui, a nivell del Parlament de Catalunya, que calen modificacions legislatives que s'orientin en aquests nou aspectes que ens proposa Comissions Obreres: la prohibició que les ETT utilitzin qualsevol manera de contractació temporal; la participació dels agents socials en els processos d'autorització administrativa de les ETT; exclusió del seu camp d'actuació en determinats sectors específics; exigència que s'abonin uns salaris dignes, iguals, com a mínim, als que perceben els treballadors que realitzen el mateix treball a l'empresa usuària, etcètera, etcètera.

És a dir, realitzarem, en dos dies, dues votacions parlamentàries, que si bé ja són importants, perquè tan sols la translació mimètica dels que avui hi donem suport, traslladats al Congrés dels Diputats, podria garantir la

viabilitat d'aquesta modificació, al meu entendre el fonamental, el més important és el caràcter simbòlic i la gran càrrega política que té que el Parlament de Catalunya proposi aquesta modificació, reculli aquest neguit que ens plantegen els sindicats i es faci ressò del malestar social que ha despertat l'ús i abús de les ETT.

Això és important; això és important, i, a més, que ho fem des del consens i des de la unanimitat. Però em permetran dir els senyors i les senyores diputades que això cal fer-ho amb credibilitat, això cal fer-ho amb autoritat davant de la ciutadania i dels sindicats. I partint de la credibilitat, partint de la legitimitat de poder fer aquest tipus de votacions, crec que també és important que reconeguem en què ens hem equivocat. Perquè aquesta Llei, molt lluny del que s'insinua avui, i més en concret en el debat d'ahir, de: «bé, calia regular el que ja existia, calia donar i crear un instrument que pogués cobrir una figura del tot necessària en el nostre mercat laboral, donar sortida a tot aquell tipus de contractacions parcials que hi puguin haver per a puntes de productivitat, etcètera, no fixes», però, clar, és que els efectes no han sigut aquests, i nosaltres no podem abordar aquest debat d'una forma tan asèptica. Hi havia una bona intenció; al cap de quatre anys hem vist que en aquesta Llei hi havien errors, que ha tingut efectes perversos, que hi ha hagut un mal ús d'aquesta, amb la qual cosa cal modificar-la.

Però aquesta no és la realitat, perquè aquesta Llei es va fer enmig d'una gran polèmica i conflicte social. Aquesta Llei, que avui compleix quatre anys –també cal recordar que el 27 de gener farà quatre anys d'una vaga general–; aquesta Llei es va fer contra l'opinió de les dues grans centrals sindicals, que ja deien què és el que passaria, que ja deien que si es regulava d'aquesta manera, si es legislava d'aquesta manera hi hauria aquest tipus de pràctiques o es podria afavorir aquest tipus de pràctiques.

I cal reconèixer, especialment qui hi va votar a favor, aquests errors, perquè això dóna credibilitat, això dóna autoritat a l'hora de fer aquest tipus de signatures, a l'hora de fer aquest tipus de votacions o de proposar aquest tipus de modificacions legislatives. I, sobretot, això dóna sentit de la responsabilitat. Quan els polítics tenim la capacitat de decidir, d'influir amb les nostres decisions en el que és la vida quotidiana dels ciutadans, quan l'encertem, l'encertem, i quan ens equivoquem ho hem de reconèixer.

I es va equivocar el senyor Griñán quan deia que: «El contenido de esta Ley aborda el contenido de esta nueva relación de forma minuciosa, detallada, con la deliberada intención de propiciar, en atención al bien jurídico que se trata de proteger, la creación de empresas solventes, de empresas capaces de garantizar los derechos de los trabajadores y no una simple intermediación en el mercado de trabajo.» I s'equivocava el senyor Hinojosa quan deia: «Se ha dicho en la calle, en la prensa y en esta cámara que la actividad de ese tipo de empresas puede prestarse a diferentes clases de abusos. Eso podría ser cierto si no hubiese este texto legal que hoy vamos a aprobar y si no hubiese la confianza en los sindicatos, que deben actuar a nivel de empresa para ser vigilantes...», etcètera, etcètera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Perquè, quan vostès deien això, i quan ahir llegia el que deia el senyor Fernández Díaz, els sindicats, que ahir ens van proposar una Proposta de resolució i que avui ens han proposat aquesta Proposició no de Llei, advertien que a partir també de l'experiència europea això aniria a mal port. I com que en el seu moment ningú es va negar, ni en el debat parlamentari ni a nivell del Consell Econòmic i Social de l'Estat, que calia regular aquest tipus de figures, que és cert que eren figures necessàries, que ja existien i que calia abordar aquest tipus de regulació, però no d'aquesta manera.

Jo hi vull insistir, i com ahir deia el senyor Oleart, jo també vull mirar el futur, però per mirar-lo amb sentit de responsabilitat, amb rigor, i fins i tot, per fer tot aquest procés creïble, cal que els que van votar això diguin en què es van equivocar per fer creïble, per fer legítim, per fer responsable i segur davant de la gent el perquè avui cal modificar tot aquest tipus de qüestions que els sindicats ens han proposat. I és per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari també avui donarà suport a aquesta Proposició no de Llei que ens presenta Comissions Obreres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, podríem començar, com deia aquell professor universitari, «com dèiem ahir», però bàsicament és també una realitat, com dèiem ahir, avui estem discutint sobre les empreses de treball temporal amb una iniciativa que ha vingut de l'altra gran central sindical que hi ha a Catalunya, de Comissions Obreres. Són iniciatives, o és una iniciativa substancialment diferent. La d'ahir era una iniciativa, una proposició de Llei; aquesta és una proposició no de Llei. La d'ahir era un text concret que pretenia esmenar una llei; avui, el que farem avui és un acord polític, unes línies d'actuació, unes línies mestres de reforma o de com orientar la reforma de la realitat que s'ha produït al voltant de les empreses de treball temporal.

És, doncs, una situació diferent. Farà falta i serà necessari, encara, desplegar aquest acord de bases o aquest acord polític amb relació a quins temes i quins continguts hauran de donar. Hi ha una primera discussió que és exclusivament funcional i és si, al final, tota aquesta modificació la fem caure i recaure en una única llei de les empreses de treball temporal, o bé fem una llei que modifica, com a mínim –estic pensant en aquests moments–, tres lleis més: l'Estatut dels treballadors, per regular les relacions de representativitat dels treballadors de les empreses de treball temporal pels comitès d'empresa; la Llei d'infraccions i sancions en l'ordre social, 8/88, que és la que regula el sistema de com s'estableixen totes les infraccions socials; la mateixa Llei de regulació de la inspecció de treball, per millorar la seva efectivitat, i també la Llei de prevenció

de riscos laborals, o bé ho fem amb una única llei; ho haurem de veure.

Però, més que els problemes, diguem-ne, de caràcter tècnic, l'important també serà aprofundir que, sobre els criteris que avui posem damunt de la taula, després els redactats, les mesures concretes, som capaços d'anar-los concretant. És, doncs, una situació diferent: el d'ahir era un text que podia tenir una plasmació en el *Butlletí Oficial de l'Estat*; la d'avui és una declaració, un acord que marca una direcció molt clara en aquest tema.

Dèiem ahir, i tornem a dir avui, que les empreses de treball temporal responen i responien a una realitat del mercat de treball, una realitat que no era nova, no tan sols per l'existència d'empreses de treball temporal, sinó per l'existència d'una temporalitat real a les empreses. Hi ha treballs que són temporals, i la reforma del 94 –ho dèiem ahir i ho tornem a dir– tenia una voluntat que era la restitució del principi de causalitat en la contractació; és a dir, que només hi haguessin contractacions de caràcter temporal per treballs temporals, i, en tot cas, per això les empreses de treball temporal només poden atendre aquells supòsits que també les empreses poden atendre amb contractes de caràcter temporal –acumulació de feina, substitució, etcètera. L'oposició que va haver-hi a aquella reforma no venia per la restricció en les modalitats de contractació, sinó per la flexibilització en els processos de regulacions dels drets dintre de l'empresa i, també, el procés d'acomiadament. Era per aquests dos factors bàsics que hi havia una oposició el 27 de gener d'ara fa cinc anys –del 94. En tot cas, dir que la funció social que es donava a les empreses de treball temporal era la gestió de la temporalitat. Una gestió en la qual, per justificar l'existència de les empreses, havia d'haver-hi valor afegit. Havia d'haver-hi una actuació de valor afegit: les empreses havien de produir un valor afegit en aquesta tasca. I és això el que planteja aquesta Proposició no de llei en el primer punt, quan parla d'empreses i les qualifica d'empreses de servei, empreses que produeixen un valor afegit. Diu: «Desenvolupar les seves funcions com a empreses de serveis que gestionen la temporalitat necessària justificada, i no pas la precarietat laboral». És, doncs, restituir el principi sobre el qual es va voler fer que hi hagués l'aparició d'un sector que produís i aportés qualitat. La realitat ha estat una altra. Ho vam dir ahir i ho tornem a repetir avui. Per tant, convindrà modificar aquests elements, i una línia..., donar-li un cop en la línia de flotació amb aquesta desvirtuació de la seva finalitat, evidentment, passa per la igualació dels salaris, perquè això comporta, bàsicament, que en tot cas les empreses, si volen comprar flexibilitat, si volen comprar temporalitat, si volen comprar un servei amb valor afegit, hauran de pagar més i no menys, perquè ara es produïa la paradoxa que, a més de comprar una cosa que les empreses necessitaven, que era la temporalitat i la flexibilitat, ho feien a un preu molt més barat, amb la qual cosa estàvem incrementant i primant la temporalitat en la contractació d'una manera exagerada i injustificada.

També, aquesta funció social..., per complir aquesta funció social que tenen les empreses de treball tempo-

ral i que el legislador, almenys, intentava plantejar..., una altra cosa és que no s'hagi aconseguit i el senyor Guillot ens feia el favor de recordar-nos el que havien estat les declaracions de principis i les intencionalitats que tenien alguns diputats que van votar a favor d'aquestes lleis que després han vist que el que pretenien no és el que s'ha produït i, per tant, que està plenament justificat que parlem de la seva reforma, perquè el que van declarar no s'ha complert i, per tant, és lògic que quan algú pensa aconseguir una cosa ho declara, ho posa blanc sobre negre i després no es compleix, el lògic és que digui: «Escolti, rectificar és de savis», però en la línia d'aconseguir allò que volíem, que hi hagués un sector que generés valor afegit i que ho fes en condicions de més qualitat. I per fer això, ho repetixo, bàsicament les línies que haurem de concretar seran les que estan incloses en la Proposició no de llei, que és millorar la formació de la mà d'obra –difícilment farem un sector de més qualitat si no ofertem, o no s'oferten treballadors amb més formació–; millorar l'estabilitat, element que les empreses de treball temporal comencen també a necessitar; les empreses de treball temporal per invertir en la gent que acaben cedint necessiten també –i ho reconeixen, almenys les més intel·ligents–..., necessiten més estabilitat per poder invertir en formació i en personal i poder, fins i tot, plantejar-ho; es necessita, evidentment, allò que dèiem ahir: igualtat de tracte tant salarial com de drets; per tant, complir l'article 23.2 de la Declaració del drets humans que a igual treball, igual salari.

Hem d'establir les restriccions d'ús fonamentalment en base a tres criteris. Primer, el de la funció pública. Tenim un accés a la funció pública que està en unes condicions que no pot ser que allò que estem preveient que ha de ser per via capítol 1 i en unes determinades condicions, acabi entrant per la via de capítol 2 com a compra de béns i serveis; per tant, hem de veure com restringim l'ús de les empreses de treball temporal en la funció pública, però també un ús en funció de la seguretat pública i de la seguretat dels treballadors. Hi ha determinats serveis de seguretat als ciutadans que és difícil poder plantejar que es faci en termes de treball temporal. A ningú se li acudiria generar un cos de bombers amb empreses de treball temporal, i és molt cert que moltes de les vegades, quan llegim quins són els treballadors que han mort en un accident de la mineria, resulta que no són treballadors de l'empresa mare sinó que són treballadors d'ETT que estan treballant en sectors de perillositat. Per tant, en funció de la seguretat pública i de la seguretat dels treballadors, haurem d'establir també les limitacions a l'ús de les empreses de treball temporal; garantir la representació tant dintre com a fora d'aquests treballadors que són doblement febles a l'hora de ser representats, i protegir especialment aquesta funció perquè és una funció en la qual, si no establim o si no potenciem la capacitat tuitiva de l'Administració, difícilment aquests treballadors estaran en condicions, per la seva presència, d'estar en una altra empresa que no és la que els contracta sinó en què treballen..., difícilment poden exercir els seus drets. I aleshores és més necessari que mai que l'Administració pública generi aquesta activitat.

Això és el que hem plantejat en aquesta Proposició no de llei i crec que haurem de fer l'esforç entre tots d'anar-la concretant en textos perquè, finalment, pugui suposar o bé una llei o bé una modificació de diferents lleis a fi i efecte d'assolir el que aquí es planteja, que són un conjunt d'objectius polítics amb els quals, donada la sensibilitat i l'actuació de les forces sindicals de Catalunya i de molts ciutadans de totes les edats, però especialment els joves, crec que, ahir igual que avui, aquest Parlament es fa ressò d'un dels problemes socials que generen més sensibilitat al respecte i que, per tant, és positiu que el Parlament emprengui una opció respecte a això.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula..., els signants de la Proposició. Després fixarà posició el Grup Popular, però Convergència i Unió és signant de la Proposició.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sí, sí, sí, perdoni, senyor president, pensava..., recordava el debat d'ahir i pensava que ja també havien signat.

Permeti'm, senyor president, que abans d'entrar en el posicionament del meu Grup, que serà obligatòriament breu perquè aquest és un debat que, en tot cas, ja l'hem tingut i el que passa és que avui tindrà un matís diferent, però permeti'm que contesti una al·lusió personal que ha fet el senyor Guillot, que s'ha permès fer el senyor Guillot, i que em sembla que val la pena que la tinguem en compte. Diu el senyor Guillot –i em cita, més o menys textualment, unes frases meves del Diari de Sessions–..., home, jo li hauria agraït que hagués citat el meu discurs respecte a l'article 11 que quedava una mica millor i estava més..., era una citació molt més lloable i que vostè podia haver utilitzat.

I jo podria ara utilitzar el mateix, frases del Diari de Sessions del senyor Rios i aquí acabaríem malament. Però ha dit una cosa que és la que jo realment li volia... No, no, no, acabaríem tots... Vostè no ha llegit..., ni vostè estava en el debat ni vostè ha llegit el Diari de Sessions de la Comissió... El senyor, sí; i, en tot cas, el debat no va amb vostè, va amb aquest senyor que és el que m'ha citat, i aquest senyor diu: «S'ha de tenir credibilitat.» Escolti'm, senyor Guillot, vostè a mi credibilitat no me n'ha de donar gens, cadascú té la biografia que té –cadascú té la biografia que té–, i jo li asseguro a vostè que jo tinc la suficient credibilitat en el món en què em moc com perquè quan dic una cosa em creguin; i, per una altra banda, li haig de dir una altra cosa: en aquest cas, a més, estem fent això que vostè deia, hem fet autocrítica. Hem dit: «hem fet una llei, és una llei que ja l'hem experimentat i ara la modificarem», i nosaltres la signem, la modificació. I li diré més, vostè s'ha permès aquí dir: «Aquesta Llei es va fer quan hi havia un gran conflicte social.» Escolti'm, perdoni, hemeroteques, any 94, abril, res de vaga general. La vaga general –vostè mateix la cita–, intent de vaga general, que no va tenir un èxit allò esclatant, el gener de l'any següent –vostè mateix ho ha dit–, el gener de

l'any següent; d'abril a gener la Llei estava funcionant, o sigui, no digui aquesta Llei es va aprovar amb un gran conflicte, no. Aquesta Llei es va aprovar, certament, amb l'oposició del sindicat majoritari, certament, amb l'oposició, en alguns aspectes concrets, de la força sindical majoritària, però no aquesta, sinó el conjunt de les quatre lleis. El conjunt de les quatre lleis, els sindicats no el van pactar amb el Govern socialista. Però aquesta és la realitat, no la tregui de context. Perquè avui que era un acte, aquest, de consens, com va ser el d'ahir, un acte en què tot podia haver anat bé, vostè ha hagut de posar la nota electoralista de dir: «Aquí els que tenen credibilitat davant dels representants de Comissions Obreres, que estan aquí dignament representats, som nosaltres, vostès no.» Home, no; escolti'm, jo tinc tanta credibilitat com vostè, i el meu Grup igual. I aquesta Llei, efectivament, es va fer l'any 94 quan realment aquest país requeria fer aquesta Llei, i el senyor Lora que deia: «L'aparició d'aquestes empreses...» Escolti'm, aquestes empreses feia anys que funcionaven a Espanya, sense cap control, totalment alegal. Què havíem de fer? Deixar-les que funcionessin alegal, sense que ningú hi posés un mínim d'ordre? Doncs, no. El legislador va creure –i jo crec que va fer molt bé el Govern socialista de portar un projecte– i va fer molt bé el legislador de dir: «Escoltin, això ho hem d'ordenar; ho hem d'ordenar d'una manera determinada.» I ho vam ordenar. I això ha començat a caminar. I efectivament... I quan ordenàvem això teníem un 45%, ja ho vaig dir ahir, d'atur juvenil, i teníem un 24%, d'atur, i sí que les empreses de treball temporal és veritat que elles per elles mateixes no creen ocupació, però sí que aquestes empreses, a tot Europa, són utilitzades per aprofitar totes les possibilitats de treball que hi ha i s'utilitzen bé, civilitzadament. I és veritat que aquí, aquesta Llei, com algunes altres, ha estat utilitzada abusivament, però per això no hem de «dimonitzar» ni les empreses de treball temporal ni el legislador ni el Govern socialista que va portar el Projecte ni a nosaltres que la vam votar, perquè hi creïem i era absolutament necessari fer-ho.

Avui, se'ns presenta aquí, i aquest era l'acte realment important, una proposició no de llei que nosaltres hem recollit i nosaltres hem presentat. Nosaltres, tots els grups parlamentaris, ens hem fet ressò d'una inquietud que hi ha al carrer, ens hem fet ressò d'una inquietud de Comissions Obreres i hem portat una proposició no de llei que nosaltres subscriuim i que votarem a favor, i ho farem amb tota la voluntat i amb tot l'entusiasme com vam fer ahir i com farem a Madrid perquè realment aquesta Llei corregeixi els defectes que té. Però també hem de ser realistes i també hem de dir que si no tenim, si no comptem amb l'entusiasme i la col·laboració de les sindicals majoritàries que fins ara no ho han fet d'una manera decidida, no servirà de gaire, l'aprovació d'aquest text. Fins ara no l'hem tingut de forma decidida, hem tingut protestes, hem tingut la possibilitat en un acord interconfederal d'anar més enllà i es van quedar amb una petita modificació; es podia haver anat més enllà. D'acord, no els recrimino res, als sindicats. Dic: nosaltres creiem que aquesta Llei és susceptible de millora, l'hem signat, estem d'acord amb... Hem signat aquesta Proposició no de llei i vam signar la d'ahir, i

7234

estem disposats a portar aquest tema fins al legislador espanyol perquè corregeixi la Llei. Crec que això és el que hem de fer, i no se'ns pot recriminar, i no se'ns pot acusar de res. Això és el que hem de fer: quan ens hem equivocat, nosaltres tenim el valor de reconèixer que aquesta Llei no va ser perfecta, com tantes altres; que aquesta Llei no és que ens haguem equivocat conscientment sinó que aquesta Llei té unes llacunes que, després d'experimentar-la, veiem que s'han de corregir, com passa amb totes les lleis. I això és el que hem de fer ara i això fem. I ho fem amb tot el coratge i amb tota la dignitat i amb tot l'entusiasme que requereix la solució d'aquest problema i dient, a la vegada, que no podem fer una llei que encotilli tant, que dificulti tant l'activitat de l'empresa temporal que l'ofegui, perquè l'empresa temporal és un bon instrument, el que passa és que s'ha d'utilitzar bé, però és un bon instrument per, realment, aprofitar totes aquelles oportunitats de treball que hi ha.

I és cert –i ho reconeixem– que les empreses de treball temporal –no totes– han estat ben utilitzades i que la precarietat laboral potser s'ha exagerat una mica, s'ha collat una mica i algunes han treballat de manera alegal. Doncs, bé, corregirem el text i farem que treballin de forma més legal i de forma més coherent per al fi per al qual es van crear, i repeteixo que feia anys que funcionaven a Espanya i a Catalunya –hi funcionaven feia anys–, de manera alegal i ningú havia aixecat una bandera. Quan s'aixeca la bandera? Quan s'organitzen? Quan es regularitzen? Quan se'ls dona un marc, perquè llavors es veu que estan fora del marc? Molt bé. Doncs, intentem que treballin en el futur dintre d'un marc i en un marc més just del que han treballat fins ara.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Guillot em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, per al·lusions.

El president

Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor Hinojosa, jo no parlo de la seva credibilitat personal; jo parlo de la credibilitat de Grup. I és clar que això es va fer dins del conflicte, aquestes lleis es van fer dins del conflicte. I miri: si jo he dit que vostès es van equivocar és perquè els pressuposo bona intenció, perquè els pressuposo que van voler legislar atenent al bé comú. Si no els hagués pressuposat aquesta bona intenció, no hauria dit que s'havien equivocat; els hauria dit que vostès són responsables d'una llei feta amb tota la intencionalitat per causar aquests efectes. I, això, no li ho he dit. El que li he dit és: «Vostès es van equivocar en fer aquesta llei», perquè els pressuposava que l'objectiu seu no era l'efecte que al final ha causat, amb la

qual cosa jo crec que s'ha enfurismat massa. S'ha agitat massa.

I, per últim, senyor Hinojosa, jo, és el primer cop que el sento aquí, a la tribuna, dir: «Potser no la vam fer bé, potser ens vam equivocar.» I crec que això és un element de credibilitat en abordar aquest tipus de qüestions. Perquè és que, si no, *mai* hi ha responsables en cap lloc.

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Guillot i Miravet

I és per això que...

El president

Ha acabat el seu temps, senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

...he fet aquest tipus d'intervenció. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Popular... (*El Sr. Hinojosa i Lucena demana per parlar.*)

Senyor Hinojosa, per què em demana la paraula? Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Hinojosa i Lucena

No, trenta segons. Senyor Guillot... (*Fortes rialles.*)

El president

És exactament el mateix. (*Rialles.*)

El Sr. Hinojosa i Lucena

Pensava que mig minut eren cinquanta i, lamentablement...

Trenta segons per dir-li al senyor Guillot: sap què és el que a mi m'enfurisma? Quan sento persones que ens acusen de coses que no són certes. Vostè ha fet un judici de valor, no de mi, sinó del meu Grup –i jo represento el meu Grup–, i crec que vostè no tenia dret a fer això, entre altres raons, perquè nosaltres no vam fer la llei, no la vam fer nosaltres; nosaltres, simplement, vam col·laborar a fer la llei, vam votar esmenes sí i esmenes no. Agafi bé els diaris de sessions i veurà que no totes les vam votar a favor, i que el seu Grup de referència a Espanya, algunes les va votar a favor i la majoria les va votar en contra. Però també les va votar.

És a dir que jo no vaig fer la Llei, però vam col·laborar, efectivament, a fer-la i acceptem la part alíquota que ens correspongui. Però és que vostè té una especial sensibilitat o una especial capacitat per ferir col·lectivament el meu Grup, i avui ho ha intentat una altra vegada.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula, per a fixar la seva posició, el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a les nou i quart de la nit, em sembla que ja no és necessari que entrem en gaires polèmiques.

Jo crec que, l'any 94, el Govern socialista va intentar regular, en col·laboració amb els altres grups parlamentaris, una situació real que Espanya tenia. Segurament, ho va fer –i totes les forces que hi van col·laborar– amb la millor bona intenció. Avui, precisament, en aquesta proposta que ens ha fet Comissions Obreres i que han acceptat i han firmat tots els grups de la cambra –nosaltres no ho vam fer per raons de tipus organitzatiu, no vam arribar a temps, va haver-hi algun malentès..., però vull dir-li al representant de la Secretaria General de Comissions Obreres que nosaltres, d'esperit, hi vam estar des del primer moment. Per tant, ens felicitem que totes les posicions d'aquest tema hagin sigut coincidents, i nosaltres voldríem donar una nota, doncs, positiva, i és que jo espero que tots els grups de la cambra –no sé si alguns dels que estem aquí hi serem si, després del dia 23, el president avança les eleccions, o no, però, si no les avança, tindrem temps de fer-ho i, si no,

els que vinguin o els que estiguem aquí– puguem presentar els suggeriments respectius als nostres grups parlamentaris al Congrés dels Diputats perquè sigui efectiva aquesta bona voluntat que avui, en vigílies de Nadal, com si fossin els torrons, tots hem expressat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies...

Silenci, si us plau!

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, iniciarem la votació de la Proposició no de llei.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició no de llei ha sigut aprovada per unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà, a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu de la nit i cinc minuts.